

SENTEZ**12-13**

Yeni Anayasa Tartışmasıyla AKP'nin Oynadığı Demokrasi Oyunu

İktidarın "tek adamı" Erdoğan'ın, 4 Şubat 2020 tarihinde Cumhurbaşkanlığı kabine toplantısının ardından "önümüzdeki dönemde yeni bir anayasa için harekete geçmeliyiz" açıklamasıyla başlayan tartışma devam ediyor.

SÖYLEŞİ**21**

Esnaf ve Çalışanlar #kapatmayadasahipçik Diyor

Çifte standart ve ekonomik çıkmazlara karşı Ankara'da Kafe, Bar, Restoran Çalışanları ve İşletmecileri Dayanışma Platformu kuruldu. KaBeRe, çeşitli eylemlilikler ve sosyal medya aracılığıyla seslerini duyurmaya çalışıyor.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 17 Şubat - 2 Mart 2021 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 231 www.ozgurgelecek22.net Fiyatı: 2 TL

ASKERİ VE SİYASİ OPERASYONLAR HALKIN YÜRÜYÜŞÜNÜ ENGELLEYEMEYECEK!

10 Şubat gecesi TSK tarafından Garê'ye askeri operasyon başlatılarak iç siyasette savaş naraları ve ırkçı propaganda yükseldi. Aynı gün başlayan siyasi operasyonlarda sadece 1 haftada 700'ün üzerinde siyasetçi gözaltına alındı!

EMEK**5**

Gıda Zammı "Erken Uyarı" Oyunu!

Gıda fiyatları her gün biraz daha zamlanırken milyonlarca emekçi, pandemi koşullarında temel gıda maddelerine ulaşmakta zorlanıyor. Kuru ekmeğın yoksul halkın temel besini haline geldi. Dört kişilik bir ailenin sağlık, güvenilir ve yeterli oranda beslenmesi için açlık sınırının 3 bin 267 lira (Birleşik Kamu İş) olduğu koşullarda işçiler, köylüler-emekçiler yeterli, sağlıklı ve güvenli gıdaya ulaşmakta sorun yaşıyor.

DENGE AZADİ**11**

15 Şubat ve Açlık Grevleri

DSP, MHP ve ANAP koalisyon hükümeti, A. Öcalan üzerinde büyük bir izolasyon uyguladı. 2002 yılına kadar süren izolasyonu, AKP devraldı ve 18 yıldır tecrit aralıksız sürmekte.

Çamurdan Ötesi Bataklık

İçişleri Bakanı'nın 'yakında müjdemiz var' dediği, Türk Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın 10 Şubat günü pratiğe yansıttığı şaşalı işgal ve sözde rehine kurtarma operasyonu oldu.

Aslında herkesin farkında olduğu ama her seferinde iktidar yanlısı basın tarafından şatafatla topluma aşılana şoven, ırkçı söylemler yine gündeme oturdu.

HDP'ye yönelik tutuklamalar tam hız devam ederken ona paralel devrimci basın ve çevrelere karşı operasyonlar genişletilerek devam ettirilmektedir. Kayyum rektör atamalarına karşı öğrenci gençliğin baş eğmeyen, direngen duruşuna toslayan hükümet, sağa sola saldırmakla dinmeyen öfkenin devam etmesine vesile olmaya devam etmektedir. Hızını alamadan LGBTİ+ ve öteki farklılıkları hedef alarak yörüngede kalma saldırıları tam hızla sürmektedir. Ülkede açıklıktan ve yoksulluktan insanların intihar etmesinin en yüksek seviyeye ulaştığı süreci yaşıyoruz. Bunun yanında kadınlara yönelik şiddet ve katliamlarda rekor artış yaşandı.

Hayat pahalılığı ve açlık sınırı kapanamaz boyutlara ulaştı. Hapishanelerdeki açlık grevi 80 günlere dayandı. Kısacası derin toplumsal bunalımın yaşandığı ve alttan biriken öfkenin gün yüzüne

çıkması karşısında egemenlerin refleksi, çamurdan ötesi bataklık dediriyor.

Egemenler iktidarını devam ettirme adına her yolu kullanmaktadırlar. Devrimci-ilerici ve yurtsever güçleri hedefe almalarındaki ana etkende buradan besleniyor. HDP ve TİP dışındaki parlamento 'muhafefti' Kürt düşmanlığı ve yayılcılık politikasındaki geleneksel devlet politikasıyla örtüşen AKP/MHP iktidar destekçiliği bu sürecin sancılı geçmesindeki temel faktörleri oluşturmaktadır. Bu nedenle her anti-demokratik saldırı ve kısıtlamaları boyutlandırmak için Kürt düşmanlığını kullanmaları boşuna değildir.

İşte ülkenin içinde bulunduğu iç ve dış kaos ortamına karşın toplumu yönetebilme (sömürme), iktidarını ve dolayısıyla devleti ayakta tutabilme adına faşizm tüm kurumlarıyla devreye sokulmuştur. Bunun en temel ayakları ise içeride ırkçılığın medya aracılığıyla şişirilmesi, dışarıda ise emperyalist çıkarların askeri emiri olma görevi. Yani saldırganlık politikası. Bu politika eşliğinde her seferinde 'sınır ötesi askeri harekate' sarılan devlet ve iktidar 10 şubat günü yine aynı naralarla yola çıktı.

14 Şubat'ta Hulusi Akar'ın

verdiği brifink ve sonuçları yaşanan hezimetin önceden hazırlanmış metninin okunmasından başka bir şey değildi. Kırk uçak, aylarca önce hazırlanmış ve alınmış istihbarat binlerce asker ve özel birliklerin katılımıyla yapılan operasyon fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Sözde kurtarmak için gidilen ama 'PKK elinde kalacağına öseler daha iyi' mantığına dayalı operasyondan, bu sonuçlarla dönmeleri şaşırtıcı olmamıştır. 15 Temmuz sözde "darbe" girişimi ertesini kendi komutanlarına olmadık işkenceler yapan bir ordunun ve onun komutanlarının esir askerleri kurtarma adı altında yaptıklarına bakınca, atılan nutukların sahteliği anlaşılıyor. Ve şimdi bu hazin sonuçları 'vatan ve şehit' edebiyatı ile birkaç hafta gündemde tutarak toplumsal öfkeyi ve özellikle öğrenci eylemlerini pasivize etmeye yöneleceklerdir. Ve bu arada "yeni anayasa" ve yeni saldırganlık politikalarına zemin hazırlayacaklardır. İnsan hayatı üzerinden suni gündemler yaratılarak toplumun ana gündemlerden koparılmaya çalışılarak yaşamaya çalışılan asalak bir sistem. Bu madalyonun ikinci yönü ise tüm teknik üstünlüğe karşı donanımlı ve hedefe kilitlenmiş gerilla gücünün başarısıdır. Kendi toprakları ve özgürlüğü uğruna yazılan destansı direniş ile yaratılan kazanım ve değerlerdir. Halkıyla bütünleşmiş bir gücün haksız savaşına ve işgalci güçlerine karşı moral ve pratik zaferidir. Kendi gücünü esas alan dost güçlere kucak açan ve ihanet çizgisinde karşı duruşun başarısını ortaya çıkarması açısından büyük deneyimler ortaya çıkarmıştır.

Temel ayırım dost ve düşman olgusudur. Mücadele keskinleştikçe bu olgu da keskinleşecektir. Bu bakımdan birleşik mücadele faşizme karşı daha bir önem kazanıyor. Birleşik mücadelenin ülke topraklarında daha da geliştirilmesi, ırkçı-şoven yaklaşımların panzehri olacaktır.

BMG: Faşizme Karşı Mutlaka Kazanacağız

Birleşik Mücadele Güçleri, 4 Şubat günü Kadıköy Rıhtım'da yapacakları kuruluş deklarasyonu açıklamasına polis saldırması ve yaşanan gözaltılara ilişkin yaptığı açıklamada, "Korku duvarları yıkıldı, faşizme karşı mutlaka kazanacağız" diye belirtildi.

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Demokratik Bölgeler Partisi (DBP), Devrimci Parti, Mücadele Birliği Platformu (MBP), Alınteri, Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) ve Partizan'ın oluşturduğu Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), 4 Şubat günü Kadıköy Rıhtım'da yapacakları kuruluş deklarasyonu açıklamasına izin verilmemesi ve yaşanan gözaltılara ilişkin açıklama yaptı.

Açıklamada, "Kuruluş deklarasyonumuz yakın tarihimizde görmediğimiz büyük bir abluka ve saldırı altında gerçekleşti. Birleşik Mücadele Güçleri abluka ve baskının altında, tüm ülkedeki abluka ve baskı düzenine diz çökmeyeceğini, aşağı bakmayacağını ve boyun eğmeyeceğini ilan etti" diye belirtildi.

Partizan Sayı 96 Çıktı!

Partizan Dergisi'nin 96. sayısı oldukça zengin bir içerikle okuyucularıyla buluşuyor. Partizan Dergisi'nin 96'ncı sayısı "Mayalanan Öfke Kabına Sığmıyor, Gelişmeler Umut Veriyor" başlığıyla çıktı.

Derginin bu sayısında geride bıraktığımız 2020 yılının iç siyasette öne çıkan gündemlerine dair bir değerlendirmeyi, pandemiyle birlikte kadın ve LGBTİ'ların sorunlarını ve bu gündem etrafında kadın hareketinin örgütlediği kampanyaya dair "Erk-Eklik Pandemisi İle Ezilen Cinsel Kimlik Ve Yönelimlerin "Normal"İni Yaratmak Üzerine" başlıklı bir analizi bulabileceksiniz.

Dergide pandemiyle birlikte egemenlerin giderek derinleştirdiği ırkçılığın tarihsel bir değerlendirmesini içeren "İrkçılığın Tarihsel Evrimi Ve Günümüzdeki Boyutu" başlıklı incelemeyi içeren bir makale ile Ortadoğuda son dönemlerde yaşanan çatışma ve kutuplaşmaya ilişkin "Ortadoğu'da Dalas Giderek Derinleşiyor" başlıklı bir analiz yer alıyor.

Dergide ayrıca Çin'de Ekim 1949'da gerçekleşen Yeni Demokratik Devrim sürecini genişçe ele alan bir araştırma yer alıyor.

Tohum Kültür Merkezi Özel Sayısı Çıktı!

"Ulm Halk Ocağı'ndan Tohum Kültür Merkezi'ne – Bu Tarih Bizim" mottosuyla özel sayı olarak çıkan dergi, dijital paylaşımın yanı sıra, basılı olarak da dağıtıma girdi.

Kapaklarla birlikte 20 sayfa çıkan, 45 yıllık tarihi anlatan derginin içeriği çok zengin. Onlarca fotoğrafın yanı sıra, çok sayıda yazı da var özel sayıda. Dergide yer alan yazı ve bölümler şöyle: Sunu, Tarihçe-Biyografi, Tarihsel Kesitten Kareler, Düünden Bugüne Yitirdiklerimiz, Tüzük, Etkinlik Fotoğrafları.

Dergiye, dijital ortamların yanı sıra, basılı haline de Bleichstr. 1, 89073 Ulm adresinde bulunan dernekten ulaşabilirsiniz. TKM'nin email adresine de başvurabilirsiniz (Tohum.Kultur@gmx.de).

DİRENİŞ BAŞEĞMEZ, BİRLEŞİK MÜCADELE YENİLMEZ!

*Türk hakim sınıfları,
ezen ulus imtiyazlarını
korumak için her
tür türlü yöntemle
başvurmaktan ve kirliliğe
pazarlıklar içinde
olmaktan bir an olsun
vazgeçmeyeceklerdir.*

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri başta olmak üzere üniversite bileşenlerinin sürdürdüğü direniş, AKP-MHP faşizminin içinde bulunduğu durumu ve kitlelerde biriken öfkeyi dışarıya vuran bir etki yaratmış durumdadır. Yılın başından itibaren süren Boğaziçi direnişi, kayyım rektöre itirazdan çıkmış, “Aşağı Bakmıyoruz” sloganında maddileşen biçimiyle işçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının ilgi ve desteğini kazanmış durumdadır.

Bu durumun farkında olan faşizm, direnişi parçalamak için başta polis terörü olmak üzere, psikolojik saldırı aygıtlarını devreye sokmuş, “milli ve manevi değerlere hakaret” propagandasından, öğrencilerinin direnişini “terörizm”le iltisaklı göstermeye kadar bir dizi yalan propagandayı devreye sokulmuştur. Direnişin güçten düşürülmesi ve geniş halk yığınlarının aktif desteğini alarak toplumsallaşmasının önüne geçmek ve böylelikle tıpkı Gezi’de olduğu gibi bir isyanın yaşanmasını önlemek için her yola ve yöntemle başvurmaktadırlar. Ne var ki; direniş bitirilememiş aksine kampüsten taşarak bütün ülkeye ve hatta yurtdışında yapılan destek eylemleriyle dünyaya yayılmıştır.

Boğaziçi direnişçilerinin “12. Cumhurbaşkanı Açık Mektubu” kapsamı ve içeriği itibarıyla sisteme muhalif olan kesimlerin önemli bir kısmı tarafından sahiplenilmiştir. Açık ki eleştirilen, düzeltilmesi talep edilen kimi konular ülkemiz gerçekliğinde bir sistem sorunudur ve çözümü devrimdir. Boğaziçi öğrencileri, taleplerini üstelik en geniş kesimi kapsayacak ve kendi yanlarına çekecek, faşist rejimi ise yalnızlaştıracak şekilde

dillendirmişlerdir.

Kabul etmek gerekir ki; Boğaziçi direnişi, bir süredir devrimci-ilerici güçlerin etrafında yaşadığı kıpırdanmayı kitlesel bir boyuta taşımıştır. Sadece gençlik hareketini değil şu veya bu şekilde muhalif olan herkesi hareketlendirmiştir. Boğaziçi direnişinin sistem tarafından faşist terörle bastırma saldırısının arttığı bir dönemde Birleşik Mücadele Güçleri’nin kuruluşunu ilan ederek, başta Boğaziçi direnişi olmak üzere ülkemizde kitlelerin her türlü direniş ve dinamiğiyle birleşme çağrısı yapması hem egemenler hem de kitlelerin ileri bölüklerinde ilgiyle karşılanmıştır.

Devlet, Birleşik Mücadele Güçleri’nin faaliyetlerine yönelmiş, yapılmak istenen açıklama olağanüstü bir faşist terörle engellenmeye çalışılmıştır. Buna paralel psikolojik saldırı araçları devreye sokulmuş, hem Boğaziçi direnişi hem de Birleşik Mücadele Güçleri, kriminalize edilmeye çalışılmıştır. Propaganda araçları yoluyla yapılan yayınlar, ipe sapa gelmez komplo teorileri, Boğaziçi direnişiyle ivmelenen ileri kitlelerin hareketinin Birleşik Devrimci Mücadele’yle birleşmesini daha başından engellemek amaçlıdır.

Bu noktada sistemin yedek lastiği olan ana muhalefet partisi CHP’ye ayrıca değinmek gerekir. CHP’nin sınıfsal temsi-

liyeti bilinmiyor değildir. Nitekim CHP Boğaziçi Direnişi’ne tam da bu sınıfsal kimliğine uygun yaklaşmış ve direnişi daha başından itibaren “kabul edilebilir sınırlar içinde tutmaya” çalışmıştır. “Kutsal dokundurmuyoruz”la başlayan, “çocuklarınıza sahip çıkın”, “kampüs dışına çıkmayın” açıklamalarıyla devam eden bu tutum müesses nizamı korumaya yöneliktir ve devrimciler açısından şaşırtıcı değildir. Burada sorun okun sivri ucunu faşist iktidara yöneltmekken, kendisini muhalefet olarak tanımlayan diğer kliğin de ondan aşağı kalmadığının farkında olmaktır.

Sıkışmışğa paralel artan saldırganlık ve hayali projeler

AKP-MHP faşizmi sıkıştıkça özellikle iki alanda saldırılarını artırmaktadır. Bir yandan pandemiyle derinleşen ekonomik krizin işçi ve emekçilerde yarattığı yıkıma karşı alttan alta gelişen tepkilere faşist zor aygıtıyla müdahale ederken diğer yandan son derece absürt açıklamalar yapılmakta, hayali projeler ilan edilmektedir.

Bu durum bile başlı başına hakim sınıfların içinde buldukları krizi tanımlamaya yetmektedir. Ancak krizin kendiliğinden bir çöküşü yaratacağı düşünülmemelidir. Aksine bu durum beraberinde bir yandan sistem içinde çelişki ve çatışmaları artırırken, diğer yandan ise işçi

sınıfı ve emekçi halka yönelik saldırıların dozajının daha da artırılmasına neden olmaktadır.

Krizin boyutu beraberinde işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik saldırıların her alanda artırılmasına neden olurken, bu saldırganlığa paralel ırkçılık ve şovenizm propagandası artırılmakta, işgal ve ilhak girişimleri hız kesmeden sürdürülmektedir. Yunanistan’la önce Trakya’da “ordunun nehir geçişi” tatbikatı ardından R.T. Erdoğan’ın açıklamalarıyla yeniden tırmandırılan gerginlik, Irak Kürdistanı’nda KDP’nin işbirliğinde yürütülen Gare’ye yönelik işgal saldırısıyla üst aşamaya taşınmış durumdadır. Anlaşıldığı üzere faşizm, içte yaşadığı krizi aşmak adı altında dışarda kriz politikasını sürdürme, özellikle de Kürt ulusunun her türlü kazanımına yönelik işgal ve ilhak saldırılarıyla devam ettirme politikasını sürdürecektir.

TC rejiminin Kürt ulusuna yönelik düşmanlığı küçümsenmemelidir. Türk hakim sınıfları, ezen ulus imtiyazlarını korumak için her türlü yöntemle başvurmaktan ve kirliliğe pazarlıklar içinde olmaktan bir an olsun vazgeçmeyeceklerdir. Nitekim NATO üyeliğine ve bütün uyarılara rağmen kısa bir süre önce Rusya’dan aldıkları ve ABD emperyalizmi “karşıtı” bir pro-

pagandaya konu ettikleri S-400 Savunma Sistemi'ni aktifleştirmemek, Kürt ulusunun kazanımlarına yönelik şantaj aracına dönüştürülmüştür. TC, ABD emperyalizmine Rojava'da Kürtlerle işbirliğini sonlandırması karşılığında S-400'leri aktifleştirmeme önerisinde bulunmuştur. Bu durum bile başlı başına Türk hakim sınıflarının halk düşmanı, iki yüzlü sınıfsal karakterlerini özetlemeye ve tarihsel Kürt düşmanlığının her şeye rağmen sürdürülmeye devam ettiğinin ve ettirileceğinin kanıtıdır.

Virüs salgını nedeniyle derinleşen ekonomik krizin yarattığı yıkım beraberinde hakim sınıf partileri arasında dalaşın ve çeşitli ittifak görüşmelerine neden olurken, AKP-MHP iktidarı, bizzat R.T.Erdoğan'ın ağzından önce yargıda ve ekonomide "reform" söylemlerinin dillendirilmesine, sonra da yeni anayasa yapılması çağrılarına yol açtı. Reform söyleminin gerçekte işçi sınıfına ve halka saldırı, patronlara teşvik paketleri olduğunun kısa sürede ortaya çıkmasının ardından şimdi burjuva siyasetinde yeni anayasa tartışmaları yapılmaktadır. Bu gündemlere paralel olarak iktidar cenahından yeni "yerli ve milli" projeler ardı ardına açıklanmaktadır.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Mahir Ünal'ın "bizden önce bardak yoktu" açıklamasına paralel, bizzat R.T.Erdoğan'ın ağzından "Milli Uzay Programı" açıklandı. R.T.Erdoğan, "2023 sonunda yakın dünya yörüngesinde ateşleyeceğiz. Kendi milli ve özgün hibrit roketimizle Ay'a ulaşarak sert iniş gerçekleştirece-

ğiz" diyerek hedeflerinin "bir Türk vatandaşını uzaya göndermek olduğunu" duyurarak, "Eminim ki birçok kişi bu hayali kurarak büyümüştür. Hatta belki aranızda halen bu hayalini sürdürenler var. Hatta belki bayanlardan bile ben adayım diyenler vardır" açıklamasında bulundu (10.02.21).

Bu tür hayali projeler elbette ilk değil. Ancak AKP-MHP iktidarı sıkı sıkıya ve kendi kitle desteğinde çözülme yaşandıkça, bu türden hayali projeleri daha fazla devreye sokar oldu. Bu durum beraberinde iktidarın propaganda araçlarıyla daha fazla yalan habere, "yerli ve milli" projelerin propaganda edilmesine neden olmaktadır. Yerli uçak ve arabadan ve çılgın projelerden sonra şimdi de "aya yolculuk" gündemleştirilmiştir. AKP-MHP iktidarının bu son hamlesi özellikle muhalif çevrelerde "dalga" konusu yapılsa da esasen ciddiye alınmalıdır. Faşist rejimin bu tür projeleri "bir kitle iletişim stratejisi" olarak propagandaya dayalı olsa da özellikle kendi tabanında belli bir karşılığı vardır. İktidar "Yeniden Kuruluş Anayasası" ve "Uzaya Yolculuk" propagandalarıyla kendi tabanını birleştirmek istemekte ve bunda da belli oranda başarılı olmaktadır.

İkinci yol: Birleşik devrimci mücadele

Burjuva siyasetinde yaşanan, dalaş iktidarın bu tür hamleleriyle dizayn edilmekte ve kitlelerin gerçek sorunları açlık, yoksulluk, işsizlik, hayat pahalılığı vb.nin tartışılması ve gündemleştirilmesini engellemektedir. Böylelikle burjuva siyaset, iktidarı ve muhalefetiyle, örneğin "yeni

anayasa" tartışmasında, "Tam Güçlendirilmiş Başkanlık Sistemi"yle, "Güçlendirilmiş Parlamenter Rejim" arasında yaşanmaktadır. Bütün alametler hakim sınıfların bir seçime hazırlandıklarını göstermektedir. Rejim "tek adam"da topladığı gücü tahkim etmek için hamleler yapmaktadır. Siyasi Partiler Kanunu'nda değişiklik önerisiyle seçim barajının indirilmesi ve HDP'ye hazine yardımının kesilmesi tartışmaları bunun işaretleridir.

Açıktır ki; Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının gündemleri bunlar değildir. Hakim sınıflar ve onların temsilcileri "uzaya gitme", "yeni anayasa", "başkanlık mı parlamenter sistem mi" tartışmaları yaparken halk açlıktan, işsizlikten ve yoksulluktan intihar etmektedir. İşçiler de rejimin insanlık dışı fitratından payını almaktadır. İŞİG'in açıklamasına göre sadece Ocak ayında en az 200 işçi, iş cinayetine kurban gitmiştir.

Hayaller uzay, gerçekler açlık, yoksulluk ve borç batağıdır. BDDK verileri bile işsizlik ve pahalılıkla boğuşmak zorunda bırakılan halkın borç sarmalına düştüğünü göstermekte, ihtiyaç kredileri kullanımının yüzde 43 arttığı belirtilmektedir. Faşizmin halkla dalga geçercesine "işsizliğin azaldığı" yönlü manipülasyonuna rağmen DİSK-AR'a göre Türkiye'deki gerçek işsizlik yüzde 20.1'den yüzde 28.8'e, gerçek işsiz sayısı da 6 milyon 985 binden 10 milyon 382 bin kişiye çıkmıştır. İşbaşında olanların 2.2 milyon azaldığı belirtilirken, "Covid-19'un yarattığı istihdam depremi sürüyor" ifadelerine yer verilmektedir. Uzay masalları

altında ülkedeki 24 milyon gencin yarısının işsiz olduğu ifade edilmelidir. Genç İşsizler Platformu'nun yaptığı açıklamaya göre gençler arasında işsizlik oranı yüzde 40.5'e ulaşmış durumdadır. Bunun anlamı ülkemizde her 5 gençten 2'sinin işsiz olduğudur. Buna öğrenciler dahil değildir.

Sistem bir yandan uzay projeleri açıklarken diğer yandan ise halkın elektrik ve doğalgazını kesmektedir. Salgın sürecinde 2 milyon 530 bin elektrik faturası, 579 bin 642 doğal gaz faturası ödenemediği için kesinti uygulandığı açıklanmaktadır.

TC rejimi, virüs salgını kendisi açısından tam bir fırsat olarak kullanmaya devam etmektedir. Salgın başlangıcında yaşanan "maske bile dağıtamama" gelişen aşamada "aşılama" çalışmalarını sürdürmektedir. Göstermelik olarak yapılan ve üstelik de koruyuculuğu tartışmalı aşılama çalışmaları bile oldukça yavaş ilerlemektedir. Üstelik bu konuda bile T. Kürdistan illerine ayrımcılık yapılmaktadır. Aşı tablosu ve illere göre aşılama oranlarında T. Kürdistan son sıralarda yer almaktadır.

Görüleceği üzere halk, salgın koşullarında işsizlik, açlık ve yoksullukla boğuşurken AKP-MHP faşizmi, "uzaya bak" diyerek "cambaz siyaseti"ne soyunmuş durumdadır. Egemenler iktidarıyla muhalefetiyle kendi gündemlerinin peşindedir. Bu anlamıyla devrimci ve komünist hareketin işçi sınıfı ve halkın yakıcı olarak yaşadığı sorunlarla temas etmesi ve bir "ikinci yol" siyaseti izlemesi gereklidir.

Birleşik Mücadele Güçleri'nin ilanı ile yakalanan olumlu pratik, özellikle yerel dinamik ve direnişlerle temasın artırılmasıyla devam etmelidir. Halkın çıkarlarını savunarak, dar grupçu kaygı ve pratiklere sapılmadan uzun vadeli bir çalışma örülmeye devam edilmelidir.

İşçi sınıfı ve halkımızın içinde bulunduğu koşullar ortadadır. Bu duruma devrimci sorumluluğu gereği müdahale etmekten imtina eden, ortak bir direniş hattı örmeyen her anlayışın devrimciliği tarih karşısında sorunludur. Birleşik devrimci mücadele, her aracı kullanarak, özellikle de fiili meşru mücadele yönetmelerini devreye sokarak, işçi sınıfı ve halkın taleplerine yanıt olma, dipten gelen dalgayı yakalama ve başta işçi sınıfı olmak üzere halkın çeşitli kesimleri arasında gelişen başkaldırıyla birleşme göreviyle karşı karşıyadır. Hakim sınıfların gündemine karşı işçi sınıfının ve halkın gündemini sahiplenme ve daha ileriye taşıma, devrimci alternatifi bir ikinci yol olarak inşa etmenin devrimci görevidir.

Gıda Zammı “Erken Uyarı” Oyunu!

Tüm işçi ve emekçilerin uyarıyı bu sömürü sisteminden kurtulmak için mücadeleye yönelik kabul etmesi zorunludur.

Gıda fiyatları her gün biraz daha zamlanırken milyonlarca emekçi, pandemi koşullarında en temel gıda maddelerine ulaşmakta zorlanıyor. Kuru ekmeğe yoksul halkın temel besini haline geldi.

Dört kişilik bir ailenin sağlık, güvenilir ve yeterli oranda beslenmesi için aylık sınırının 3 bin 267 lira (Birleşik Kamu İş) olduğu koşullarda işçiler, köylüler-emekçiler yeterli, sağlıklı ve güvenli gıdaya ulaşmakta sorun yaşıyor. İstanbul Planlama Ajansı'nın yapmış olduğu araştırmaya göre pandemi sonrası bakkallardan alışveriş yapanların oranı yüzde 32,2 arttı. Pandemi sonrası veresiye borç miktarı ise yüzde 54,8 yükseldi. Veresiye yazdırılan ilk 3 ürün: Ekmek yumurta ve sigara. Bunlardan sonra en fazla yazdırılanların peynir, yağ, çay, baklagil, süt, şeker, yoğurt gibi en temel gıda ürünlerinin olması ülkemizde açlığın, yoksulluğun, yolsuzluğun geldiği boyutu da gösteriyor.

Bir fabrika işçisinin, “Pazara çantamız boş geliyoruz. Boş çıkıyoruz. Patates, soğan, fasulye alıyoruz neredeyse 50 lira tutuyor. Meyve olarak sadece 3 elma alabildim. En son ne zaman muz aldım hatırlamıyorum, et ve peynire zaten yanaşamıyoruz bile. Ben fabrika işçisiyim, ucuz olsun diye pazara akşam geliyorum bu haliyle 100 liraya istediğim şeyleri alamıyorum” sözleri aynı zamanda Türkiye’deki tüm emekçilerin yaşadığı sorunun özetini ortaya koyuyor. İşçiler, emekçiler pazar alışverişine gittiklerinde elleri boş bir şekilde geri dönüyor. Temel besin maddelerini almak şöyle dursun yanından bile geçemiyorlar. Ülkemizde çalışanların yarısından fazlası asgari ücret veya asgari ücretin yüzde 10 üstü ya da altında maaş alıyor. Buna 8 milyon emekli, 10 milyona yakın işsiz (ücretsiz izne çıkarılanlar) de eklendiğinde gıda fiyatlarının yüksek oluşu açlığın kronik bir sorun haline geldiğini gösteriyor. Bakan Zehra Zümrüt Selçuk, “Türkiye’de yoksulluk sorun olmaktan çıkmıştır” dese de yoksulluk, yoksunluk belli bir kesim hariç toplumun tümünün sorunu olmaya devam etmektedir.

AKP’nin uygulamış olduğu tarım politikası, Neo-liberal serbest piyasa koşullarında kuraklık ve pandeminin de etkisiyle gıda fiyatlarının zembereğinden boşalmış gibi zamlanmasına neden oluyor. Market raflarında, pazarda satılan malların pahalı olmasının nedeni siyasi iktidarın tarımı

tasfiye etmesi üzerine kurulu “tarım politikasıdır”. Halkı açlığa, yoksulluğa mahkum eden AKP değilmiş gibi gıda zamlarının faturası pandemi nedeniyle zaten zor durumda olan küçük esnafa kesilmek isteniyor. Aynı 2018’de zamların faturasının köylülere kesilmek istendiği gibi. Bugün cumhurbaşkanının esnafa “zam yapmayın yoksa hesap sorarız” sözleri hedef şaşırtmaktan başka bir şey değildir. 2018’de olduğu gibi yine zamların sorumlusu olan asil aktörlere tek söz söylemiyor.

2018-2019 yıllarında market raflarında zamlanan ürünler için köylüler suçlu ilan edilmiş, küçük üreticiye ait depolar basın eşliğinde basılarak “soğan ve patates ele geçirildiği” haberleri yaptırılmıştı. Köylüler tehdit edilerek terörist ilan edilmişti. Bugün de aynı yöntemlerle küçük esnaf tehdit ediliyor. Göstermelik polisiye tedbirlerle gıda fiyatlarının düşürüleceği iddia ediliyor. O zaman da piyasayı belirleyen aktörlerden olan zincir marketlere ses çıkarılmamıştı bugün de çıkarılmıyor. Piyasayı belirleyen küresel tarım ve gıda şirketleri, onların işbirlikçileri ve zincir marketlere karşı hiçbir şey yapılmıyor, yapılamaz da. Çünkü temsil ettikleri Neo-liberal kapitalist sistem buna izin vermez.

Bugün yaşanmakta olan tarım sorununun temeli 24 Ocak ekonomi kararlarıyla atılmıştır. 24 Ocak, Türkiye’de tarım alanının yapısal değişiminin başladığı tarihtir. 1980 sonrası Neo-liberal serbest piyasa ekonomisinin emperyalist kapitalist ülkeler tarafından yarı-sömürge yarı-feodal ülke tarımına dayatılarak uygulanması sonrası dünya genelinde uluslararası küresel tarım, gıda ve ilaç şirketleri piyasayı yavaş yavaş ele geçirmeye başladı. IMF, DB, DTÖ ve AB’nin ülkelere dayattığı uyum yasaları, yarı-feodal ülkelerde geleneksel yerel tarımı tasfiye ederek yerine tarım ve gıda tekellerinin belirlediği piyasa için üretim modelini ikame etti. Şirketler, pazar için yapılan sanayi tarımını ön plana çıkararak piyasayı kontrol eden güçler haline geldi. Piyasanın tarım şirketlerinin kontrolüne girmesiyle birlikte gıda fiyatları da kapitalist tarım borsalarında belirlenen meta haline dönüştü.

“1995 yılında Dünya Ticaret Örgütü tarım anlaşması ile tarım politikası tamamen değişerek tarımda şirketlerin hegemonyası kuruldu. Dünya tarımsal plantasyonlar, sözleşmeli üretim, girdiler, gıda üretimi ve

dağıtımını gibi mekanizmalarla çok uluslu şirketler tarafından kontrol edilmeye başlandı. Bu süreçte 5 şirket (Bayer, Corteva, ChemChina, Basf, Vilmonin) küresel tohum piyasalarının yüzde 56’sını, 6 şirket (ChemChina, Bayer, Basf, Corteva, FMC, UPL) tarım ilaç piyasasının yüzde 78’ini kontrol eder hale geldi. Öte yandan 4 şirket (ADM, Bunge, Cargill, Louis Dreyfus) dünya hububat piyasasının yüzde 75-90’ını elinde tutmaktadır.” (02.02.2021, Birgün, Dr. Necdet Oral).

Dünya tarım piyasası bir avuç kapitalist şirketin elindedir. AKP’nin uygulamış olduğu tarım ürünlerindeki ithalat politikası, iç pazarda kapitalist emperyalist tekellerin, komprador şirketlerin, gıda-sanayi endüstrisinin ve zincir marketlerin egemenliğini güçlendirmişti.

Gıda fiyatlarının yükselişini “yeni” fark eden siyasi iktidar, zamlarla “mücadele” adı altında üç bakanlığın (Hazine ve Maliye Bakanlığı, Ticaret Bakanlığı ve Tarım Bakanlığı) bir araya geldiği “erken uyarı sisteminin” kurulacağını duyurmuş olsa da zamlarla mücadele edeceği söylenen erken uyarı sisteminin ilk olarak 2014 yılında kurulduğu kamuoyuna zaten duyurulmuştu. Halkın zamlara karşı öfkesi kabardıkça daha önce de değişik tarihlerde erken uyarı sistemi müjdelenmişti. AKP’nin zamlara karşı ortaya attığı sistem yeni bir şey değil, defalarca pazarlanan, kitleleri yatıştırmak için kullanılan içi boş hamasetten başka bir şey değildir. Kaldı ki AKP’nin zamlarla mücadele etmek gibi bir derdi de yok. Zamların sorumlusu olan iktidar kendiyse mücadele edemez. Küçük esnafın piyasada fiyat belirleme gücü yokken bile tehdit edilmesine karşı fiyatları belirleyen aktörden olan zincir marketlere tek kelime söz söylenmiyor. BİM, ŞOK, MİGROS, A-101 patronlara, ya AKP’li ya da AKP ile iltisaklı kişiler olduğu için onlara müdahale etmek kendi yaşam damarlarına mü-

dahale olacağından müdahale söz konusu dahi olamaz. Bu açıdan “erken uyarının” esas olarak kime, ne için olduğu sorusu önemlidir. Tüm işçi ve emekçilerin uyarıyı bu sömürü sisteminden kurtulmak için mücadeleye yönelik kabul etmesi zorunludur.

Tarım ve gıda ürünlerinin fiyatlarını düşürmenin yolu bellidir. İşçi ve köylü için, emekçiler için üretimdir. İthalat-İhracata dayalı Neo-liberal politikadan vazgeçilmelidir. Sözleşmeli üretim ile piyasayı kontrol eden unsurların egemenliğini kırmaktır. Kapatılan tarımsal KİT’lerin (ve özelleştirilen) yeniden açılarak köylüyü destekleyen aktörler haline getirilmelidir. Tarım kooperatiflerini köylü ve emekçilerin ortak örgütleri haline getirmeden gıda fiyatları düşmez. Bunları da siyasi iktidar partisi yapamaz; bunlar işçi ve köylülerin ortak mücadelesiyle olur, devrimle kalıcılaşır.

Buradaki ayırım çok nettir: Gıda güvenliği demek toplum sağlığı demektir. Gıda güvenliği, erişilebilirliği ortadan kalktıkça halk, toplum sağlığı da ortadan kalkmaktadır. Üretim alanı ile pazar piyasa alanı arasındaki tüm aracı komisyoncu kesimlerin işçi ve emekçileri vahşice sömürmesine destek mi olunacak yoksa tüm bu sömürücü kesimlerin iktidarına son mu verilecek? Birincisinin devam etmesi halinde toplum-halk sağlığının daha da bozulacağı, kalp-damar hastalıklarının, kanserlerin ve Covid-19 gibi salgıların boyutlanacağını akıldan çıkarmamalıyız. Birincisi bugünkü sorunların sebebi olduğu için bu böyle olmak zorundadır. İkincisinin gelişmesi halinde gıda güvenliği, doğru üretim, halkça paylaşım üzerine inşa edilecek dolayısıyla halk sağlığının korunması esas alınacaktır. Bu da tarımsal üretim alanında da kapitalist-emperyalist tarım şirketlerinin egemenliğinin kırılmasıyla, erişilebilir güvenli gıda ile üretim, tüketim, paylaşım, değişim ve mülkiyet yapısının kurulmasıyla mümkün hale gelecektir.

Çorum Ekmekçioğulları İşçisi Birin: Ne Mutlu İşçi Sınıfının Direnişlerine!

yal Güvenlik Bakanlığı. Ama bize sadece mahkeme yolunu gösteriyor patronlar. E zaten mahkemelerde en az 2-3 sene sürüyor. Bu sürede de içeride sendikalı üye bırakmıyor, hepsini çıkarıyor. Buraya sendika gelmek istediği zamanda içeride sendikalı işçi bulamıyor. Bundan sonra ayın 2'sinde ben işten çıkartıldım. Zaten işten çıkarmalar sırasında ilk işten atılan gruplar sendika komitesinin içindeydi. Bizim işten çıkarılmamızdan sonra Adnan Serdaroğlu (BMİ Genel Başkanı) patronlarla görüşmeye gitti. Bu görüşmede işten atılmamızı engellemek için yapıldı. Patron ise sendikayı asla kabul etmeyeceğini, işçi kıyımı yapacağını hatta gerekirse 'kan akıtacağını' söylemiş o görüşmede. Zaten 7 Aralık günü de bu işçi kıyımı başladı. Ki bizim kendi patronumuzda sendikalı. Patron sendikasına üye. Yani kendisi sendikalı olunca bir sorun görmüyor ama biz sendikalı olunca sorun oluyor."

Birin, direnişe giden süreci ise şöyle anlattı:

"Direnişimizde iki ayı geride bıraktık. Sabah iş başlangıcından akşam paydosuna kadar eylem devam ediyor. Bir yandan da sendikamız zorluyor. Biz orada sendikalı bir şekilde işe başlayana kadar direnişimize devam edeceğiz. Direnişte geri adım atma gibi bir durumumuz yok. Bugün Türkiye'de bir sürü işçi Kod-29'dan işten atılıyor, işçiler süresiz izinlere gönderiliyor. Biz de buna karşı örgütlü bir şekilde mücadele ediyoruz."

Ekmekçioğulları direnişi ile birlikte birçok alanda işçiler işten atılmaları, ücretsiz izin saldırlarına ve hak gasplarına karşı mücadeleyi sürdürüyor. Birin'e son olarak devam eden bu direnişleri soruyoruz. Birin ise şunları söylüyor:

"Bahsettiğiniz direnişlerin hepsi haklı ve meşru direnişlerdir. Biz anayasanın bize vermiş olduğu hakkı kullanıyoruz. Bunu kullanırken bile mağdur duruma düşüyoruz. Normalde mağdur olmamamız gerekiyor. Ama işte öyle olmuyor. Dediğim gibi direnen diğer arkadaşlarımız da, bizde işçi sınıfının dertlerini bu şekilde dile getiriyoruz. Ne mutlu işçi sınıfının direnişlerine. Ben buradan tüm direnişçilere Çorum Ekmekçioğulları direnişi adına selam da yolluyorum. Biz hepimiz hakkımızı alana kadar direnişlerimize devam edeceğiz."

SÖYLEŞİ ABDURRAHMAN BİRİN

Pandemi döneminde sözde işten çıkarmalar engellenmişti ancak patronlar, yasalara sığınarak işten çıkarmalara ve hak gasplarına devam ediyor. Bunun örneklerinden birisi de Çorum'da yaşandı. Çorum'da bulunan Ekmekçioğulları Metal fabrikasında DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikasına üye olan işçiler Kod 04 suçlamasıyla işten çıkarıldı.

İşçilerin işten çıkarılmasına gerekçe olarak 'Kod04' gösterildi. Bundan önceki işten çıkarmalar için gerekçe olarak sunulan Kod29'a benzer bir süreç işletilirken, işten çıkarmaların asıl nedeni ise her zamanki gibi işçilerin örgütlü mücadelesine olan düşmanlık.

Sendikal faaliyete karşı başlatılan bu saldırıya ilişkin Özgür Gelecek gazetesi olarak işten atılan işçilerden Abdurrahman Birin ile konuştuk. İki ayı geçen direniş sürecini ve bu direnişteki durumu anlatan Birin, işten ilk atılan işçi. Birin ilk olarak işten atılmasını şöyle anlattı:

"Ekmekçioğullarında 9 yıldır çalışan bir işçiydim. İçerde sendikalaşmaya başladıktan sonra 2 Aralık'ta elebaşı olarak gösterilerek işten çıkarıldım. İlk çıkartılan işçi benim. Bundan önce müdür yaptığı toplantıda sendikanın yanlış bir

şey olduğunu, sonumuzun kötü olacağını söyledi. Bir gün sonra da beni işten çıkardı. Benim işten çıkarılmamın ardından bir grup arkadaşımız daha Aralık'ın 7'si akşamı ile Aralık'ın 8'i sabaha kadar işten çıkarıldı."

O ilk işten atmalarda kaç kişinin işten çıkarıldığını soruyoruz Birin'e. Birin, 24 kişinin 2 gün içerisinde işten çıkarıldığını söyledi ve bu seferki işten çıkarılma gerekçesini ise şöyle anlattı:

"Bu süreçte herkesi Kod-29'dan çıkartıyorlardı. Bizi ise Kod-04'ten işten çıkardılar. Kod-04 ise 'performans düşüklüğü' olarak geçiyor. Normalde pandemi döneminde işten çıkarmalar yasak. Bir tek Kod-29'dan işten atmaların önünün açmışlardı. Bizi ise Kod-04'ten çıkardılar. Bizim düşüncemiz ise sendikanın yetki belgesini aldığı haberini aldıktan sonra, o anki panikle bizi işten çıkardılar."

Birin, işten çıkarıldıkları Ekmekçioğulları fabrikasında çalışma şartlarının ne derece ağır olduğunu ve kanlarındaki kurşun oranlarının yüksekliğini de anlattı. Patronların kandaki kurşun oranını gizlediğini de aktaran Birin şunları söyledi:

"Bizim iş ortamından dolayı kanımızdaki kurşun oranları çok yüksek çıktı-

"Bizim kendi patronumuzda sendikalı. Patron sendikasına üye. Yani kendisi sendikalı olunca bir sorun görmüyor ama biz sendikalı olunca sorun oluyor."

yor. İşyerinde 6, 8 ayda bir kan değerlerimiz ölçüyorlar. Ve ölçtükleri bu oranları bize asla söylemiyorlar. Biz kendi imkanlarımızla bunu ölçtürüp tedavi olmaya gidiyoruz. İşçiler çok zor şartlar altında çalışıp bir de üstüne tedavi olmak zorunda kalıyorlar. Tedavi için de Ankara Meslek Hastalıkları Hastanesi'ne gidiyorlar. Şu anda en az 30 arkadaşımız tedavi olmak zorunda kaldı. Mesela bizim şu anda bile kanımızdaki kurşun oranımız normal değerlerin %40 üzerindedir yani."

Birleşik Metal-İş'in orada örgütlü olduğunu ve bu işten çıkarmaların asıl amacının sendikal düşmanlık olduğu net bir şekilde ortada. Birin'e sendikalaşma süreçlerinin nasıl başladığını sorduk. Henüz birkaç aylık olan süreci ise şöyle anlattı:

"Sendika çalışmaları 7 ay öncesinden başladı. Örgütlenme gizli olarak başladı. Sonrasında 30 Kasım'da yetki başvurusunda bulunduk ve kabul edildi. Ki bu belgeyi veren de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, davamızda bu belgeyi ortaya çıkaracak olan da Çalışma ve Sos-

SML İşçileri: Biz Kadınlar Olarak Bir Adım Önde Direnmeye Devam Edeceğiz

İstanbul-Avcılar'da bulunan SML Etiket fabrikasında aralarında üç DEV TEKSTİL üyesinin de olduğu 22 işçi 'daralma' bahanesiyle işten çıkarıldı.

İlk olarak ücretsiz izin saldırısı ile karşılaşan işçiler sonrasında fabrikaya çağrılarak işten çıkarıldıklarını öğrendi. DEV TEKSTİL üyesi işçiler sendika düşmanlığına, taşeronlaştırmaya ve keyfi işten atmalara karşı 3 Şubat günü SML Etiket önünde direniş çadırı kurdu. Haksız, hukuksuz biçimde işten çıkarılan kadın işçilerden **Seçil Arı** ile direnişe dair bir söyleşi yaptık.

İşten çıkarılma sürecinizi daha doğrusu izne ayrılma adı altında bir şekilde çıkarılmış olduğunuz o süreci aktarır mısınız?

Biz 28 Ocak'ta 22 arkadaşımızla birlikte hiçbir gerekçe gösterilmeden işlerin azlığı bahane edilerek sendikalaştığımızdan dolayı işten çıkartıldık. Hatta o gün o haftadan kısa çalışma ödeneğinden faydalanıyorduk. Ertesi akşamı bana 4-5 gibi mesaj geldi. Sabah işe gelmemiz söylendi. Bende sordum, 'işler yoktu ben ücretsiz izindeydim, burada değilim' dedim. Onlarda acil gelmen gerekiyor, Kayhan Bey seninle özel görüşecek dedi. Kayhan Bey seri üretim müdürü. Neyse ben ertesi gün fabrikaya gittim. Gittiğimde 12'ye kadar çalıştım, hiçbir şey olmadı sonra üretim müdürü beni yanına çağırdı. Pardon 'insan kaynaklarından çağırıyordular' dediler. Ben insan kaynaklarına gittiğimde arkada üretim müdürü ve muhasebe müdürü beni karşıladı. Bana devamlı hayat hikayelerini anlatıyordu. Ondan sonra şey dedi; "Firmalar işlerini bizden geri çekti," 'öyle oldu böyle oldu'. Bende dedim ki "Kayhan Bey uzatmayın sorun nedir, siz bizi işten mi çıkartacaksınız? Ona mı getiriyorsunuz?" dedim. 'Firmalar ödemelerini geri çekti, şunu yaptı bunu yaptı, küçülmeye gidiyoruz' dedi. Bende "ondan iki ay önce taşeron işçiler alınmıştı, madem küçülmeye gidiyorsunuz neden bu kadar taşeron işçiyi aldınız" dedim. Onlar da bir şeyler söylediler eveleyip gevelediler.

'Devlete ödeyeceğimiz ceza var o cezayı sana verelim sen kendiliğinden işten çık' denildi. Bende, 'Bu bize yapılan saldırıdır, verdiğiniz rüşveti de kabul etmeyeceğiz' dedim. 'Onu kabul etmezsen 29'dan çıkartılırsın' tehdidinde bulundular. 'Siz bilirsiniz' dedim. Sonra ben üretim bölümüne geçmeye çalıştım. Beni gönderme-

diler. 'Ben eşyalarım var' diye direttim. İçeri geçtiğimde güvenlikler, güvenlik amiri, insan kaynaklarındakiler yine bir de üretim müdürü ya da muhasebe müdürümüydü tam hatırlamıyorum onlar da beni dışarı çıkarmaya çalıştılar. Arkadaşlarım makineleri kapattılar. "Seçil arkadaşımızı bırakmıyoruz" dediler. Öğle saatlerinde, daha sonra arkadaşlarımıza zarar gelmesin diye arkadaşlara durumu konuşarak anlattım. Herkes makineleri kapatarak dinlemişti zaten. Sonra dışarıya çıkartıldım. Soyunma odasına gittiğimde insan kaynaklarındaki kadın yanımda durmuş, başımda beni bekledi, 'hadi soyun' dedi. Ben dedim ki 'sonuçta ben senin karşında giyinmem, çıkar mısın?' 'Ne olacak bende kadınıym' dedi. Bende 'sen kadın olabilirsin ama bana bakarak beni taciz etmeye hakkın yok, sonuçta biz burda kadınlarla giyinirken birbirimizi toplu durup da izlemiyoruz' dedim. Sonra öyle deyince içerden çıktı. Sonra kapıdan dışarıya çıkartıldı. Ben buradan ayrılmayacağım dedim.

Dev-Tekstil'e ne zaman ve hangi taleplerle üye oldunuz. Sendikal çalışma ne zaman başlamıştı?

2 yıl önce tek vardiya çalışılıyordu. İşçilere 2 vardiya sistem dayatıldı. İşçiler bunu kabul etmedi. 2 vardiya çalışmak haftanın 6 günü çalışmak demek. Eskiden 5 gün çalışıyorlardı. Ücretlerinde hiçbir iyileşme olmadığından cumartesi günü mesaiye kalıyorlardı. Sonra işçiler kendiliğinden bir araya geçiyorlar ve DİSK'e üye oluyorlar. Sendika yetki aldıktan sonra bir sürü işçi önderi işten çıkartıldı. Öncü işçiler işten çıkarıldı, ama DİSK bununla ilgili hiçbir açıklama hiçbir basın açıklaması yapmadı. Hatta biz sorduğumuzda sürekli işçileri suçladılar. En son çıkarılan 22 arkadaşımızın 17 tanesi DİSK Tekstil üyesiydi. Onlara da aynı şekilde hiçbir şey yapılmadı. Hatta arkadaşlarımıza 'siz neden imza attınız, atmasaydınız' dediler. Hiçbir bilinç vb vermeyen insanlar sadece eleştirdiler. 'Arkadaşlar siz ilgilenmeyecek misiniz? dediklerinde "Biz çadır kursak kim gelecek, kim ne yapacak, kimse gelmez, destek vermez" diyerek bir şey yapmadılar.

3 Şubat'tan bu yana direnişiniz devam ediyor. Bugün 10'lu günleri açtı. Direnişiniz nasıl sürüyor?

Evet direnişimizin bugün 10'lu günlerinde. İlk günkü gibi kararlılığımız devam edeceğimizi her seferinde dile getiriyoruz. Oturduğumuzdan beri diğer kurumlardan,

sendikalardan destek için gelen çok arkadaşımız oldu. İçerdeki arkadaşlarımızın da çok desteği oluyor. Bize destek olduklarını, bizi haksız hukuksuz bir şekilde işten attıklarını söylüyorlar.

Kadınlar cephesinden işyerinde nasıl bir tablo vardı? Çalışma koşulları nasıldı?

Mesela fabrikada hepimiz makineye bakıyorduk. Hepimiz makina operatörüyüz. Aynı işi yapmamıza rağmen erkeklere göre daha düşük ücret alıyoruz. Sadece kadınlar 3 vardiya çalışıyor ve aynı işi yapıyoruz ama neden bizim maaşlarımız düşük, hatta bizim çalıştığımız makina performansları daha yüksekti. Mesela diğer arkadaşlarımız 20 bin çıkartırken bizim makine 100 bine kadar iş çıkartıyordu ve daha çok zorluyorduk. 2 makineyi birbirine bağlayarak tek makine yaptılar. 1 kişi bunlara bakarken üçüncü makineye de bakmasını istediler. Bizim bölümde en çok kadınlar çalışıyordu.

Direnişimize yapılan saldırılardan bahsetmek istiyorum. Biz direnişe başlayana kadar servisler hep arka kapıdan alıyordu. Biz orada arkadaşlarımıza sesleniyorduk, iletişime geçiyorduk. Arkadaşlarımıza sarılıyorduk, onlarla konuşuyorduk. Bunu gören yönetim, servisleri içeri bahçeye aldı. Biz yine aynı şekilde ertesi gün fabrikaya gittiğimizde neymiş duvara dokunmuşuz, parmaklıklara dokunmuşuz diye binanın önünü şeritlerle, dubalarla kapatıldı. En son biz yine arka tarafta çadırımızı kurduk orada oturuyoruz. Çıkışlar ön tarafa alındığı için akşam çıkışlarında arkadaşlarımıza seslenmek amacıyla ön tarafa geçiyoruz. Patron, orayı da perdelerle kapattı. Biz de işçilere sesimizi duyurmak için tabure aldık, şeritleri geçelim diye. O şeritlerin üzerine bir set daha çektiler. Bugün yine

işçi arkadaşlarımıza seslenmeye çalıştığımızda içeride onlarca hoparlörle sesimizi boğmaya, arkadaşlarımıza duyurmamaya çalışıyorlardı. Orada bir arkadaş yine duvara dokundu diye bize şey dediler. "Ellerini kıracağız, kollarını kıracağız" diye tehdit ettiler açıkçası.

Migros direnişinde de kadın işçiler var, Sinbo'da da kadın arkadaşlar var. Bu direnişlerin birleşmesi ya da dayanışması konusunda devrimci ilerici kamuoyuna nasıl bir çağrınız var? Devam eden direnişlerle ilgili ne yapmak gerekiyor?

Bizim taleplerimiz, sendikal çalışmanın önündeki engeller kaldırılmalı. Taşeron çalışma sistemi kaldırılmalı, taşeron olarak çalıştırılan işçiler kadroya alınsın. Mobbing, baskı, tutanaklar son bulsun. Herkes insanca yaşayabilecek ücret alsın. Biz 3 kadın SML fabrikasının önünde direnmeye devam edeceğiz. Haklarımızı alana kadar direneceğiz. Tüm sevgili dostlarımızı direnişimize sahip çıkmaya desteklemeye bekliyoruz.

Diğer direnişlerin olması bize güç katıyor. Sinbo yanbaşımda bize çok yakın. Aynı sanayi sitesi içindeyiz. Biz onları destekliyoruz, onlar bize desteğe geliyor. Migros'a da gidiyoruz. Hatta arkadaşlarla planımız da var. Gidip dayanışma içerisinde olmamız, sesimizi duyurmamız gerekiyor. En çok da bunu yapan kadınlar. "Ne işiniz var gidin evinize çocuğunuza bakın." İnsanlar böyle söylüyor. Ama biz kadınlar olarak bir adım önde direnmeye devam edeceğiz. Diğer direnişlerdeki kadınları görünce daha mutlu oluyorum. Sonuçta en çok ezilen kadınlar, ikinci sınıf görülen kadınlar, en çok emeği sömürülen yine kadınlar. Kadınların direnişi bize umut veriyor.

KADINLARIN BİRLİĞİ

KADIN ÇALIŞMALARININ YERELLEŞTİRİLMESİ YA DA SOMUT KOŞULLARA UYGUN BİR HAT BELİRLEMEK

Evrenselleştirdiğimiz ve mutlak doğru olduğunu savunduğumuz kadın tipolojisinin “özgünlüğünü” ve belirli bir coğrafyaya ait olduğunu net olarak koymamız ve kendi özgünlüklerimizi görmemiz gereklidir.

Genel olarak sınıf mücadelesinin olduğu gibi –hatta daha da fazla– kadın özgürlük mücadelesinin de “modernizm”, “aydınlanmacılık”, “pozitivizm” akımlarıyla hesaplaşması, kendi “yerel” yollarını bulması, yani kendi somutuna uygun politikalar belirlemesi, üzerinden atlanamayacak kadar önemli bir konudur. Öyle ki, Türkiye’de kadın hareketlerinin yaygınlaşıp kitleselleşmemesinin temel nedenlerinden birinin de, batı merkezli, modernist yaklaşım olduğunu söyleyebiliriz. Bu nedenle, bu akımlarla hesaplaşmak ve çalışmalarımızı yerelleştirmek son derece önemli.

Peki bunu nasıl yapacağız? Öncelikle sorgulamamız gereken birinci nokta, artık “ferman” haline getirilmiş “Batılı feminist bilgi”dir. Feministlerin, cinsiyet odaklı sorunda önemli çalışma, birikim ve pratiklerinin olduğu gerçeğini kabul etmekle birlikte, hatta feminist yazından çok şey öğrenmiş olmamıza karşın, bunların sorgulanması, teoride ve pratikte ayrışma noktalarımızın doğru bir şekilde tespit edilmesi gerekmektedir. Bu elbette kimi kadın

çevrelerinin yaptığı gibi her şeyin başına “sınıfsal”, “emekçi” vb. ön ekler koyarak ve feminizmi ataerkiden bile daha tehlikeli bir akım olarak görüp lanetleyerek olmaz. Bu trajikomik yaklaşım, modernist kibrin “sosyalist” versiyonu olarak değerlendirilebilir. Bu iki uçtan kopuş sağlayabilmenin yolu ise öncelikle sosyal bilimlerin Batıcı, pozitivist yaklaşımlarını çözümlenebilir ve reddedilmekten geçiyor. Bu reddediş, bu kopuş, en başta bizlerin teorik alanda derinleşmesiyle olacaktır.

Elbette bu teorik derinliğin ikinci ayağını pratiğimiz, yani kadın kitlelerine gidişimiz oluşturmaktadır. Ancak bu şekilde kendi teorimizi kendimiz oluşturabiliriz. Kadının özgürleşmesinin ve yaşamını eline almasının kıstaslarını, gittiğimiz kadın kitleleriyle birlikte oluşturmalıyız. Bunun verdiğimiz sınıfsal mücadeleyle bağını görmeli ve bu bağı yeniden ve yeniden kurmalıyız. Batıda ayrı bir kadın faaliyeti olarak “feminizm”in gelişebileceğini ve sırf kadın sorunuyla alakalı olarak bir gelenek yaratılabildiğini görüyoruz. Türkiye’deki çeşitli kadın hareketleri de benzer yolu denediler/deniyorlar. Ama “batı” ile aramızdaki farklar tanımlanmadığından, bu taklitçi, şabloncu yaklaşım bir işe yaramamaktadır. Diğer yandan şu anda en kitlesel ve kökleşmiş durumda olan Kürt kadın hareketini, bu özgüllüğü açığa çıkarmamızda önemli bir anahtar olarak kabul edebiliriz. Kürt kadın hareketi “yurtseverlik” üzerinden örgütlenmiş, kadınları bu ortak eksenle harekete geçirmiş, aralarındaki güçlü ideolojik bağ bu olmuştur. “Yurtseverlik”, geliştirilen kadın kurtuluş ideolojisinin temel bir ilkesidir. Kürt kadın hareketi de kendi özgüllüğü içinde gelişmektedir. Öğrenirken,

deneyimlerinden faydalanırken bunu unutmuyacağız. Fakat Kürt kadın hareketinin özgüllüklerinin, batılı kadın hareketlerinin özgüllüklerinden çok daha fazla bize yakın olduğunu bilmeliyiz.

Türkiye’de kadın çalışmalarının zorluğundan hep bahsedilip de çözüm üretilememesinin nedenlerini buralarda aranması gerekir. Türkiye’de kadın, birçok Ortadoğulu kadına benzer şekilde yoğun bir aile bağı ve sosyal çevreyle kuşatılmıştır. Bunun içerisinde “kişisel özgürleşme” üzerinden kadını bu bağlarından soyutlayarak, salt kadın mücadelesi geliştirme uğraşısı şimdiye kadar bu coğrafyada tutmamıştır. Sürekli geleneksel yapıdan bahsedip, çalışmalarda bunu temel almamanın sonucu, geleneksel yapıyı tamamen reddedip, karşısına “modern” kadın tipolojisini koymaktır. Geleneksel dünyada yaşayan kadın, karanlıklar içinde yaşayan, aydınlatılmaya muhtaç kadın olarak görüldükçe de bu ele alımlar değişmeyecektir. Bu yaklaşım, kadınları “şeyleştirir”. Çok net olarak bu tanımlı yapmalıyız. Evrenselleştirdiğimiz ve mutlak doğru olduğunu savunduğumuz kadın tipolojisinin “özgünlüğünü” ve belirli bir coğrafyaya ait olduğunu net olarak koymamız ve kendi özgünlüklerimizi görmemiz gereklidir.

Bu kapsamda yapmamız gereken belirli alanlara sıkışmışlığımızı yaygınlaştırmak ve yerelleştirmektir. Kadın çalışmalarımızın yerelleştirilmesi için tüm zincirlerimizi (öğretilmişliklerimizi) kırabiliriz; zira bilelim ki en iyi yol, her zaman için önceden yürünmüş yol değildir. Önceden yürünmüş yollar bize yanlış yönü de gösteriyor olabilir. Bu nedenle kendi devrimci yerel yolumuzu çizme cüretini göstermeliyiz.

Aydın merkez ve ilçelerinde 14 Şubat’ta birçok adrese düzenlenen ev baskınlarında Partizan okuru Pınar Külekçi Akpınar’ın da olduğu çok sayıda kadın gözaltına alındı.

Aydın ve İlçelerinde HDP’li Kadınlara Operasyonda 15 Kadın Gözaltına Alındı

Aydın Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yürütülen soruşturma kapsamında, Halkların Demokratik Partisi (HDP) üye ve yöneticilerine yönelik operasyon düzenlendi. Aydın merkez ve ilçelerinde 14 Şubat’ta birçok adrese düzenlenen ev baskınlarında Partizan okuru Pınar Külekçi Akpınar’ın da olduğu çok sayıda kadın gözaltına alındı.

Ev baskınlarında çok sayıda dijital materyale polis tarafından el konulurken, HDP Aydın İl Örgütü binasına da baskın yapıldı. Polisler tarafından ablukaya alınan parti il binasında arama yapıldığı belirtildi.

Polis baskınlarında HDP Parti Meclis (PM) üyesi Ayfer Demirel, HDP Aydın İl Eşbaşkanı Aysel Bahtiyar Ünsel, Didim İlçe Eşbaşkanı Mehtap Bozkurt, Söke İlçe Eşbaşkanı Sadegül Akalın, İl yöneticisi Neslihan Arviş, Saadet Açıık, Azize Ergün, Nazlı Boza ve HDP üyesi olduğu belirtilen Söylemez Akalın ile Partizan okuru Pınar Külekçi Akpınar’ın evlerinden gözaltına alındı.

Batman’da da gözaltı

Batman’da aralarında Bekirhan Belde Belediye Eşbaşkanı Gülistan Sönük’ün de bulunduğu Halkların Demokratik Partisi (HDP) üye ve yöneticilerinin evlerine baskın düzenlendi.

Eşbaşkan Sönük ile evlerine baskın düzenlenen HDP üye ve yöneticilerinin de aralarında bulunduğu yedi kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Gözaltı gerekçeleri öğrenilmeyen sekiz kişiden dördü, jandarma karakolundaki ifade işlemlerinin ardından serbest bırakıldı.

HDP Merkez İlçe Yöneticisi Tayfun Güney, HDP Gençlik Meclisi üyeleri Mehmet Emin Salman ve Seyid Ali Doğan ile HDP Batman İl Örgütü Yöneticisi Murat Kılıç, Batman İl polis karakolunda tutuluyor.

Yeni Demokrat Kadın, yaptığı bir toplantıyla 8 Mart çalışmalarının startını verdi.

8 Mart | “Buluşuyor, Konuşuyor, Baharın Çağrıcısı 8 Mart’a Hazırlanıyoruz!”

YDK tarafından yapılan toplantının ardından paylaşılan haberde, “8 Mart gündemimizi, yönelimimizi ve çalışma tarzımızı konuştuğumuz buluşmanın ardından heyecanla 8 Mart’a hazırlanmaya başlıyoruz” denildi.

YDK, Ankara, Aydın, İstanbul, Kocaeli ve İzmir’den kadınların katılımı ile gerçekleştirdikleri online buluşmada 8 Mart gündemini tartıştıklarını dile getirdi.

YDK, “Buluşmamızda Pandemi’yi Bir de Bana Sor kampanyamızda açığa çıkan başlıkları deraltıp buradan edindiğimiz verileri gündemleştiren bir hat izlememiz gerektiği üzerine konuştuk. Temel olarak ‘patriarkanın; kadın emeğine dönük pandemi ile birlikte artan sömürü, emeğin görünmezleştirilmesi, kadınların istihdam dışı bırakılması, erkek şiddeti ile kadın kimliği ve emeğinin değersizleştirilmesi çabalarını teşhir etmeliyiz.

Güç aldığımız kadın işçi-emekçi direnişleri, kadın dayanışması ve mücadelesi, şiddete ve hakların gaspına karşı sokakta yükselen, haklarına sahip çıkan kadın hareketini daha fazla gündemleştirmeli; Bo-

ğaziçi direnişi ile daha sık gündeme gelen erkek devlet şiddeti, çıplak arama işkencesi gibi gündemlere de vurgu yapmalıyız’ dedik” denildi.

Kadın direnişlerinden güç alarak bu süreci kadın örgütlülüğünü güçlendiren bir şekilde ele alma gerekliliğinin vurgulandığı toplantıda:

“Bu dönemde kadın emeği ve işçi-emekçi direnişlerinde kadın görünürlülüğünü temel alan, pandeminin fırsata çevrilerek işsiz bırakılan, pandemi tedbirleri dışında bırakılan kadınlarla (kafe-bar emekçileri, mevsimlik tarım işçileri...) ilişkilenen bir çalışma hattı izlemek üzerine konuştuk.

Bunu temel alan çalışmalarını kendi alan toplantılarını yaparak netleştirme ve yaptığımız çalışmalarını haberleştirerek sosyal medya hesaplarımızı aktif kullanma üzerine bir yönelim belirledik.

Direnişimizden güç alarak bu süreci kadın örgütlülüğümüzü güçlendiren bir yerden ele almak zorunluluğumuz ve sorumluluğumuzdan hareketle, heyecanımızla baharın çağrıcısı 8 Mart’a gidiyoruz” denildi.

14 Şubat | Kadınlar; Atanmış Değil Seçilmiş Aşk

Kadınlar, 14 Şubat dolayısıyla 12 Şubat’ta Kadıköy’de açıklama gerçekleştirdi. Kadınlar Birlikte Güçlü’nün çağrısıyla bir araya gelen onlarca kadın, yılın 365 günü şiddete maruz bırakan erkeklerin, sadece 14 Şubat’ta bir günlük sevgi gösterilerinin gerçek olmadığını dile getirdiler.

Kadıköy’deki Süreyya Operası önünde yapılacak açıklama öncesi Süreyya Operası’nın önü yoğun polis ablukası altına alındı. Kadınlar ablukaya rağmen Serasker Caddesi’nden Süreyya Operasına sloganlarla yürüyerek geldiler. Yürüyüş boyunca sık sık “Geceleri de, sokakları da, meydanları da terk etmiyoruz” sloganı atan kadınlar, Süreyya Operası önünde de sloganlarına devam ettiler.

Opera önünde ise “Atanmış değil, seçilmiş aşk” yazılı pankartı tutan kadınlar ellerinde mor bandanaları tuttular.

“Böyle günler en çok da erkek şiddetini görünmez kılmaya yarıyor”

Açıklamada basın metnini Havva Cuştan okudu. Cuştan, sevgililer gününün kapitalist, heteroseksist düzeni kutsadığını vurgulayarak şunları ifade etti:

“Bu Pazar, 14 Şubat Sevgililer Günü. Kapitalist, erkek egemen sistemin kadınlar şiddetin gölgesinde yaşamıyormuşçasına kadınlara sahte bir değer biçtiği bir gün. ‘Makbul’ sayılmayan aşklar, bedenler, kimlikler bir ‘yoktur’la hem yok sayılıp hem hedef gösterilirken, heteroseksist düzenin kadınla erkek arasında ve illa ki evlilik içinde yaşanan aşkı kutsadığı bir gün. Bugün için hediyeler almaya sokaklara çıkıldı, sürprizler hazırlandı. Sevgi adı altında kadın emeği sömürüsü, erkek şiddeti, flört şiddetinin türlü biçimleri pofuduk oyuncaklarla, pırlantalarla, mutfak robotlarıyla, kozmetik ürünlerle gizlenmeye çalışılıyor.”

Açıklamanın devamında erkek-egemen sistemin kadın katillerini koruduğunu, erkek yargının bunları cezasızlıkla ödüllendirdiğini de söyleyen Cuştan şunları vurguladı:

“Kadınların her gün katledildiği, fail erkeklerin çeşitli bahanelerle serbest bırakıldığı, katillerin cezasızlıkla ödüllendirildiği erkek egemen sistemde; böyle günler en çok da erkek şiddetini görünmez kılmaya yarıyor. Aylardır Nadira’ya, Yeldana’ya ne olduğunu öğrenememişken; Ümit Can Uygun’un Aleyna’nın katili olduğunu haykırmamıza rağmen cinayetten tutuklanmıyorken; Pınar Gültekin’i katleden erkek “yakalanacağımı düşünmezdim” diyebiliyorken; Fatma Şengül’ün katili “ilk kez suç işlediği” için indirim alıyor; İpek Er’in katili tecavüzcü Musa Orhan hala aramızda dolaşıyor; Melek İpek hayatını savunduğu için tutuklanıyorken; eşit bir yaşamdan da eşit bir aşktan da söz edilemez.”

Varlığımıza, arzularımıza, kararlarımıza, ‘hayır’larımıza alışacaksınız diyen

Cuştan, açıklamada LGBTİ+’lara yönelen nefret söylemlerinde yaşanan artışa ve kadını sadece aile içinde gören anlayışa da dikkat çekerek “Aile içinde artan şiddeti önlemeyen devlet, kadının ille de evlenmesini ille de çocuk doğurmasını bekliyor” dedi. Bu anlayışa karşı işte, evde, sokakta ve hayatın her alanında isyan ettiklerinin altını çizen Cuştan şunları söyledi:

“Biz kadınlar süslü cümlelerinizin altında yatan karanlık gerçeği biliyoruz. İstedığımız özgür yaşamı ancak el ele vererek birlikte kurabileceğimizi de biliyoruz. ‘Aşk, sevgi, ailede yaşanır’ sözlerine inanmıyoruz, çünkü o ‘ailelerinizin’ içinde biz nefes alamıyoruz, örseleniyoruz, katlediliyoruz. Pandemide kadın emeği sömürüsü kat be kat artmışken, birçok kadın işsiz bırakılmışken ya da iyice güvencesiz koşullarda çalışırken hiçbir şey yokmuşçasına ‘Sevgililer Günü’ hediyeleriyle bu çarkın dönmesine rızamız yok. Tekrar haykırıyoruz: Eşitliğin olmadığı bir dünyada aşk da yok! Varlığımıza, arzularımıza, kararlarımıza, ‘hayır’larımıza alışacaksınız.”

Eylem, okunan basın açıklamasının ardından sonlandırılırken, kadınların isyanıyla sokaklarda olmaya devam edileceği vurgulandı.

“Bize Sözle Değil, Lütufıyla Değil Gerçek Adalet Lazım”

Sokakta yan yana duran, polis şiddetine karşı birlikte direnen kitlelerin hareketliliğini izliyor ve bu hareketliliğin içerisinde yer alıyoruz. Mücadele alanlarımızın çoğu noktada keşiştiği Halkların Demokratik Partisi ise bu süreçte bir ihtiyacın ürünü olarak “Herkes İçin Adalet” şiarı ile haziran ayına kadar sürecek bir kampanya başlattı. 8 Şubat günü Ankara’da ilan edilen adalet kampanyası mevcut eşitsizlikleri, toplumda iktidarın faşizmi körükleme politikalarını, muhalif her kesimin terörist ilan edilmesini teşhir eden, sokakta da söz söyleme gerekliliğini vurgulayan bir kampanya olarak tanıtıldı. Yani ülkenin içerisine batmış olduğu adaletsizliğe karşı, halkın en temel ihtiyacının adalet olduğu vurgulanıyor ve bu temelde “Herkes İçin Adalet” şiarlı bir kampanya süreci inşa ediliyor.

Geçtiğimiz günlerde HDP sözcüsü Ebru Günay kampanyanın içeriğine de değindiği bir basın toplantısı düzenlemişti. “Saray ve Saray çevresine kümelenmiş iktidar elitleri dışında Türkiye’de tüm toplumsal kesimler adalet arıyor. AKP ve MHP’ye oy veren seçmenler dahil ülkedeki herkes adaletin kalmadığına inanıyor.” diyen Ebru Günay, kampanyadaki adalet vurgusunun önemine değindiği konuşmasında 4 aylık programlarını da ana noktaları ile açıklamış oldu.

Sürecin yoğunluğu göz önüne alındığında ve elbette ki HDP’nin mevcut gücü, muhalefet edebilme kapasitesi de (nicel ve nitel olarak) düşünüldüğünde kampanyanın etki alanı oluşturabileceğini söylemek gerek. 70 günü aşkın bir süredir tecride karşı devam eden açık grevleri, atamadıkları yer kalmayan kayyumlar, kadınlara ve LGBTİ+’lara saldırılar adaletsizliğin görüngüleri olarak önümüzde durmakta. Ancak sadece bir görüngünün bile adaletsizliği bu kadar net bir şekilde bizlere göstermesi ayrıntıların ne derece mühim olduğunun kanıtı. Faşizm vurgusunun çokça

yapıldığı kampanya açıklamaları da, adalet arayışının, tek tek bu görüngülerin açtığı mücadele alanlarında gerçekleşeceğini söylüyor. Elbette faşizmden adalet talep etmek, belli noktalarda absürt durabilecekken adalet için mücadele etmek, direniş kanalları örmek, bir araya gelmek faşizme geri adım attırmanın güçlü yollarından bir tanesi. Yani HDP’nin faşist iktidar bloğundan adalet talep ettiği bir durumla değil, mevcut olması gereken adaleti kazanmak adına, mücadele etmek için yapılan güçlü bir çağrı ile karşı karşıyayız.

Edi bese! Herkes İçin Adalet!

Mevcut hareketliliğe baktığımızda süreci yönlendirebilmek, toplumsal dinamikleri görebilmek ve kıvılcımların yangına dönüşebileceği alanlara yönelmek, devrimcilik iddiası taşıyan, değişimi esas gören, mücadelede özne olanların kendine hedef olarak belirlemesi gereken yol haritaları. AKP iktidara geldiğinden bu yana ve daha öncesinde de gördüğümüz üzere, toplumsal başkaldırının bir yere kadar ömrü var. Kitle belirli dönemlerde sokaklara akarken, faşizmin saldırıları veya sonuç alamaması ile beraber sönmülenebiliyor, devamlılık sağlamayabiliyor. Ki faşist iktidar da bu direnişi sönmülmek adına yıldırma politikalarını çeşitlendiriyor. Bu politikalara karşılık, direnişe süreklilik kazandırmak, örgütlenmek kendini dayatan temel noktalardan oluyor. HDP’nin bu kampanyasını da bu minvalde değerlendirmek gerekiyor. Daha önce de vurguladığımız gibi, HDP’nin misyonunu düşündüğümüz zaman, bir muhalefet partisi olarak, kitlelere ulaşabilme olanağı birçok sol fraksiyona nazaran daha kuvvetli durumda. Somut hedefli kampanyalar ile bu olanaklarını kitle gücüyle birleştirme adımlarının da doğru bir noktaya evrilebileceği aşikar. Kampanyanın ayrıntılarına inmek gerekirse, yaşamın her alanında adaletsizlik ile boğulmaya çalışı-

lan bir toplum gerçekliği ile karşı karşıya olduğumuz bu durumda “Herkes İçin Adalet” kampanyası birçok başlık üzerinden şekilleniyor. Uygulanmayan AİHM kararı, tecrit, tutsaklara yönelik hukuksuzluklar vb. saldırılar, özeldede faşist iktidarın düşmanlaştırma girişimlerinin en görünür kesimine yöneliyor. Birilerini terörist ilan etmek lazım olduğunda akla ilk gelenler siyasi alanda görünür olan, baskılara yönelik sessizliğe gömülme oluyor. Vurguladığımız gibi sadece bir ayrıntıya odaklanarak değil toplumda görüngülerin bütünlüklü ele alınmaya çalışılacağı bir kampanya hedefleniyor. İşten çıkarmaların, pandemi bahanesiyle hak ihlallerinin artması sonucu, işçi direnişleri ülkenin birçok noktasına yayılmış, gençlik kayyum zihniyetinin üniversitelerde daha baskın bir hal alması ile beraber sokağı görmeye başlamış, kadınlar zaten muhalefetin en hareketli kesimi olmayı sürdürürken, temel amaç bu direnişlere dokunmak ve birlikte mücadele alanları oluşturmak olarak yansıtılmakta.

“Biz sizin zorba iktidarınızın çıkardığı yasal zorbalıkları değil, gerçek olan adaleti sağlamak için mücadele ediyoruz. Yasal kılıflara uydurulmuş hukuksuzluğu reddediyoruz. Mızrak artık çuvala sığmıyor. İsyân ediyoruz. Adalet yoksa demokrasi yoktur. Adalet yoksa demokratik bir uzlaşma ve özgür bir siyaset de yoktur. Adalet yoksa hukuk yoktur. Bu üç temel dinamik olmadan yaşama bir anlam katamayız.” (Ebru Günay’ın açıklamasından)

Kutuplaşmanın derinleştiği, ırkçılığın toplumun her kesimine dayatıldığı, damardan verildiği bu süreçte, birlikte mücadele araçlarının açığa çıkarılması anın ihtiyacıdır. Kitlelerin adaletsizliğe, eşitsizliğe, faşizme başkaldırısından güç almak ve politik öngörüler ile kitlelere yön vermeye çalışmak da elbette ki zorunludur. Bu bakımdan HDP’nin örgütlediği bu kampanya, genel süreçle ilişkisi doğru kurulduğu takdirde yön verme hedefine ulaşabilir. Kitlelerin taleplerini gözeterek ancak kitlelerden soyutlanmış faaliyetlerden ziyade bizzat kitleler ile örülmesi hedeflenen bu kampanya süreci baskı ve saldırılara maruz kalacak, gündemleştirilmesi engellenmeye çalışılacaktır. Sürecin çetinliği daha açık, gerçekçi bakmayı bizlere dayatırken, adımlar ince elenip sık dokunarak atılmak zorundadır. Aynı zamanda HDP’nin de bu kampanya ile hedeflediği gibi, reddedilen her ne ise, alternatif, doğrusu kitlelere gösterilmelidir.

Garê Operasyonu Sonlandırıldı 13 Asker ve Polisin Kaldığı Barınak TSK tarafından Bombalandı

10 Şubat gece saatlerinde Medya Savunma Alanları’na bağlı Garê bölgesine Türk ordusu tarafından askeri bir operasyon başlatıldı. Operasyon sırasında yaşanan gelişmeler, TSK’nin, PKK’nin elindeki 13 asker ve polisin öldürülmesini amaçladığını ortaya koydu.

“Onlarca işgalci cezalandırıldı”

HPG Basın İrtibat Merkezi tarafından yapılan açıklamada Garê operasyonuna katılan TSK güçlerinin ağır bir şekilde vurulduğu belirtilerek şu ifadeler yer verildi:

“10 Şubat günü saat 05:00’da Siyanê alanına indirilen işgalciler ile güçlerimiz arasında ilk temas yaşanmıştır. Güçlerimizin işgalcileri etkili bir şekilde vurmaları ile birçok işgalci cezalandırılmış, bir kısmı da yaralanmıştır. Darbe yiyen işgalciler bir kademe geri çekilmek zorunda kalmıştır. Çatışma alanı ve bölgedeki bir kamp savaş uçakları tarafından yoğun bir şekilde bombalanmıştır. Bombardımandan sonra bir araya toplanan işgalcilere karşı güçlerimiz bir kez daha saldırı eylemi gerçekleştirmiş, burada onlarca işgalci cezalandırılmıştır. Ağır bir darbe alan işgalciler çatışma yerinden uzaklaşmak zorunda kalmıştır.”

Türk devleti yetkilileri ise kara operasyonunun başladığı sırada 2’si rütbeli 3 personelinin öldüğünü açıklamıştı.

HSM: Katliamın sorumlusu Hulusi Akar

HSM, TSK tarafından başlatılan operasyonun doğrudan katliamı hedeflediğini belirterek operasyona ilişkin şu bilgileri paylaştı:

“Bu kampa yapılacak bu kadar saldırı sonucunda hiç kimsenin oradan sağ olarak kurtulamayacağı gerçeği en sıradan askeri bilgiye sahip bir kişi tarafından dahi bilinebilecek bir husus olmasına rağmen, bu kampa dönük yapılan saldırı hiçbir biçimde onların kurtarılmasına dönük olmayıp tamamen imha edilmeleri amaçlanarak yapılmıştır. Bu insanların katledilmiş olmasının asıl ve tek sorumlusunun böyle bir saldırıya karar veren ve hiçbir insani duyguya sahip olmayan Hulusi Akar olduğu açıktır.”

HSM yaşanan çatışmaların detayları ve her iki taraf açısından nihai bilanço hakkında gerçek bilgilerin daha sonra kamuoyuna paylaşılacağını ifade etti.

15 Şubat ve Açlık Grevleri

Abdullah Öcalan bundan tam 22 yıl önce 15 Şubat 1999 tarihinde Kenya'dan Türkiye'ye kaçırıldı. Yakalanışının ve Türkiye'ye getirilişinin başını ABD emperyalizmi çekti. ABD'nin tehdit ve şantajıyla komploya Rusya, Yunanistan, İtalya ve Kenya da dahil oldu.

A. Öcalan DSP, MHP ve ANAP koalisyon hükümetinin iş başında olduğu dönemde Türkiye'ye getirildi. Dönemin Başbakanı Bülent Ecevit, düzenlediği basın toplantısıyla A. Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişini duyurmakla büyük bir prestij kazandığını sandı. Ancak kısa bir süre sonra ekonomik krizin de etkisiyle 2002 yılında yapılan erken genel seçimde hiçbir koalisyon ortağı parti seçimi kazanamadı. DSP, MHP ve ANAP koalisyon hükümeti, A. Öcalan üzerinde büyük bir izolasyon uyguladı. 2002 yılına kadar süren izolasyonu, AKP devraldı ve 18 yıldır tecrit aralıksız sürmekte.

ABD'nin başını çektiği bu operasyonu anlamının yolu, Ortadoğu'da olup bitenlere bakmaktan geçiyor. Her ne kadar Bülent Ecevit, 13 Nisan 2002 tarihinde Sabah Gazetesi'ne verdiği bir röportajda; "ABD, Abdullah Öcalan'ı bize niye verdi hala anlamadım" dese de aslında anlaşılacak bir durum yoktu. B. Ecevit'in akıl sağlığını bir yana bırakarak konuşsak her şey açıktı. Yıllar sonra gerçeklerin bir kısmı su yüzüne çıktığında ABD'nin A. Öcalan'ı niye Türkiye'ye teslim ettiği daha iyi anlaşıldı.

4 Şubat 1999 akşamı CIA'nin Ankara temsilcisi Yenimahalle'de bulunan MİT karargahında, MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun'a "Abdullah Öcalan'ın bir operasyonla Türkiye'ye teslim" edilmesini önerdi ve bunun hükümete bildirilmesini istedi. Türkiye, A. Öcalan'ı "idam etme" garantisi vererek ABD'nin teklifini kabul etti. ABD'nin A. Öcalan'ı Türkiye'ye teslim etmesindeki esas pazarlık şimdiye kadar tüm yönleriyle açıklanmış olmasa da bu operasyonun arka cephesinde ABD'nin 2003 yılında Irak'ı işgali; 22 Mart 1999 tarihinde Fethullah Gülen'in ABD'ye kabul edilmesi ve 2001 yılında AKP'nin kurulması, desteklenmesi ve hükümete getirilmesi gibi gelişmeler vardır.

ABD, Ortadoğu'da güçlenmek, yeneden hakimiyet kurmak ve Türkiye üzerinden bazı projelerini hayata geçirmek için Türkiye'ye "yardımcı" olmayı teklif etti. ABD, Suriye'den İtalya'ya geçen A. Öcalan'ın İtalya'da kalmaması için baskı yaptı. Almanya, hakkında tutuklama kara-

rı olan A. Öcalan'ı almamak için alelacele tutuklama kararını kaldırarak "istemediğini" açıkladı. Önce Rusya'ya, ardından Yunanistan'a ve sonra da Kenya'ya giden A. Öcalan buradan kaçırılarak Türkiye'ye getirildi.

22 yıldır İmralı Hapishanesi'nde tutuk edilen A. Öcalan, ağırlaştırılmış hapis cezasının yanında bir de ağırlaştırılmış izolasyona tabi tutulmaktadır. Yıllardır ailesi ve avukatlarıyla görüştürilmeyen, sağlığından dahi haber alınamayan A. Öcalan üzerindeki tecrit devam ediyor.

TC devletinin A. Öcalan'a uyguladığı bu tecrit, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar saldırısından ayrı değerlendirilemez. TC, A. Öcalan şahsında Kürt halkına nasıl baktığını, ne düşündüğünü, ne planladığını da yansıtmaktadır.

Lozan'da emperyalistlerle görüşmeye giden Türk heyeti, görüşmelerde "Türk ve Kürtleri" temsil ettiklerini beyan etse de Kürt halkı hiçbir zaman tanınmadı. Hakları verilmedi, yok sayıldılar. Yeni Türk devletinin ulusallaşmasında Kürtler başta olmak üzere tüm azınlıklar yok sayılarak, katledilerek, sürgün edilerek yeni bir ulus devlet inşa edildi.

Kürt halkı, inkar ve asimilasyona karşı 1924 yılında ayaklandı. Bu isyan kanlı bir şekilde bastırıldı. Bunu diğer isyan ve direnişler takip etti. 1984 yılı, Kürt ulusal direnişinde yeni bir dönüm noktası oldu. PKK, Marksizm'den etkilenen ulusal bir hareket olarak kitlesel bir ulusal harekete dönüştü. TC devleti A. Öcalan'ı esir aldıktan sonra hareketi biteceğini sandı; ancak istediklerini elde edemeyince "masayı devirdi" ve 2014 yılında da MGK aldığı toptan yok etme kararıyla çok kapsamlı bir konseptle Kürt halkına saldırmaya başladı.

Tecrit bir insanlık suçu olduğu kadar politik bir mesajdır!

AKP iktidarı yanına aldığı MHP, Vatan Partisi ve BBP ile saldırılarına devam ediyor. R.T.Erdoğan her fırsatta Kürtleri yok edeceğini söylüyor. A. Öcalan üzerindeki baskı ve tecrit R.T.Erdoğan'ın açıklamalarından ayrı ele alınamaz.

A. Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması için yapılan tüm girişimler, avukat ve ailelerin başvuruları yıllardır reddediliyor. TC, hiçbir uyarı ve girişimi kabul etmiyor. Uluslararası alanda, hükümetlerin, insan hakları kuruluşlarının uyarılarını dikkate almayan devlet, bildiğini okumaya devam ediyor. AKP-MHP iktidarı, elindeki devlet gücünü kullanarak her istediğini yapaca-

ğını, baskı ve korkutmayla herkesin susacağını sanıyor.

İmralı tecritine son verilmesi için 27 Kasım 2020 tarihinde başlayan dönüşümlü süresiz açlık grevleri devam ediyor. 107 hapishaneye yayılan ve giderek kitlesel bir direnişe dönüşen açlık grevlerinin başlıca talebi A. Öcalan üzerindeki izolasyonun kaldırılmasıdır. Tüm hapishanelerde bulunan PKK dava tutsaklarının A. Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması ve yaşanan hak gasplarının son bulması talebiyle başlattıkları ve DKP/BÖG, MLKP ve TKP-ML dava tutsaklarının da 5 günlük destek açlık greviyle desteklediği eylemin 78'inci gününde Şakran 3 No'lu T Tipi Hapishanesi'nde bulunan Mahmut Yıldız feda eylemi yaptı.

Bundan önce de Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eş Başkanı ve Halkların Demokratik Partisi (HDP) Hakkari Milletvekili Leyla Güven, A. Öcalan üzerindeki izolasyonun kaldırılması için tutuklu bulunduğu Diyarbakır Hapishanesi'nde 7 Kasım 2018 tarihinde süresiz-dönüşümsüz açlık grevine başlamıştı. 200 gün süren açlık grevinde devlet geri adım atarak 2 Mayıs 2019 tarihinde A. Öcalan'ın ailesiyle görüşme yapmasına izin vermek zorunda kaldı.

Ancak devamında Ağustos 2020 tarihinden bu yana A. Öcalan üzerinde yeneden izolasyon uygulanmaya başlandı. Bu, AKP-MHP iktidarının Kürtlere karşı başlattığı yeni saldırıdan ayrı değildir. Tutuklamalar, HDP'nin kapatılma senaryoları ve Selahattin Demirtaş'a yönelik politika ve derinleşen baskı, gözaltı ve tutuklama furyası kapsamlı bir stratejinin parçası olarak okunmalıdır.

107 hapishaneye yayılan açlık grevleri, kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyor.

AKP-MHP iktidarı ölümleri bekliyor. 3 ayı geride bırakan açlık grevlerine katılan tutsaklar ilk kez açlık grevine katılmıyorlar. Çoğu defalarca açlık grevine katılmış, işkence görmüş, tecride maruz kalan insanlar. Bu aynı zamanda devletin Kürt tutsaklar üzerindeki işkencesidir. Genişleyen ve ülke sınırlarını da aşan destek ve açlık grevleri, Irak Kürdistanı-Mexmûr ve Yunanistan'ın Lavrio Kampı'nda da devam ediyor.

AKP, bekle gör politikasıyla açlık grevindeki tutsakların iradesinin kırılacağını ve böylece yeni bir zafer kazanacağını sanıyor. Aynı beklenti Leyla Güven'in başlattığı açlık grevinde de gösterilmişti. AKP, direnişi kırmak ve açlık grevini bitirmek için Leyla Güven'i tahliye ederek amacına ulaşacağını sandı. Ama yanıldı. Leyla Güven dışarıda da açlık grevini sürdürdü. Güven'in açlık grevi hapishanelerde de yankısını bulmuş ve yüzlerce tutsak açlık grevine katılarak direnişi büyütmüştü.

Aynı kararlılık ve direniş devam ediyor. AKP yine yanılıyor. Açlık grevine katılan hiçbir tutsak geri adım atmayacağını defalarca deklare etti. Katılımların her geçen gün daha da arttığı bir süreçte direniş mutlaka zaferle sonuçlanacaktır. Uluslararası alanda da yankısını bulan açlık grevlerine destek giderek büyüyor. Avrupa'da her gün eylem içinde olan Kürt halkı ve dostları, hapishanelerde açlık grevinde olan tutsakları yalnız bırakmıyorlar.

Açlık grevi direnişçilerini yalnız bırakmayalım. Politik faaliyetimizin bir talebi de başta A. Öcalan olmak üzere tüm hapishanelerdeki tecritin kaldırılması, işkence ve keyfi uygulamalara son verilmesi ve hasta tutukluların bırakılmasını olmalıdır.

YENİ ANAYASA TARTIŞMASIYLA AKP'NİN OYNADIĞI DEMOKRASİ OYUNU

R.T.Erdoğan, tüm bunları tersine çevirmek ve seçmene yeniden “güven” vermek için “yeni bir anayasaya ihtiyaç var” diyerek, dikkatleri buraya çekmeye çalışıyor, “demokratikleşmeden” söz ediyor.

Iktidarın “tek adamı” R.T.Erdoğan’ın, 4 Şubat 2020 tarihinde Cumhurbaşkanlığı kabine toplantısının hemen ardından “önümüzdeki dönemde yeni bir anayasa için harekete geçmeliyiz” açıklamasıyla başlayan tartışma devam ediyor.

AKP iktidarı her sıkıştığında gündeme bu tür tartışmaları getiriyor. Halkı asıl gündemlerinden uzaklaştırarak tali ve hatta olması muhtemel olmayan konular etrafında yapılan tartışmalarla gemisini yürüterek, yeniden başa dönerek kaldığı yerden yola devam ediyor.

R.T.Erdoğan bir süre önce de Avrupa Birliği’nin “yaptırım”ları gündeme geldiğinde “ekonomide ve demokraside yeni atılımlara ihtiyacımız var” diyerek yaptırımlardan kurtulmaya çalışmıştı. AB, kendi çıkarlarına uygun olarak, bildiği ve gerçekleşmesi mümkün olmayan R.T.Erdoğan’ın sahte vaatlerini “iyi niyet adımı” olarak kabul ederek, AB-Türkiye ilişkilerinin yeniden görüşülmesini mart ayına bırakmıştı.

AB’nin mart ayındaki zirvesine az bir zaman kala AKP, “yeni anayasa” yapma tartışmasını gündeme taşıyarak bir kez daha “demokratikleşme” mesajı verip, AB ile buzları eritmeye çalışıyor. 8 Şubat günü R.T.Erdoğan ve Almanya Başbakanı A. Merkel’in videolu telefon görüşmesi, bu adımın bir parçasını oluşturuyor. Almanya R.T.Erdoğan’dan hiçbir zaman vazgeçmedi. AKP ne zaman sıkışsa A. Merkel’in kapısını çalmış ve A. Merkel’de R.T.Erdoğan’ı geri çevirmemiştir. Almanya’nın milyar dolar tutarında Türkiye’ye sattığı silah ve ticari ilişkileri düşünüldüğünde Almanya’nın neden R.T.Erdoğan’a bu kadar kol kanat gerdiği daha iyi anlaşılacaktır.

AKP’nin Anayasa tartışmaları yeni değil

AKP iş başına geldiği 2002 yılından bu

yana kendisi için ihtiyaç duyduğu her değişikliği ülkenin “demokratikleşmesi” adına sunarak hedeflerine ulaştı. AKP, artık yönetemiyor. Baskı ve şiddetle iktidarını sürdüren R.T.Erdoğan, sıkıştığı yerden bir çıkış bulmaya çalışıyor. Toplumsal hareketlerin mayalandığı bir süreçte de ne yapıp edip 2023 seçimlerini kazanmak istiyor.

AKP’nin anayasa tartışmaları ve hamleleri yeni değil aslında. Bu hamlelerden en önemlisi 12 Eylül 2010 tarihinde yapılan anayasa değişikliğidir. Toplam 26 maddeden oluşan bu değişikliğin en öne çıkan maddesi 1982 Anayasası’nda yer alan geçici “15. Madde”nin kaldırılmasıydı. 1982 Anayasası’nın 15. maddesi cuntayı gerçekleştiren generallere dokunulmazlık sağlıyor ve yargılanamayacaklarını garanti altına alıyordu. R.T.Erdoğan, istediği diğer maddeleri kabul ettirebilmek için toplumu 15. madde üzerinden manipüle ederek cuntacıları yargılayacaklarının propagandasını yaptı. Değişikler kabul edildikten sonra hiçbir generale dokunulmadı. Göstermelik yargılamalar dışında hiçbir hapse dahi girmedi.

AKP, bu ve benzeri tüm maddeleri kendi iktidarını güçlendirmek için gündeme getirdi. Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu’nun oluşmasıyla, yargı tümtüyle AKP ve ortağı Fethullah Gülen Cemaati’nin eline geçti.

AKP’nin diğer bir hamlesi de 2017

yılında anayasada yapılan değişikliklerdir. R.T.Erdoğan, bugünkü “tek adam” rejimine giden yolu “kuvvetler ayrılığı” propagandası üzerinden yaptı ve “Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi”ni sağlayarak iktidarını iyice pekiştirdi.

AKP, iktidara geldiği günden bu yana aslında demokratikleşmeye ilişkin hiçbir adım atmadı. Tam tersi adımlar attı. 2011 yılında yeni anayasa çalışmasını engelleyen yine AKP oldu. 2011 yılında başlayan yeni anayasa tartışmasıyla demokratik kitle örgütleri, sendikalar, hukukçular görüş ve önerilerini belirtmiş, sıra temel insan hakları ve demokratik haklara gelince AKP başta olmak üzere tüm burjuva partileri anayasa çalışmasına son vermişlerdir.

Toplumsal uzlaşma olarak anayasalar

Tarihte insan hakları mücadelesi aynı zamanda demokratik anayasalar mücadelesini de kapsar. Anayasa mücadeleleri sınıf mücadelesinin de bir kesitini oluşturur. Tarihi olarak anayasalcılık hareketleri, 18. ve 19 yy’lardan başlayarak monarşik sistemleri yıkma ve temel insan haklarını garantileme mücadelesi olarak da kabul edilir.

Tarihte ilk anayasalar olarak “15 Haziran 1215 tarihinde İngiltere’de imzalanmış olan Magne Carta” (Büyük Özgürlükler Sözleşmesi) ve “1781 yılında Amerika Birleşik Devletleri’ndeki sözleşme” kabul edilir. Bunu 1789 Fransız İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirisi takip etmiştir.

Anayasalar tüm burjuva toplumlarında bir toplumsal “uzlaşma” olarak kabul edilir. Burjuvazinin egemenliğinin hüküm sürdüğü toplumlarda halkın toplumsal gelirden daha fazla hak talebi, örgütlenme, seçme ve seçilme hakkı bu mücadeleleri kapsar. Burjuvazi iktidarını tümünden kaybetmemek için bazı talepleri kabul etmek zorunda kalmıştır. Burjuva düzenlerde bu taleplerin hepsinin bir sınırı vardır. Burjuvazi güçlendikçe bunların bazılarını zor yoluyla geri almış, alamadığı dönemlerde de “demokrasi” her zaman sınırlı kalmıştır. Yasama, yürütme ve yargı “bağımsızlığı” her zaman tartışmalı olmuştur. Halk hareketlerinin geliştiği her dönem burjuvazi bunları rafa kaldırmış ve zora başvurmuştur. Özel mülkiyet olduğu sürece hiçbir anayasa demokratik değildir ve hakim sınıfın çıkarlarını garanti altına alır.

Toplumu kucaklayan anayasa ancak halk demokrasisi ve sosyalizmde mümkündür. Sömürüye son verilmesi, özel mülkiyetin kaldırılması, bölüşüm, adalet, kadın hakları, eğitim, barınma, sağlık vb. tüm yaşamı ilgilendiren haklar ancak halk demokrasisinde ve sosyalist bir anayasayla olabilir.

Osmanlı’dan günümüze anayasalar Osmanlı’da ilk anayasa 1808 yılında hazırlanan Sened-i İttifak olarak kabul edilir. Bunu 1839 tarihinde hazırlanan Tanzimat Fermanı takip etti. Osmanlı’nın aydınlanma dönemi olarak ortaya çıkan Genç Osmanlılar, Batıdan etkilenecek reform hareketine giriştiler. Meşrutiyeti savunan Genç Osmanlılar, Abdülaziz’i tattan indirerek, yerine II. Abdülhamit’i geçirdi ve 23 Aralık 1876 yılında Kanun-i Esasi’yi ilan ettiler.

Osmanlı İmparatorluğu’nun dağılmasıyla emperyalistler tarafından sömürgeleştirilen Türkiye’nin Mustafa Kemal ve bir kısım İttihatçı tarafından başlatılan “bağımsızlık mücadelesi”, İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle el altından yapılan görüşmeler ve antlaşmalarla ülkenin yarı-sömürge olmasıyla sonuçlandı. 23 Nisan 1920’de Ankara’da toplanan meclis, “misak-ı milli” kararını kabul etmesinin yanında 24 Ocak 1921’de de 24 maddeden oluşan Teşkilat-ı Esasiye kabul edildi. Türkiye’nin ilk anayasası olarak kabul edilen Teşkilat-ı Esasiye, 1924 yılına kadar yürürlükte kaldı.

1923’te “Cumhuriyet”in ilan edilmesiyle Kemalistler hem kendi iktidarlarını

pekiştirmek hem de ülkenin yönetiminde ihtiyaç duydukları ikinci bir anayasa hazırladılar. 20 Nisan 1924'te TBMM tarafından kabul edilen yeni anayasa, 1921 anayasasından farklı olarak ülkeyi "Cumhuriyet" olarak kabul ediyor ve tüm yetkileri TBMM'ye veriyordu. Tek parti dönemi olarak bilinen bu dönem de hazırlanan 1924 anayasasında "kuvvetler ayrılığı" yoktur. Tıpkı bugün olduğu gibi, yürütme ve yargı "parlamentonun" ve "tek adamın kontrolü" altındadır. CHP dışında hiçbir partiye izin vermeyen 1924 anayasası, 1946 yılına kadar "karma bir hükümet" sistemini benimsemiştir.

Kemalistler "Hilafet" in kaldırılmasından sonra Sünni İslamcıların ayaklanmalarını önlemek için anayasaya "devletin dini İslam'dır" maddesini eklemiştir. 1924 Anayasası'nın bazı maddeleri süreç içinde değiştirildi. 1934 yılında yapılan bir değişiklikle "kadınlara seçme ve seçilme" hakkı tanındı. CHP'nin "altı ilkesi" eklendi. 1946 yılında ise emperyalizminin o dönemki ihtiyaçlarına uygun olarak "çok partili sisteme" geçildi.

Çok partili sisteme geçilmesi ve 1950 yılında Demokrat Parti'nin hükümet olmasıyla 1924 Anayasası'nın bazı maddeleri de değiştirildi. Esas köklü değişiklik 27 Mayıs 1960 askeri darbesinden sonra oldu. Darbe sonrası Cemal Gürsel, Cumhurbaşkanı seçildi ve askerlerden oluşan Milli Birlik Komitesi ülkeyi yönetmeye başladı. Cuntacılar yeni bir anayasa için ağırlığı askerlerden oluşan bir komisyon kurarak 1961 Anayasası'nı hazırladılar. 9 Temmuz 1961 tarihinde TBMM sunulan yeni anayasa 261 oyla kabul edildi. 1961 Anayasası, kitle hareketinin baskısıyla kısmi "demokratik" hakları içerse de bu anayasa da öncekiler gibi, Komünist Partisi çalışmalarını yasaklaması, Kürtlere, azınlıklara ve farklı inançlara hiçbir hak tanımaması ile gerici ve faşist bir anayasadır.

1960'ların ortalarında devrimci durumdaki yükseliş, işçi direnişleri, köylü toprak işgalleri ve öğrenci hareketinde yükseliş vb. umut veren gelişmeler oldu. Yükselen devrimci gelişmeyi bastırmak için 12 Mart 1971'de askeri darbe yapıldı. Asker bir kez daha ülkeyi açık faşist bir rejimle yönetmeye başladı. 1961 Anayasası'nın hakim sınıflara fazla gelen maddeleri değiştirildi.

1971 ile 1973 yılları arasında anayasa da yapılan değişikliklerle; "Bakanlar Kurulu'na, Kanun Hükümünde Kararname Çıkartma Yetkisi", "Anayasa Mahkemesine iptal başvurusunda bulunanlara sınırlama getirilmesi", "Askeri Yüksek İdari Mahkemesi'nin kurulması", "Devlet Güvenlik

Mahkemelerinin kurulması", "Memurların sendika kurma haklarının kaldırılması", "Üniversitelerin özerkliğinin kaldırılması" vb. düzenlemeler gerçekleştirildi.

Türkiye'nin en karanlık dönemlerinde biri de 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi sonrası olmuştur. Devrimci ve komünist hareketin hızla yükseldiği, kitleselleştiği, işçi sınıfının grev ve direnişlerinin dorukta olduğu bir dönemde yapılan askeri faşist darbe, yürürlükteki anayasayı da ortadan kaldırdı. Ülke cuntacıların çıkardığı yeni kanun ve yönetmenliklerle yönetildi.

Cuntacılar kendi denetiminde kurdukları anayasa komisyonuyla toplam 200 maddeden oluşan yeni bir anayasa hazırladılar. 1982 Anayasası olarak bilenen anayasa, halk oylamasına sunulmuş ve halk cuntacıların bir an önce gitmesi için yeni anayasayı onaylamış oldu. 1982 Anayasası, tüm demokratik hakları yürürlükten kaldırdı. Parti kurma zorlaştırıldı, askerlere geniş yetkiler tanındı, cuntacılar dokunulmazlık getirildi, cumhurbaşkanına geniş yetkiler tanındı, seçmen yaşı 18'e düşürüldü.

12 Eylül askeri darbesi döneminde kabul edilen 1982 Anayasası'nın bazı maddeleri 1987 yılından bu yana 16 kez değiştirildi. Toplam 200 maddenin 80 maddesi değişen 1982 Anayasası'nda yapılan değişikliklerin başlıcaları şöyle: 1987 yılında: "21 olan seçme ve halk oylamasına katılma yaşı 19'a indirildi, "400 olan milletvekili sayısı 450 çıkarıldı", "12 eylül döneminde siyasi parti ve liderlerine yasak getiren geçici 4. madde değiştirildi", 1993 yılında "133. maddede yapılan değişiklikle radyo ve televizyon kurma serbest hale getirildi", 1995 yılında "kamu çalışanlarına toplu sözleşme hakkı tanındı", "yurtdışında ve cezaevlerinde bulunanlara oy kullanma hakkı tanındı", "450 olan milletvekili sayısı 550 olarak" değiştirildi, "siyasi partilerin kapatılması sürecinde genel başkanların veya atanmış bir vekilin dinlenmesine" karar verildi.

"Sendikaların siyasi faaliyette bulunmasına" olanak tanındı, 1999 yılında: DGM'lerde bulunan askeri üyelerin yerine sivil yargıların atanması sağlandı", "özel leştirilmeler" anayasaya girdi, 2001 yılında ise "gözümlenmiş almanların bireyler de 48, toplu göz altlarında 4 gün içinde hakim karşısına çıkartılması" şartı getirildi. "Anayasasının 38. maddesinde yapılan değişiklikle ölüm cezası kaldırıldı", 2006 yılında "30 olan milletvekili seçilme yaşı 25'e indirildi", "Cumhurbaşkanının 5+5 sistemiyle ve halk oyuyla seçilmesi kararlaştırıldı", 2008 yılında "42. maddede yapılan değişiklikle yüksek öğretimde başörtüsünün

serbest bırakılması" sağlandı.

1982 anayasasında yapılan en köklü değişikliklerden biri de 2010 yılında 26 madden oluşan değişiklik pakettir. Büyük bir tartışma yaratan ve bir kısım aydınların, akademisyenin ve hatta sol çevrenin "yetmez ama evet" dediği bu değişiklik, AKP'nin iktidarının "demokratikleşme" adımı olarak da lanse edildi. R.T.Erdoğan'ın büyük bir şovla propaganda ettiği bu değişikliğin içinde "darbecilerin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve yargılanması" maddesi en fazla tartışma yaratmış ve taraf bulmuştu. 12 Eylül 2010 tarihinde yapılan halk oylamasında % 57.88'le 26 maddenin tümü kabul edildi.

1982 Anayasası'nın en köklü değişikliklerinden biri de 2017 yılında anayasasının 18. maddesinde yapılan değişiklik oldu. Değişiklik, MHP'nin de desteğiyle önce TBMM'den geçti. Ardından 16 Nisan 2017 tarihinde halk oylamasına sunuldu. Böylece bugünkü "tek adam" rejimi olan "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi" kabul edilmiş oldu. Değişiklikle meclisteki milletvekili sayısının 550'den 600 çıkarılması, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulunun (HSYK) yapısında değişiklikleri içeren yeni sistemle AKP yargıyı da tüm den ele geçirmiş oldu.

AKP'nin yeni bir Anayasaya değil, iktidarını sürdürmeye ihtiyacı var AKP, iktidara geldiği tarihten bu yana adım adım ülkeyi açık faşist bir rejime evriltilti. R.T.Erdoğan'ın ve ekibinin esas amacı ve istediği "bir İslam Cumhuriyetinin" kurulması mücadelesidir. Nitekim R.T.Erdoğan'ın "daha kültürel bir düzen kuramadık" vurgusu tam da ulaşmak istedikleri düzeni ifade ediyor.

AKP iktidarı sona geldiğini hissediyor, biliyor ve ömrünü uzatabildiği kadar uzatmak istiyor. AKP, olası bir erken genel seçim ya da 2023 genel seçimlerini şimdiden garantilemek istiyor. İşsizliğin % 25'lere çıktığı, ekonominin durgunluk yaşadığı, işkence, yoksulluk, tüm demokratik hakların rafa kaldırıldığı bir ülkede yeniden seçilmesinin artık mümkün olmadığını da biliyor. AKP seçmeninin bile artık isyan ettiği bir gerçek. Yapılan anketler, AKP ve MHP'nin oylarının düşüş içerisinde gösteriyor.

R.T.Erdoğan, tüm bunları tersine çevirmek ve seçmene yeniden "güven" vermek için "yeni bir anayasaya ihtiyaç var" diyerek, dikkatleri buraya çekmeye çalışıyor, "demokratikleşmeden" söz ediyor. Oysa mevcut anayasaya uymayan da bizzat R.T.Erdoğan'ın kendisidir. "AİHM kararlarının kendilerini bağlamadığını", "AYM kararlarını tanımadığını" açıktan söyleyen

R.T.Erdoğan'dır. Selahattin Demirtaş ve Osman Kavala hala hapisteyken, yeni anayasa tartışması AKP'nin demokrasi oyunundan başka bir şey ifade etmemektedir.

Mevcut anayasasının ilk dört maddesi değişmediği müddetçe hiçbir anayasa demokratik olamaz. "Türkiye Devleti, ülkesi ve milliyetiyle bir bütündür. Dili Türkçedir" (Anayasanın 3. Maddesi) dedikten sonra 4. madde ise "Anayasanın 1. maddesindeki Devletin şeklinin Cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile, 2. maddesindeki Cumhuriyetin nitelikleri ve 3. maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi dahi teklif edilemez" demektir. Bu hükümleri içeren hiçbir anayasa demokratik olamaz.

Demokratik bir anayasada; Kürtlerin bir ulus olduğunun kabulü, ana dilde eğitim hakkının tanınması, azınlıklara inanç ve örgütlenme hakkının tanınması, Alevilere haklarının verilmesi, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, kayyumlara son verilmesi, üniversitelere özerklik tanınması, kadın cinayetlerine son verilmesi, işçilere grev hakkının tanınması, temel insan haklarının korunması ve güvence altına alınması, İstanbul Sözleşmesi gibi sözleşmelere kayıtsız-şartsız uyulması, örgütlenme özgürlüğünün sağlanması, hapishanelerin boşaltılması, işkenceye son verilmesi, parti kapatmaların yasaklanması, toplumsal gelirden herkesin eşit bir şekilde yararlanması, herkese eşit şekilde eğitim hakkının tanınması, barınma, beslenme ve sağlık hakkının herkese eşit olarak tanınması, gazetecilerin tutuklanmalarının yasayla önlenmesi vb. vb. olmalıdır.

AKP'nin böyle bir anayasaya evet demesi mümkün olmayacağına göre, tüm tartışmalar anlamsız ve gereksizdir. AKP, kendi iktidarını pekiştirmenin peşindedir. Ortağı MHP, nasıl bir anayasa hayal ettiklerini D. Bahçeli'nin dilinden 9 Şubat 2020 tarihinde yaptığı grup toplantısında dile getirdi. D. Bahçeli, "parlamentar sistemi silmek, kalıntıları temizlemek lazımdır, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nin ruhuna ve dokusuna uygun yeni bir anayasa hazırlanması" gerekir diyerek, R.T.Erdoğan'a da tercüman oldu.

Bunu gerçekleştirmeleri ve yeni bir anayasayı TBMM geçirmeleri şimdilik mümkün görülüyor. Halk oylamasına sunulacak yeni bir anayasasının kabulü de oldukça zor. Bunun yerine muhtemelen 2023 seçimlerini garantiye almak için Siyasi Partiler Kanunu ve Seçim Kanunu değiştirilerek iktidarlarını şimdiden garantilemek isteyeceklerdir. İşte AKP ve MHP'nin istediği yeni anayasa böyle bir anayasadır.

Pandemi de Aşı Tartışmaları; 'Ezilenlere Aşı Yok!'

Düşük gelirli bir ülkeye ise sadece 25 doz verildi. 25 milyon değil, 25 bin değil, sadece 25.

Koronavirüs pandemisinde tüm dünyada ortak olarak yapılan propaganda, virüsün sınıf seçmediğine dair. Öyle ki her gün bir ülke lideri veya bir sermaye temsilcisi çıkararak virüse yakalandığını duyurmuştu. Pandeminin başında yapılan bu propagandanın hemen akabinde tam tersine sınıflar arası eşitsizliğin boyutunu gözler önüne sermede virüs berrak sonuçlar gösterdi. Bu bakımdan virüs tam bir turnusol kâğıdı işlevi gördü. Tüm dünyada virüse yakalanma ve ölüm oranları içinde alt gelirli, sağlık hizmetlerine en zor ulaşanlar, yetersiz beslenenler, siyahiler, göçmenler kısaca ezilenlerin oranının yüksek olması aynı gemide olmadığımızı net bir şekilde ortaya çıkardı. Aynı gemide değiliz hiç olmadık, pandeminin başından itibaren çokça dillendirilen aynı gemideyiz yalanı aşının bulunması ile tekrarlanan bir cümle olmaktan çıktı, çünkü aynı gemide olduğumuz yalanının propagandasının yapılanlar karşısında inandırıcılığı kalmadı.

Pandemi sürecinde var olan eşitsizliklerin artması, aşı tartışmaları ile birlikte bir başka boyuta çıkmış durumda. Koronavirüs pandemisinden çıkış için tek çare olarak gösterilen aşı, bulunmasından itibaren yoksul ve zengin arasındaki eşitsizliği yine gözler önüne serdi. Aşı şirketlerinin kâr elde edebilmek için daha fazla para verene aşı vermesi ve

emperyalist-kapitalist ülkelerin ise aşı stokçuluğu yapması nedeniyle, diğer ülkeler aşıya ulaşamamaktadır. Aşılar daha üretilmeden şirketlerle ön anlaşmalar yapıp nüfuslarından katbekat fazla aşığı rezerve eden emperyalist-kapitalist ülkeler aşılamaya başlarken diğer ülkelerin çoğunda hâlâ tek doz aşı bile bulunmamaktadır.

Güney Afrika ve Hindistan'ın Dünya Ticaret Örgütüne (DTÖ) başvurarak 'Pandemi bitene kadar covid-19 aşılarının patent hakkını askıya alalım' önerisine AB ülkeleri ve ABD itiraz edebilmektedir. Burada enteresane olan aşı tartışmalarının DTÖ'de yapılmasıdır. Tartışmanın yapıldığı yer kendi başına durumu anlatmaya yeterlidir. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) Genel Direktörü Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus; "Şimdiye kadar en az 49 yüksek gelirli ülkede 39 milyon dozdan fazla aşı uygulandı. Düşük gelirli bir ülkeye ise sadece 25 doz verildi. 25 milyon değil, 25 bin değil, sadece 25. Açık konuşmam gerekiyor, Dünya feci bir ahlaki başarısızlığın eşliğinde." Durum ahlaki başarısızlık değil emperyalist-kapitalist sistemin kendisidir. Emperyalist-kapitalist sistemin çürümüşlüğü onun kendini yaratma koşulunda yatmaktadır. Bu yüzden bu durum şaşırtıcı değildir. Her koşulda; insanların virüs nedeni ile hayatını kaybettiği durumda bile sistem

kar elde etmek için elinden geleni yapmaktadır. Aşı dağılımındaki eşitsizlik bir yana, aşılamaya başlayan ülkeler birde aşı pasaportunu gündeme getirmişlerdir. Aşı olanın dünyada her yere gidebilirken, olmayanın, aşı olma imkânı olmayanın, aşıları gasp edilenlerin seyahat etme hakkı engellenmek istenmektedir.

Ülkemizde durum bu koşullardan bağımsız değildir. Pandemi süreci boyunca sermayeye destek veren iktidar, aşılamada da aynı şekilde devam etmektedir. Aşı ile ilgili programını açıklayan iktidar, aşı yapmak için gruplar oluşturmuştur. Ama çok geçmeden oluşturulan grupların dışarısında kalan kişilerin sırası gelmeden aşı olduğu açığa çıkmıştır. İlk günlerde yapılan aşı sayısı ile övünüp başarı hikâyesi yazmaya çalışan iktidar hemen akabinde aşılamaya sürecinin şeffaf yürümemesi için elinden geleni yapmaktadır. Aşılamaya sayısı düşmüş sırası gelenler aşı randevu merkezinden randevu alamaz hale gelmiştir. Öyle ki Bilim Kurulu toplantısının ardından gazetecilerin sorularını yanıtlayan Sağlık Bakanı Fahrettin Koca, "Günde 1,5 milyon aşı yapabileceğinizi söylemiştiniz. Günlük aşı sayısı neden 11 bine kadar düştü?" sorusuna 'Yapılabileceğini söylemiştiniz' dediniz. "Evet, öyle söylemiştim. Yani Türkiye'nin aşılamaya potansiyelini söylemek istemişim. Biz gerektiğinde 1,5 milyona kadar aşı yapabilecek potansiyele sahibiz" yanıtını verdi.

Elbette yapılabilir, esas soru neden yapılmadığı, yapılmak istenmediğidir. Türk Tabipler Birliği(TTB)'ne göre bu hızla gidilirse bağışıklık için gerekli olan toplumun %70'nin aşılanması iki yılı bulacak. Aşı ile ilgili takvimi paylaşmayan iktidar, aynı zamanda aşıların ücretini ticari sır kapsamına sokarak açıklamamaktadır. İlk gelen 3 milyon doz aşının 200 bininin kendi istedikleri kişilere verildiği iddiaları konuşulmaktadır. Aşı tartışmaları pandemi sürecinin bir parçası olarak devam etmektedir. Pandemi sürecinde insanlar test kitlerine ulaşamazken, kitlerle oyuncakla oynar gibi oynayıp sosyal medyada paylaşanlar, aşıya da ilk ulaşanlar olacaktır.

Açlık ve virüse terk edilenlere

Aşı yok!

Milyonlarca işçi ve emekçi virüs ile açlık arasına sıkıştırılmıştır. Ücretsiz izin dayatması ile ayda 1170 liraya mahkum

edilen işçi ve emekçiler aynı zamanda hastalıkla uğraşmak zorunda kalmışlardır. Virüse rağmen işçi servisleri harıl harıl çalışmakta, işçiler sağlıksız ortamlarda virüse yakalanmakta, ölüme gönderilmektedirler. AKP kongrelerinde binlerce kişi bir araya getirilirken, esnaf kepenk kapatmak zorundadır. Tüm bunların yanında iktidar sermayeye kalkan olurken; işçi, emekçi, esnafa tek kuruluş yardım yapmamaktadır. AKP grup toplantısı'nda konuşan R.T. Erdoğan "Bizim şu anda hazinemiz hamdolsun tamamen esnafımızın ve milletimizin emrindedir." dedi. Gerçekten durumun R.T. Erdoğan'ın dediği gibi olmadığını hepimiz bilmekteyiz. Keza Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, "Covid-19 salgınının olumsuz etkilerini en aza indirmek" amacıyla başlatılan Sosyal Koruma Kalkanı programı kapsamında vatandaşlara yapılan destek ödemelerinin 52,7 milyar TL'ye ulaştığını açıkladığı rapora bakılınca durum daha bir net anlaşılacaktır. 52,7 milyar TL'lik ödemelerin 6,4 milyar TL'sini yani yüzde 12'sini oluşturan Sosyal Destek Programı hazineden, IBAN verip toplanan yardımlardan yüzde 4'ü, geri kalan yüzde 84'ü işsizlik fonundan karşılanmıştır. DİSK-AR araştırmasına göre Covid-19 döneminde yapılan nakit harcamaların toplam ekonomik ve parasal desteklere oranına bakıldığında Türkiye yüzde 11 ile en son sırada yer aldı. Türkiye'deki toplam ekonomik desteklerin yüzde 89'u patronlara sağlanan kolaylıklar ve destekler oldu. Türkiye milli gelirinin sadece yüzde 1,1'i kadar vatandaşına nakit desteğinde bulunurken onun gerisinde sadece bir ülke, yüzde 0,7 ile Meksika yer aldı.

Pandeminin başından itibaren iktidar safını açık bir şekilde belli etmiştir. Pandemi de alınan alınmayan önlemler çerçevesinde yakaladığı 'tutarlılık' aşı tartışmalarında da aynı şekilde devam etmektedir. İktidar ölümü reva gördüğü ezilenlere aşığı reva görmeyecektir. Aşı ve destek tartışmalarındaki ikiyüzlü pervasız tutumu devam edecektir. Evde kalamayıp işe en önde koşturulanlar, yardım ve desteğe en son ulaşanlar olduğu gibi tedaviye en geç ulaşanlar olacaktırlar.

Birleşik Mücadele Büyüyecek; Emekçilerin Umudu, Faşizmin Korkuları Katlanacak!

AKP-MHP faşist ittifakının pandemiyle birlikte yürürlüğe soktuğu politikalar, işçi sınıfı ve emekçilerin, geniş toplumsal kesimlerin açlık, işsizlik ve yoksulluk girdabına gün geçtikçe daha fazla çekilmesine neden oluyor.

Salgın, Türk sermayesinin içinde bulunduğu ekonomik krizin üstüne adeta benzin dökmüş, kitlelerin alım gücü sağanak gibi yağın zam yağmuru altında kar gibi erimştir. Pandemi, AKP-MHP iktidarının; işçi sınıfı ve emekçiler, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler, Aleviler ve diğer inançlar; kadın ve LGBTİ+lar nezdinde yaşadığı derin çıkmazı daha aşağıya çeken bir rol oynadı. 15 milyona dayanan işsizlik gerçeği, ücretsiz izinle asgari ücretin altında bir yaşama mahkum edilmek istenen işçi sınıfı; HES ve JES'lerle yaşam alanları tahrip edilen köylüler; salgınla birlikte ivme kazanan kadın ve LGBTİ+ düşmanı politikalar, ekonominin çıkmaza girmesiyle daha fazla büyüyen Kürt düşmanlığı ve şovenizm gerçeği, toplumun tüm kesim ve katmanlarında büyük bir öfke ve sinerjiyi biriktirdi; biriktirmeye her an devam ediyor.

Emekçi kitleler ise, AKP-MHP iktidarının sömürü ve zulüm kuşatmasına sessiz kalmıyor. İşçiler, İzmir'den Aydın'a, İstanbul'dan Gebze'ye; Çorum'dan Antep'e direnişi büyütüyor. Köylüler T. Kürdistanı'nda, Karadeniz'de ve Ege'de doğasına sahip çıkıyor. Kürt ulusu, imha ve inkar saldırılarına karşı direniş bayrağını yükseltilmeye çalışıyor. Gençlik, Boğaziçi'nde kristalize olan öfke ve isyanını ülkenin dört bir yanına yayıyor!

Türk hakim sınıflarının 15 Temmuz'dan bugüne yasak, gözaltı ve askeri operasyonlar eşliğinde inşa etmeye çalıştığı korku iklimi, kitlelerin dipten gelen söz konusu öfkesinin şiddetli basıncı altında. Sınıfsal, ulusal, cinsel kimlik temelli çelişkiler giderek derinleşiyor, dipte büyük bir öfke mayalanıyor. Dahası bu, adım adım kendisini yüzeye vuruyor.

Türk hakim sınıfları ile tüm ezilen kesimler arasındaki söz konusu saflaşma halinin hızını düşüren ve etki gücünü düşüren etmenlerden birini ise açık ki direniş ve mücadelelerin parçalı hali ve birbirleriyle ilişkilerindeki zayıflık oluşturuyor. Bu gerçek, politik alanda devrimci, ilerici ve yurtsever güçler açısından da sabittir.

Birleşik Mücadele Güçleri böylesi bir toplumsal panorama içinde ortaya çıktı.

Devrimci güçlerle yurtsever hareketin faşizme karşı birleşik direnişi bu topraklarda ağır bedeller pahasına yeşermiş ve bugünlere gelmiştir. Birleşik Mücadele Güçleri bu birikimin devrimci-demokratik alanda inşa edilen yeni bir izdüşümüdür.

Faşizmin tüm toplumsal kesim ve katmana, sınıfa yönelik saldırılarına karşı birlikte karşı koyma, direnişi dayanışma ile büyütmenin yolu açık ki her parçada gelişen mücadelelerin birleşmesinden geçiyor.

Birleşik mücadelemizle kazanacağız!

Faşizme karşı devrimci-ilerici ve yurtsever güçlerin fiili meşru mücadele temelinde, birleşik direnişini geliştirme perspektifiyle hareket eden birleşik mücadele güçlerinin deklarasyon süreci önemli verileri açığa çıkarmıştır. Birleşik Mücadele Güçleri, dayanışma ve birleşik mücadele çağrılarını, yaygın bir kitle çalışmasıyla örgütledi. Birleşik mücadele çağrıları sokakta, işçi direnişleri, öfkesi her gün biraz daha büyüyen esnaf; insan hakları mücadelesinin öznelere, kayıp yakınları, kadın cinayetlerinin mağdurları; gençliğin yükselen direnişiyile adım adım örüldü.

Bir süredir yürütülen birleşik mücadele tartışmalarına eklenen bir halka olarak, kısa sürede yaygın ancak etkili bir şekilde yürütülen kitle çalışmasının açığa çıkarıldığı enerji, toplumun kılcal damarlarında dayanışma ve birleşik mücadeleye duyulan ihtiyacı da ortaya çıkarmıştır. Yürüttüğümüz çalışmalarda kitlelerden aldığımız olumlu yöndeki geri dönüşler; sokakta, fiili-meşru mücadele temelinde etkin bir kitle çalışmasıyla ete kemiğe bürünen, birleşik mücadele perspektifinin ne kadar isabetli olduğunu göstermiştir.

Gerek çalışma sırasında kitlelerin gösterdiği ilgi ve alaka gerekse de birleşik mücadele tartışmalarının bulunduğu karşılık doğru yolda olduğumuzu, çelişiklere doğru yöntemlerle müdahale edildiğini göstermiştir. Açık ki, kitlelerin düzenin sömürü ve zulüm gerçekliğinden doğan çelişiklerini çok fazladır ve sayısız yol ve

yöntemin yaşam bulmasıyla adım adım çözülebilecektir. Devrimci-demokratik alan açısından birleşik mücadele güçleri, benzer sorunları yaşayan direnç odaklarının daha fazla yan yana gelmesine, faşizme karşı mücadeleyi omuz omuza birleşik bir şekilde yürütmesi gerektiğine ilişkin bir tartışma yürütmekte bu fikriyatı tüm toplumsal kesimlere dalga dalga yayma hedefi taşımaktadır.

Bu anlamda Gebze'de devam eden Migros işçilerine yapılan dayanışma ziyaretleri ve bunu takiben sekiz sendikaların Migros'u boykot çağrısıyla Kadıköy'de düzenlediği dayanışma eylemi söz konusu tartışmaların somut bir karşılığı olmuştur.

Birleşik mücadele güçleri, tüm toplumsal kesimlere, en yakınında benzer sorunları yaşadıkları kesimlerle yan yana gelme, dayanışmayı büyütme çağrısı yapmaktadır. Bu bağlamda, Boğaziçi öğrencilerinin kayyum rektöre karşı direnişine başından itibaren destek sunan, direnişle dayanışmayı büyüten tutumumuz öğrenciler tarafından sahiplenilmiş ve dayanışma mesajları ve mücadelenin yan yana yürütülmesi şeklinde karşılık bulmuştur.

Kuşkusuz bahsini ettiğimiz çağrıların ideolojik-politik muhtevasını en güçlü alan Türk hakim sınıfları, AKP-MHP iktidarı olmuştur. Devrimci-sosyalist güçlerin Kürt ulusal özgürlük hareketiyle yan yana gelmesi, mücadele alanlarında yoldaşlaşması adına yeni bir kulvarın açılması egemenleri korkuya sürüklemiştir. 4 Şubat'ta Kadıköy'de deklarasyona yönelik abluka, açığa çıkan polis terörü ve dev-

letin en yetkili organları ve kişileri eliyle marjinalize-terörize etme hedefli saldırılarda buna işaret etmiştir.

AKP-MHP faşist ittifakı, gözaltındaki yoldaşlarımızı "terör" parantezine alarak devrimci örgütlere göre tasnif ederek mahkemelerine tutuklama çağrısı yapmış, gözaltıların sahiplenilmesini engellemek adına adrese teslim eylem yasağı koymuş, geniş kitlelere de korku salmaya çalışmıştır. Faşist kuşatmaya rağmen deklarasyon gerçekleşmiş, Birleşik Mücadele Güçleri, AKP-MHP iktidarının ideolojik-politik manipülasyon ve saldırılarına yanıt vermiştir.

Açık ki, devrimci güçlerle yurtsever hareketin faşizme karşı birleşik direnişi bu topraklarda ağır bedeller pahasına yeşermiş ve bugünlere gelmiştir. Birleşik Mücadele Güçleri bu birikimin devrimci-demokratik alanda inşa edilen yeni bir izdüşümüdür.

Faşizm, birleşik mücadele güçlerinde karşılık bulan; dayanışma, toplumun tüm kesimlerine direnişi birlikte omuz omuza büyütme çağrısı ve fikriyatından büyük bir endişeye kapılmıştır. Türk hakim sınıflarının korkunç bir sömürü ve katıksız - azgın bir şiddetle hayat bulan iktidarına karşı kitlelerin bilinci ve eyleminde biriktirdiği büyük sinerji adım adım sokağa taşmaktadır. Birleşik Mücadele Güçleri, bu öfkenin kahredici gücüne temas etme, onunla buluşma iddiasındadır!

Birleşik mücadelemizi büyütecek, emekçilerin umudunu, faşizmin korkularını katlayacağız!

Avrupa'nın Dört Bir Yanında Boğaziçi Direnişine Destek Etkinlikleri

Ocak ayının başından bu yana Boğaziçi direnişi sürüyor. Direniş yenilenerek büyürken dayanışma eylem ve etkinlikleri de yayılıyor. Türkiye'nin birçok yerinde başta öğrenci gençliğin büyüttüğü eylemler gençliğin dinamizmini açığa çıkarmaya devam ediyor. Boğaziçi öğrencilerin kayyum rektörü kabul etmeyişi ile başlayan eylemler Avrupa'da da dayanışma eylemleri ile yankılandı.

YDG'den Boğaziçi ile dayanışma eylemi

Duisburg'da Yeni Demokratik Gençlik Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ile dayanışma eylemi düzenledi. Bochum Üniversitesi öğrenci yurdu önünde başlayan eyleme ATİK, MLPD ve Rebell örgütleri destek verdi.

Eylemde YDG adına yapılan konuşmada "Faşist TC devleti öğrencilerin haklı ve meşru mücadelesini şiddet, tutuklamalar ve zorbalıkla bastırmaya çalışıyor. Öğrenciler geri adım atmadıkça devlet şiddetini daha da arttırıyor. Çünkü devlet geçmiş tarihinden, 68 gençlik hareketinden, gençliğin mücadele ruhunu iyi bilmekte ve bundan korkmakta. Bizler YDG olarak Türkiye'deki öğrencilerin eylemlerini sonuna kadar sahipleniyor ve bulunduğumuz her alanda dayanışma içinde olduğumuzu beyan ediyoruz." dedi.

Eyleme canlı telefon bağlantısı ile katılan Boğaziçi Üniversite öğrencisi Volkan Atmaca İstanbul Çağlayan Adliyesi önünde olduklarını ve gözaltına alınan arkadaşlarını beklediklerini bildirerek, "Sokağa çıkma, protesto etme hakkımız gasp edilerek yüzlerce arkadaşımıza ağır işkence-ler gerçekleştiriliyor. Bizler yılmadık ve

direnişimizi büyüterek devam edeceğiz. Buradaki sloganımız "Yaşasın Öğrenci Dayanışması" sizlerin de orada bu sloganı büyütmenizi istiyoruz" dedi.

Viyanada Boğaziçi ile dayanışma etkinliği

Boğaziçi Üniversitesi'ne atanan kayyum rektöre karşı devam eden eylemler, öğrencilere karşı gerçekleşen tutuklama ve polislerin kullanmış olduğu şiddete karşı Viyana'da bir dayanışma mitingi gerçekleşti.

Avusturya Demokratik Güç Birliği'nin çağrısı ile gerçekleşen dayanışma mitingi, geniş bir katılım ile başladı.

Etkinlik, açılış konuşmasının ardından Komintern, AKD, AveKon, YDG, Viyana Kürt Merkezi ve ATİGF temsilcilerinin konuşmaları ile sürdü. Katılımın yoğun olduğu, Avusturyalı birçok gençlik kurumu ve Türkiyeli öğrencilerinde katıldığı etkinlik, yapılan konuşmalardan sonra slogan ve müzikle sona erdi.

Köln'de gençliğin direnişi selamlandı

Demokratik Güç Birliği'nin çağrısıyla Köln Domplatz'da eylem düzenlenerek Boğaziçi direnişi sahiplenildi. Eylemde yapılan konuşmalarda "faşist TC devletinin baskı, tutuklama, yasaklama, katliam vb. saldırılarına rağmen kaybedenin devletin kendisi olacağı, dünden bugüne uzanan amansız direnişin Boğaziçi direnişiyle yeniden harlandığına" vurgu yapıldı.

Zindan direnişi ve açlık grevlerine de dikkat çekilen eylemde tecrit protesto edildi. Boğaziçi direnişini sahiplenen pankart ve dövizlerin taşındığı mitinge, ATİF, SYM, ADHK, YS, AGİF, NAW-DEM katıldı. YDG NRW ise Boğaziçi pankartı ile

eylemde yerini aldı. Son olarak kuruluşunu Kadıköy eylemiyle ilan eden Birleşik Mücadele Güçleri selamlandı. Eylem direniş ve dayanışma sloganlarıyla sonlandırıldı.

Amsterdam'da Boğaziçi direnişine destek verildi

Amsterdam'da HTİF'in de içinde yer aldığı ve çeşitli kurumların oluşturduğu Boğaziçi Dayanışma Platformu tarafından Boğaziçi direnişi ile dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Museumplein'da başlayan eyleme Kati Piri konuşmacı olarak katıldı.

Avrupa Parlamentosunun önceki dönem Türkiye raportörü ve şuan AP sosyalist grup başkanı olan Kati Piri direnişe Avrupa'da ses olacağını vurguladı. Eylemde Sosyalist Parti milletvekili Sadet Karabulut'da bir konuşma yaparak desteklerini sürdüreceklerini ifade etti. Coşkulu geçen eylemde LGBTİ bayrağı miting alanına asıldı ve #AsagiBakmayacagiz dövizleri taşındı.

Innsbruck "mücadelede ortaklaşmalıyız"

Avusturya'nın Innsbruck şehrinde Boğaziçi Üniversitesi ile dayanışma mitingi örgütlendi. KSV ve Tirol Demokratik Güç Birliği'nin örgütlediği mitinge Innsbruck ve Kufstein Alevi Derneği, ADHF, DİDF ve ATİK Komitesi katılım sağladı.

Komünist Öğrenci Hareketi'nin (KSV) çağrısıyla şehrin merkezi alanı Fransizkanerplatz'da kitle toplandı. Tirol Demokratik Güç Birliği(TDGB) adına yapılan açılış konuşmasıyla miting başladı. Ardından KSV konuşma yaptı. Komünist Gençlik Hareketi yaptığı konuşmada, Türkiye'de Boğaziçi Üniversitesi ile dayanışma eylemlerine polisin uyguladığı şiddeti kınadı. Avrupa'nın birçok ülkesinde de gelişen üniversite hareketlerine değinen KSV, Avrupa'nın birçok yerinde, direniş eylemlerinin polis şiddeti ile bastırılmak istendiğini hatırlattı. Bütün bu şiddete rağmen mücadelede de ortaklaşmak gerektiğine dikkat çekerek ırkçılığa, faşizme ve kapitalizme karşı ortak mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

Schwenningen'den Boğaziçi'ne dayanışma mesajı

Villingen – Schwenningen'deki ilerici, devrimci, demokratik kurumların ortak çabalarıyla miting gerçekleştirildi

Modöratörün kitleyi selamladıktan sonra yaptığı konuşmada, Türkiye'deki genel durumu, ekonomik krizi, faşist Er-

doğan ve şürekasının halkın üzerindeki baskı ve zulmünü, Kürt halkı üzerindeki inkâr ve imha politikalarını, halkın iradesinin seçtiği HDP belediye eşbaşkanlarına ve HDP Milletvekillerine yönelik tutuklamalara ve uygulanan kayyum politikasına değinerek; kayyumları buradan tanıyoruz. Tüm baskı ve zulme rağmen hala halka istedikleri gibi boyun eğdiremediklerine, boyun eğdiremedikleri kesimlerden birinin de üniversiteler olduğuna vurgu yaptı. Ardından Erdoğan'ın AKP'li bir rektörü atamak için neden Boğaziçi'ni seçtiğini öğrencilerin ve akademisyenlerin ısrarla bu atamaya neden karşı çıktıklarını ve bu direnişin polis zoruyla nasıl ve neden bastırılmaya çalışıldığını anlattıktan sonra, sözlerini dayanışma ruhunu ve ortak mücadeleyi büyütmenin önemine vurgu yaparak bitirdi.

52 ülke, 2264 akademisyenden Boğaziçi'ne destek

Akademik Dayanışma Ağı (Academic Solidarity Network) ve Barış İçin Akademisyenler (Academics for Peace) ile akademisyenlerden oluşan 12 grup Melih Bulu'nun rektör olarak atanmasına karşı eylem yapan Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ve öğretim üyelerine destek açıklaması yaptı.

Başlatılan imza kampanyasına ABD'den Hindistan'a, Bolivya'dan Hong Kong'a kadar dünyanın 52 ülkesinden 2264 akademisyen imza verdi.

"Özerkliğe saygı gösterin" çağrısı yapan akademisyenler rektör atamasını, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Boğaziçi Üniversitesi'ni kontrolü altına alma girişimi olarak değerlendirdi. Açıklamada "hükümetin tepkisi ise acımasız oldu. Erdoğan öğrencileri 'terörist' olarak nitelendirdi ve özellikle LGBTİ + öğrenciler tacizin hedefi oldu. Polis, silahlarla ev baskınları düzenledi, gözaltına aldı, protestocuları soyarak aradı ve işkence yaptı" sözlerine yer verildi.

Son olarak "Aşağıda imzası bulunan bizler, bu eylemleri kınıyor, Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ve öğretim üyeleri ile dayanışma içinde olduğumuzu belirtiyoruz. Profesör Bulu'ya pozisyonunu bırakması çağrısını yapıyoruz. Türk hükümetini halen tutuklu bulunan öğrencileri serbest bırakmaya, tüm suçlamaları geri çekmeye ve akademik özgürlüğe ve üniversite özerkliğine saygı göstermeye çağırıyoruz" dendi.

Yeni Demokrasi Hükümeti'nden Üniversitelere Darbe!

Boğaziçi öğrenci direnişine benzer şekilde 2021'in ilk haftalarında sokak eylemlilikleriyle hareketlenen ve uzun bir süredir dünya gündeminde de yer edinen Yunanistan gençliğinin sokak protestolarına şahitlik ediyoruz.

Yunanistan genelinde sadece öğrencilerle sınırlı kalmayan ve toplumun bütün kesimlerinden destek bulan bu sokak protestolarının temel noktası sağcı Yeni Demokrasi hükümeti tarafından hazırlanan yeni eğitim yasa tasarısı oldu. Protestolar öğrenci hareketi üzerinden şekillense de esasta toplumun birçok kesiminden Yeni Demokrasi hükümetinin saldırı politikalarına karşı koyuşu da içerisinde barındırıyor. Eylemlere katılım sağlayan mültecilerden işçilere, avukatlardan öğretmenlere, sanatçılara ve taleplerine her şey ortak bir "serzeniş" ifade ediyor. Esasta bütün bu kesimleri buluştuğu temel argüman ise özellikle salgın önlemleri kapsamında ama hükümet olduktan hemen sonra hükümetin polisi tüm toplumsal alanlara yönelik yetkilendirmesi oldu.

Yunanistan Milli Eğitim Bakanlığı'nın ismiyle anılan ve bir "reform" olarak lanse edilen bu tasarı; uzun bir süredir üzerine çalışılan ve uygulanması için alt yapısı hazırlanan bir yasal düzenleme olarak Yeni Demokrasi hükümetinin ilk günden itibaren gündeminde yer alıyordu. Sağcı Yeni Demokrasi hükümeti iktidar olduğu ilk günden beri esas yönelimini tüm toplumsal muhalefeti ve esasta da toplumun temel dinamiği olan gençliği bastırmak üzerine kurdu diyebiliriz.

Türkiye ve Yunanistan'daki gençlik mücadelesinin benzerlikleri

Otoriter bir iktidar eğilimiyle sahaya çıkan Yeni Demokrasi hükümeti halkın üzerinde baskı kuracak ve bunu yasal olarak da destekleyecek bir dizi düzenlemeye imza atmaktadır. Sınır politikalarından mültecilere dönük politika ve yaklaşımlara, öğretmenlerden öğrenciye, işçiden sanatçıya... her kesime yönelik, sindirme, baskı altına alma ve engelleme perspektifiyle hareket eden Yeni Demokrasi, bu noktada önüne çıkan her engeli de kolluk gücünü sahaya sürerek ve saldırıp gözaltı yaparak aşmaya çalışmakta; bunun için de polisi daha fazla yetkilendirme üzerinde yoğunlaşmaktadır.

20 yıllık geçmişi olan AKP'nin iktidarlaşma süreci açısından yaşanan benzerliğin yanında Türkiye ve Yunanistan'daki gençlik mücadelesinin benzerliklerinin de altını çizmek gerekir. Keza yakın süreçlerde patlak veren gençlik protestoları

birbirinden kopuk değildir. Her iki ülkenin yarı-sömürge konumları üzerinden şekillenen neo-politikalarla dansı ve 2008 krizi ve yer yer isyanlara yol açan krizin hâlihazırda derinleşmesi gibi benzerlikleri de not düşmek gerekir.

Örneğin, Yunanistan'da 2010 yılında patlak veren isyan dalgasının devamında 2013 yılında Türkiye'de Gezi İsyanı'nın yaşanması tesadüf değildir. Her iki ülkede de son 10-12 yılda yaşanan ekonomik, siyasal krizlerin seyriyle biçimlenen sokak protestoları kendi özgünlükleriyle farklılıkları olduğu kadar aslında dünya nezdinde yaşanan krizin bir sonucu olarak doğdu. Geline nokta Covid-19 ile harmanlanan ekonomik ve siyasal krizin, iki ülke üzerindeki etkileri ciddi bir toplumsal ayaklanma dinamizmini barındırmakta ve geliştirmektedir.

Bir farklılık olarak reformist-sol çizgiyle toplumsal ayaklanmanın gazını alan Yunanistan devleti ve emperyalistler, Syriza hükümeti ile istediği sonucu almayınca yönünü sağa doğru çevirmek zorunda kaldı. Bu süreçte Syriza bir geçiş olarak var olan toplumsal öfkeyi bastırma ve dezenformasyona uğratma üzerinden geçici bir görev sağladı.

Bir buçuk yıldan fazla bir süredir iktidarda olan Yeni Demokrasi Hükümeti'nin kısa vadede toplumu dizginleme çabası Syriza'dan kalan mirası değerlendirmek oldu. Burada bir not daha düşmek gerekir; genel olarak bugün sağcı iktidarların esas yönelimlerinin toplum içinde devrimci dinamizmi değerlendiren ana hatlara yönelik olmasını gözden kaçırmamak gerekir. Yunanistan ve Türkiye'deki politik atmosfer de bu biçimde ilerlemektedir.

Politeknik'ten bugüne direniş!

Tam olarak burada; yaş, kavrayış, refleks, öfke vb. gibi bir dizi avantajla devrimci dinamizmi içinde barındıran ve yıkım ile yeniyi yaratma temelinde toplumsal devrimin motor gücü olan gençlik kesimiyle, bu kesimin devrimci dinamizmini değerlendirmek isteyen güçlerle arasına set örülmeye çalışılması her iktidarın alışılmış temel politik yönelimidir.

Bu temelde Yeni Demokrasi hükümetinin bugün Kerameus ile dayattığı yeni eğitim tasarısının temel amacı açığa çıkmaktadır.

Bu amaç doğrultusunda Yeni Demokrasi hükümeti, 2019 yılında polisin üniversitelere girişini onaylayan bir yasal düzenlemeye imza atarak ilk adımı atmış oldu. Bu yasal düzenleme sürecinde eski yasa-

nın üniversite kampüslerini "suç yuvasına çevirdiğini" savunan Başbakan Mitsotakis, "Üniversitelerde polis istediğimizden değil, ama öğrencileri yaşamlarını kontrol eden kapüşonlulardan kurtarmak istiyoruz", "sokaktakiler küçük bir azınlık" sözleriyle açıkça hedeflerinin devrimci, sol, sosyalist ve anarşistler olduğunu ortaya koydu. Bu süreçle birlikte 1982'den beri polisin üniversiteye girişini engelleyen yasa değiştirildi ve polis ilk defa Yunanistan'da üniversiteye girmiş oldu.

Politeknik Direnişi olarak anılan 1967'de yönetime el koyan Albaylar Cuntası'na karşı 14-17 Kasım 1973'te öğrencilerin Atina Politeknik Üniversitesi'nde gösterdiği direnişin, cuntanın yıkımında temel etken olduğu savunulur. Politeknik'te 3 gün direnen öğrencilere Albaylar Cuntası tarafından 17 Kasım 1973'te bir saldırı düzenlenir ve üniversite kapıları panzerle ezilerek 34 öğrenci katledilir. Yüzlerce öğrenci de işkencelerle tutuklanır ve birçok insan kaybedilir. Politeknik direnişinden bir yıl sonra Albaylar Cuntası yıkılır ve 1982 yılında onaylanan bir yasa Yunanistan'da akademik özgürlük, Politeknik Direnişi temelinde bir dokunulmazlık elde eder.

Yeni Demokrasi'nin Derdi Gençlik İsyanı!

Geline aşamada Yeni Demokrasi hükümeti, polisin üniversiteye girişini onaylamakla yetinmedi ve toplumun en dinamik kesimi olan gençliği bastırmak üzerinden yeni bir eğitim yasa tasarısıyla üniversiteleri ve akademik özgürlüğü tamamıyla tahakkümü altına almak için 11 Şubat 2021'de yeni eğitim yasa tasarısını bütün protestolara rağmen onayladı.

Yeni eğitim yasa tasarısı; üniversite-

lerde özel polis birimlerinin kurulması, üniversitelere giriş sisteminin değiştirilmesi, öğrencilerin üniversitelerde zaman geçirmesinin kısıtlanması, akademinin ticarileştirilmesi ve iş gücü piyasasına uygun üretim endekslisi bir alt yapı sağlaması üzerinden şekillenmektedir.

Başbakan Mitsotakis ise tıpkı Recep Tayyip Erdoğan gibi çeşitli suçlama, hedef gösterme ve hedef şaşırtmalarla Kerameus eğitim yasa tasarısını savunmaya çalışıyor. Örneğin "üniversiteye polis değil, demokrasi giriyor" sözlerini sarfediyor. Mitsotakis'in bu cümleyi kurduğu dakikalarda başta Yunanistan Parlamentosu'nun önü olmak üzere neredeyse tüm Yunanistan'da on binler sokakta tasarıyı protesto etmek ve engellemek için eylemler gerçekleştiriyordu. Bizzat Mitsotakis salgından kaynaklı gençleri hedef göstermekten de çekinmeyerek kitleyi "halkın sağlığını riske atmak"la ve "teröristlikle" suçladı. Haftalardır süren protestoları bastırmak için polisle beraber her türlü saldırı aygıtına ve Covid-19 yasaklarını genişletmeye başvuran hükümet, kitlenin direnci karşısında her defasında çaresiz kaldı ve on binler sokakları doldurdu.

Birçok eylemde Boğaziçi direnişini de selamlayan Yunanistan öğrenci gençliğinin son protestolardaki kararlı duruşu, onaylanan eğitim yasa tasarısının sadece kağıt üzerinde kalacağı kanısını güçlendiriyor. Bu da gösteriyor ki; önümüzdeki süreçte uygulanmaya başlayacak yasa tasarısı ile üniversiteler ve beraberinde sokaklar daha fazla hareketlenecektir. Bu hareketlilik sadece öğrencilerle sınırlı kalmama, daha geniş bir kesimi kucaklayarak ciddi bir hareketlilik yaratma potansiyeli de taşımaktadır.

PUSULA

SÖYLEMLER ÖKSÜZ KALMAMALIDIR

Tarihimiz boyunca tüm tartışmalarımızın ana merkezinde önderlik, örgütlenme ve militanlaşma sorunları olmuştur. Aslında tüm bu sorunlar zincirin birer halkasıdır. Militanlaşmanın, militanca mücadelenin olduğu her yerde örgüt vardır. Bu örgüte yön veren bir önderlik vardır. Diğer bir anlatımla proleter bir önderliğin olduğu her yerde militanlaşma, ezilenleri doğru bir ideolojik, siyasal çizgi etrafında örgütlenme, savaştırma pratiği vardır.

Bu durumda şu gerçekleri açıkça ifade etmemiz gerekir. Eğer bir yerde örgüt-örgütlenme, kitleselleşme konusunda sorunlar yaşıyorsa, bilin ki orada önderlik sorunu vardır. Bu sorunu-sorunları nasıl aşabiliriz veya nereden nasıl başlamalıyız soruları önem kazanıyor. Elbette ki doğru bir temelde atılacak basit adımlarla süreci yavaş yavaş örgütlemek mümkündür.

Nasıl mı? Öncelikle tarihi tecrübelerden öğrenmesini bilmeliyiz. Tabi ki tecrübeleri dogmatik bir tarzda uygulamaya kalkmamalıyız. Bilakis bu yönlü anlayışlarla her zaman hesaplaşmalıyız. Üzerinde yükseleceğimiz zemin, yaşadığımız toprakların gerçekliği olmalıdır. Yani gerçekleri nesnel olgularda arayacağız. Ve stratejimizi, taktiklerimizi yaratıcı bir tarzda bu somut durum üzerinde inşa etmek zorundayız.

Keza tarihimizde ezilenlerin egemenlere karşı nasıl bir tutum izlediklerini, kapsamlı bir şekilde ele almamız gerekir. Tüm ilerici kalkışmalardan öğrenmeliyiz. Gerek "bireysel" gerekse toplumsal anlamda gösterilen tüm kahramanlıkları, daha ileri bir boyutta güncelleştirmek için çaba sarfetmeliyiz. Tarihi tecrübelerimizle biliyoruz ki; devrimci çalışma, devrimci iddia, fedakarlık, cesaret ve bilinç öğelerini zorunlu kılar. Tüm bunların olmadığı yerde devrimciliğe dair bolca laflar edilebilir ama eylemsiz bir söylem özgür geleceğe dair hiçbir umut ve sonuç üretmez.

Devrimci parti ve örgütlerin kitleler nezdinde umut yarattıkları her tarihsel süreçte mutlaka militanca bir duruş vardır. Söylem ile eylem et ile turnak gibidir. Bugün eğer devrimci saflarda umutsuzluktan, karamsarlıktan söz ediyorsak, bu demektir ki, söz eyleme dönüşmüyor. Oysa sözün gücü eylemde yatıyor. Sözü anlamlı kılan arkasında duran ve harekete geçiren güçtür. Tüm özneler buldukları her alanda tartışma sürecinden geçen kolektif iradenin kararına dönüşen söylemleri yaratıcı bir tarzda uygulama göreviyle yüz yüzedir. Güncel ve acil olarak yapılması gereken budur. Eğer bunlar asgari düzeyde yerine getirilemiyorsa, en yalın ifadeyle bu sürecin gerçekliğini kavrayan faaliyetçilerden yoksunuz demektir.

Şüphesiz bu yoksunluk güncel gelişmelere uygun pratik bir hat izlememizi sakatlar. Yani söylemler öksüz kalır.

Bu gerçek bize şu görevleri yüklüyor: En diri ve istekli olan güçlerle birleşik mücadele temelinde bulunduğumuz her alanda yüzümüz pratiğe dönük

olmalıdır. Baskıyı, sömürüyü, zulmü hedefleyen her sese sesimizi katmalıyız. Bu yönlü tüm haykırışların örgütleyicisi, devrimci güçleri birleştirmenin öznesi olmaya çalışmalıyız. Bunun için ilkeli duruş ve yapıcı eleştiri şarttır. Geliştirici ve ilerletici özelliği olmayan tüm tartışmalardan kaçınmalıyız. Birlikte yürüme anlayışını zehirleyen anlayışlara karşı mücadele etmeliyiz. Bunu yaparken aynı zamanda devrimci müttefiklerimize karşı ön yargılı tutumlar içine girmemeliyiz. Bilakis bulunduğumuz her alanda emperyalizme, faşizme ve dünya gericiğine karşı mücadelede siper yoldaşlığı mevzilerini daha bir çoğaltma çabası içinde olmalıyız.

Evet zor bir süreçten geçiyoruz. Ama bu zorluklar içinde hem bölgemizde hem de yaşadığımız topraklarda sınıf mücadelesi açısından ortaya çıkan fırsatlar da vardır. Ki bazı sorunlar iç içe geçmiş durumdadır. TC'nin içte ve bölgesel çapta yürütmüş olduğu saldırganlık siyaseti içeride hakim ulus milliyetçiliğini ve ırkçılığı tetiklerken, dışarıda tüm bunlara karşı ezilen halklar nezdinde pratiğe dönüşme de ortak bir mücadele zeminini yaratıyor. Dolayısıyla bu tepkileri ortak bir akılla örgütleyip pratiğe dönüştürmek için iradi bir çaba gerekir.

Yine bu tepkilerin halkların birliğine zarar verecek dar milliyetçi bir zemine kaymasını asgari düzeyde önlemenin yolu da halkların birleşik devrimci mücadelesini kararlıca savunmaktan geçiyor. TC bölgede gericiğin kanlı kılıcı rolündedir. Örgütlediği yerel çeteler vasıtasıyla halkların kanını akıtmakta, bölgedeki zenginlik kaynaklarını talan etmenin planlarını yapmaktadır. İşte tüm bu karşı devrimci planlar halkların cephesinde de yeni tutumların geliştirilmesine zemin yaratmaktadır. Temel sorun halk güçlerinin bu fırsatlardan ne düzeyde yararlanacağı sorunudur.

Keza egemenler arasındaki iç iktidar mücadelesi de sistemin teşhirini daha bir kolaylaştırmaktadır. Yolsuzluklar, hırsızlıklar birer birer açığa çıkmaktadır. Hiç kuşkusuz özellikle iktidar sözcüleri tarafından kitleler içinde yaratılmış oldukları derin komploların siyasetinin sokakta bir karşılığı vardır. Ama tüm bunlara karşı sistemi teshir etmek için daha bir çaba sarf etmeliyiz. Yine ezilen halklara yapacağımız tüm çağrılar somut hedefleri içermelidir. Devrimci pratikle bütünleşen her çağrının olumlu etkileri hesaba katılmalıdır.

Ezilen yığınlar ortaya devrimci bir seçenek çıkmadığı müddetçe diğer burjuva partilerin peşine takılmaları pekala mümkündür. Bugün de somut olarak böyle bir durumla karşı karşıyayız. Bu nedenle devrimci-demokrasi güçlerinin ortak çabaları, birleşik devrimci mücadele adımları daha bir önem kazanıyor. Elbette ki bu yönlü olumlu çabalar da vardır. Ve bu çabalar nesnel gerçeklikle de uyumludur. Ve ileri kitleler içerisinde de bir karşılığı vardır.

KAVGADA
ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Niyazi Sezgin

Dersim Mazgirt İbimahmut köyünde dünyaya gelen Niyazi Sezgin, Dersim Babaocağı köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988'de çıkan çatışmada ölümsüzleşti. Niyazi Sezgin, ölümsüzleştiğinde **Proletarya Partisi** Aday Üyesiydi.

Kader Özgül Kılıç (Yıldız)

1974 Dersim Hozat Türk Taner köyünde dünyaya geldi. 1993'te gerillaya katıldı. Kader Özgül Kılıç (Yıldız) 1 Mart 1994'te Dersim Çemişgezek'te faşist TC güçleri ile girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Halk Ordusu Genel Komutanlığı Garê alanına dönük saldırılara ilişkin 11 Şubat'ta yaptığı açıklamada, "Bugün Kürt halkı ile birlikte direnişi her alana yaymak gerekmektedir" şeklinde vurgularda bulundu.

Halk Ordusu Genel Komutanlığı: "İşgalciler Yenilecek, Kürt Özgürlük Mücadelesi Kazanacak!"

TKP-ML TİKKO Genel Komutanlığı, TC ordusunun Garê alanına dönük saldırılarına karşı tkpml.com'da yaptığı açıklamada, "İşgalcilerin saldırılarına karşı barikat olmak için, bugün Kürt halkı ile birlikte direnişi her alana yaymak gerekmektedir. İşgal saldırılarına karşı sokakları, okulları, fabrikaları, tarlaları birer direniş mevzisine çevirerek savaşacak ve özgürlüğü kazanacağız" dedi. "Partimiz TKP-ML ve halk ordumuz TİKKO, bu saldırılar karşısında PKK'nin, HPG'nin, YJA Star gerillalarının ve Kürt ulusunun yanındadır" denilen açıklamada "Bu saldırı dört parça Kürdistan'da bulunan tüm Kürt halkıdır. Bu işgal saldırısını diğerlerinden farklı kılan, saldırının doğrudan KDP ile işbirliği içerisinde hazırlanarak devreye konulmasıdır. Faşist TC devleti, Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar ve Genel Kurmay Başkanı Yaşar Güler'in yakın tarihte Irak'ı ve KDP yöneticileri ile Mesut Barzani'yi ziyaret etmesinin ardından, başta Şengal, Rojava'nın Derik şehri olmak üzere gerilla alanlarına yönelik kapsamlı saldırı planlarının hazırlığında son aşamaya geldiklerinin sinyalini vermişti.

KDP, Kürt ulusuna ihanet ederek safını Türk egemen sınıflarının ilhakçı-ışgalci politikalarından yana belirlemiştir. Yapılan işgal saldırısına Peşmerge ve Roj Peşmerge de aktif şekilde destek vermektedir. Kürt halkı, özgürlük davasının karşısında duran Peşmerge'nin ihanetini asla unutmayacaktır" denildi.

Boğaziçi Direnişi Tüm Saldırlara Rağmen Sürüyor

2015 seçimlerinde AKP'nin aday adayı olan Melih Bulu'nun Boğaziçi Üniversitesi'ne kayyum rektör olarak atanmasının ardından başlayan eylemler tüm saldırı, gözaltı ve tutuklamalara karşın devam ediyor.

İlk olarak 4 Ocak tarihinde başlayan eylemlere yönelik yaşanan yoğun polis saldırısı, işkence ve gözaltılara karşın yurdun dört bir yanında gençlik ve halk direniş omuz vermeye devam ediyor.

Boğaziçi eylemlerinin başlangıcından bu yana en az 563 kişi gözaltına alındı. Eylemlerde gözaltına alınanlardan 11 kişi tutuklandı. Tutuklananlardan 2 kişi daha sonra serbest bırakılırken, şu anda 9 kişi hala tutuklu durumda.

Son 15 günde Boğaziçi için yapılan eylemler ise şöyle:

Bursa'da 'kayyum rektör' eyleminde 19 gözaltı

Bursa Emek ve Demokrasi Güçleri'nin Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine destek vermek için Setbaşı Köprüsü'nde yapmak istediği yürüyüşe polis müdahale etti. Yapılan müdahalede polis aralarında Halkların Demokratik Partisi (HDP) eski Bursa İl Eşbaşkanı Yüksel Akgün'ün de bulunduğu kişiyi yere yatırıp ters kelepçelerek gözaltına aldı.

Saldırının ardından ara sokaklara sloganlarla yürüyen kitleye polis ikinci defa müdahale etti. Yapılan müdahalelerde 19 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Bursa İl Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Gözaltına alınanlar ifadelerinin ardından serbest bırakıldı.

İzmir'deki saldırıda 32 kişi gözaltına alındı

İzmir Üniversite Dayanışması'nın Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ile dayanışma göstermek amacıyla Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde yapmak istediği açıklamaya polis izin vermedi. Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nin etrafını saran polisler giriş ve çıkışlarda GBT yaptı.

Yürümekte ısrarcı olan gençlere yö-

nelik polis saldırısı gerçekleşti. Polisler eyleme katılanları yerlerde sürükleyerek ve ters kelepçe yaparak gözaltına aldı. Alsancak Gündoğdu Meydanı'nda toplanan gençlere de saldıran polis burada da 32 kişiyi gözaltına aldı.

Polis saldırısı sonrası evlerinde oturanlar ve çevrede bulunan vatandaşlar alkışlarla engellemeyi protesto etti.

Kocaeli'de Boğaziçi protestosunda 17 gözaltı

Boğaziçi Üniversitesi rektörlüğüne Melih Bulu'nun atanmasını protesto etmek isteyen Kocaeli Üniversitesi Öğrenci Dayanışması üyesi 17 öğrenci, darp edilerek gözaltına alındı.

Kocaeli'de, Boğaziçi Üniversitesi rektörlüğüne Melih Bulu'nun atanmasını ve öğrencilerin gözaltına alınmasını protesto etmek isteyen Kocaeli Üniversitesi Öğrenci Dayanışması üyesi bir grup öğrenciyi polis saldırdı.

Belediye İşhanı binası önünde yapılacak istenen basın açıklamasına izin vermeyen polis, 17 üniversite öğrencisini gözaltına aldı.

Muayene için Seka Devlet Hastanesi'ne götürülen öğrenciler, ardından ifadeleri alınmak üzere Kocaeli Emniyet Müdürlüğü 42 Evler Ek Hizmet Binası'na götürüldü. Gözaltına alınan 17 öğrenci ifadelerinin ardından serbest bırakıldı

Ankara'da işkenceyle gözaltına alınan 30 kişi serbest bırakıldı

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri'nin, Boğaziçi Üniversitesi'ne AKP'li Melih Bulu'nun rektör atanmasıyla başlayan "kayyum rektör" protestolarına destek amacıyla dün Çankaya Belediyesi önünde yapmak istediği protesto eylemine müdahale edilmiş ve 30 kişi işkence görerek gözaltına alınmıştı.

Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne götürülüp, haklarında "toplantı ve gösteri kanununa muhalefet etmek" iddiasıyla işlem başlatılan kişiler 5 saat boyunca

avukatlarıyla görüştürülmedi.

Gözaltına alınanların ifadeleri de yine avukatları emniyetin kapısında beklemesine rağmen "avukatlarınız gelmedi" denilerek avukatsız alınmaya çalışıldı.

Avukatların durumu sosyal medyadan duyurması üzerine ile müvekkilleleriyle görüşmelerine izin verildi. İfadeleri alınan 30 kişi, Gazi Mustafa Kemal Devlet Hastanesi'nde yapılan sağlık kontrollerinin ardından serbest bırakıldı.

173 gazeteciden Boğaziçililere destek bildirisi

173 gazeteci, "Çağın tanıklığını biz yapacağız, hakemliğini ise tarih" diyerek Boğaziçi Üniversitesi'ndeki eylemlere destek amaçlı ortak bir bildiri yayımladı.

173 gazetecinin dahil olduğu 'Boğaziçililer yalnız değildir!' başlıklı ortak bildiri 'protestolarına katılan öğrenciler ile basın mensupları arasında kurulan barikata bir itirazın olduğu' dile getirildi.

Bildiriye şu ifadeler yer aldı: "Boğaziçililerin 'Aşağı Bakmayacağız' diyerek sürdürdükleri bu eylemin, anayasal bir hak olduğunu hatırlatıyoruz. LGBTİ+ öğrencilere karşı kimlikleri ve yaşam hakkını hedef alan nefret söylemini, ötekileştirmeyi, ayrıştırmayı bunların sonucunda LGBTİ+ Çalışmaları Kulübü'nün kapatılmasını kabul etmiyoruz.

Yaşananları objektif bir şekilde aktarmakla yükümlü olan ve bir kamu görevi icra eden biz gazeteciler, demokratik haklarını kullanan Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin ve onlara destek veren

akademisyenlerin kriminalize edilmesi çabasını reddediyoruz.

'İtirazımız var'

'Gazetecilerin taraf değil tanık olduğu' hatırlatılarak şöyle devam edildi: "Sansür, baskı ve tehditlerle halkın haber alma hakkının önüne çıkartılan her türlü engellemelere itiraz ettiğimiz gibi, görevini yapmaya çalışan meslektaşlarımızı hedef alan polis şiddetine de karşıyız. İşini yapan meslektaşlarımıza yönelik engelleme, yaralamaya varan ağır şiddet ve gözaltıların kabul edilemez olduğunu bir kez daha tekrarlıyoruz.

Güçle, hakikati bükmeye çalışanların karşısında her zaman hakikatin savunucusu olmaya devam edeceğiz. Başımızı eğmiyoruz, gazeteciliğin suç olmadığını biliyoruz!"

İstanbul Üniversitesi ve Cerrahpaşa öğretim üyelerinden Boğaziçi'ne destek bildirisi

İstanbul Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa öğretim üyeleri bir basın açıklaması yayımlayarak, Boğaziçi Üniversitesi'ne Melih Bulu'nun rektör atanması ve iki yeni fakülte kurulmasına karşı yapılan eylemlere destek verdi.

Açıklamada "Boğaziçi Üniversitesine kurum dışından, meşru ve liyakata uygun olmayan bir rektör atanmasına ve üniversite senatosunun görüşü alınmaksızın tepeden inme bir kararla, iki yeni fakülte kurulmasına karşı yapılan haklı itirazlara katılıyor, akademik özgürlük ve üniversite özerkliği için anayasal haklarını kullanan herkesi destekliyoruz" denildi.

Polisin “Başarı” Hikayesi: “Suç” Yaratmak İsterken Birleşik Mücadeleyi Güçlendirmek!

Aylardır bir araya gelmenin, mücadele ve direnişi ortaklaştırmanın zorunluluğu ve sorumluluğu üzerinden yapılan tartışmaların ardından Alınteri, Birleşik Devrimci Parti, Demokratik Bölgeler Partisi (DBP), Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Mücadele Birliği Platformu, Partizan ve Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) “Birleşik Mücadele Güçleri” çatısı altında bir araya gelme kararı aldı. Birleşik mücadele hattının radikalleştirilmesi, toplumsal muhalefet odaklarına güçlü bir alternatif kurucu aday olması, sistemden duyulan rahatsızlık ve ona karşı homurdanmaların isyana dönüştüğü alanların örgütlenmesi gibi yönleri ile önemli bir adımdı bu çatı. Bu çatının ilk adımı sokakta güçlü bir eylemsellikle atılmalı, kendisini bu şekilde deklare etmeliydi.

Öyle de yaptı. 4 Şubat Perşembe günü İstanbul-Kadıköy’de kitlesel bir eylem çağrısı yaparak kuruluşunu ilan edecekti. Ancak 4 Ocak’tan bu yana devam eden Boğaziçi direnişinden kaynaklı Kadıköy’ün eylemlere kapatılmasını bahane eden devlet, bu eyleme saldırarak 60’tan fazla insanı gözaltına aldı. Kadıköy’ün ablukaya alındığı, neredeyse her sokağın kapatıldığı, 3 kişi yürüyenin görüldüğü yerde gözaltına alındığı polis saldırısında devlet açıktan birleşik mücadeleyi hangi zeminde gördüğünü, buna karşı nasıl bir tavır içerisine gireceğini göstermiş oldu.

Son dönemde ülkede de yaygın olarak kullanılan kitlesel gözaltılar, her ne kadar yabancı olmadığı bir durum olsa da, salt TC egemenlerine ait bir sindirme politikası olarak uygulanmıyor. Özellikle son dönemde Rusya ve İran örneklerini ele alırsak bunun özel bir politika olarak uygulandığını söylemek yanlış olmaz.

Bir halk sağlığı sorunu olarak ortaya çıkan pandeminin egemenler açısından dünya halklarına dönük çıkarları, rant ve sömürü politikaları doğrultusunda fırsata dönüştürülme çabaları; ilk başlarda yapılan kimi araştırmalara göre devletlere olan güvende bir artışa yol açmıştı. Ancak pandemi ile ilgili belirsizlik bir parça dağılmaya başladığında devletlerin sermaye ile tuttıkları yol açığa çıkmaya başladı. Yoksulların, küçük esnafın-üreticinin, yaşlıların, kadınların, LGBTİ+’ların... patronlar ve bürokratlarla aynı gemide olmadığı dünya halkları açısından daha da netleşirken buna karşı isyanlar da arttı.

Pandemi ve getirdiği belirsizlikler,

güvencesizlikler, kaygı ve korku ortamı halk hareketlerini engelleyemeye yetmeyince son dönemde devreye konulan politikalarından biri de kitlesel gözaltılar oldu. Geçtiğimiz ay Rusya’da muhalif lider Navalni’nin tutuklanmasını protesto edenlere karşı başlatılan gözaltı furcasında 4 binden fazla insan gözaltına alındı. Kürt devrimci ve muhaliflere dönük gözaltında kayıpların tırmandırıldığı İran’da yine son bir ay içerisinde 100’ün üzerinde kişi gözaltı furcasından payını aldı.

Tek tek kişilerin ve hatta kurumların hedef gösterilmesinin ötesinde hem politik ve örgütlü kesimlere hem de topluma bir gözdağı olarak ele alınan toplu gözaltılar ülke açısından çok bilinmedik bir uygulama değil. Ancak Boğaziçi eylemleri ile başlayıp BMG’nin deklarasyon eylemi ile devam eden süreçte yaşanan kitlesel gözaltılar; İran ve Rusya örneklerini de dahil ettiğimizde genel bir politik atmosfer yaratıldığına kanıttır. Son olarak 15 Şubat sürecini hedef alarak HDP’ye dönük başlatılan operasyonlarda 4 gün içerisinde 200’e yakın insanın gözaltına alınması da bu furcanın devamı olarak görülmeli, sindirme politikasının “moda yüzü” olarak okunmalıdır.

Birleşik mücadele güçlendirir

BMG’nin 4 Şubat eylemine dönük polis saldırısı ve gözaltılarına tekrar dönecek olursak; birkaç noktaya değinmek gerekir. İlk eylem yapılan polis saldırısının boyutunun Boğaziçi direnişi ile başlayan korku ile direkt ilişkili olduğu ve simgesel bir hale getirilmeye çalışıldığıdır. İkinci gözaltı sürecinin (adliye süreciyle birlikte düşünürsek) beş güne uzatılması ve eylem ile alakası olmayan kişilerin dahi gözaltına alınarak bu kadar uzun zaman tutulmasının; algı oluşturma, korkup geri çekilmeyen toplumsal hareketliliğe mesaj verme gibi amaçlar taşıdığıdır.

Evet, devlet(ler) gözaltı furcasını son dönem politikalarının gözde bir uygulaması olarak devreye sokabilir. Bunun ne anlama geldiği üzerine daha çokça konuşulabilir. Peki gözaltı sürecinde gözaltına alınanlar bu süreçte ne yaşadı, nasıl geçirdi bu süreci? BGM örneği üzerinden bir parça bu deneyimi aktarmak, paylaşmak önemli.

...

Polisin eyleme dahil olan, kenarda izleyen-destek veren, yoldan geçerken ne olduğunu merak eden, GBT’ye

uğrayıp kimliğinde doğum yeri Kürdistan olan, 3 ve daha fazlası şeklinde yan yana yürüyeni bile hedef alarak, darp ederek gözaltına aldığı bu eylemde dayanışma daha gözaltına alınma süreçlerinde başladı. Birbirine sarılarak yoldaşını, siperdaşını polise vermemeye çabalayan, bu uğurda gözaltına alınanlar zincirine eklenen her bir eylemci darp ve ters kelepçe işkencesine rağmen sloganlarla bu hukuksuz duruma karşı tarafını belirlemeye başlamıştı. Araçta devam eden işkenceye karşı da durum aynıydı.

Gözaltılar, dört gün tutulacakları Vatan Emniyet Müdürlüğü’nde Güvenlik Şube’nin pandemi gerçekliğinden uzak hücrelerine yerleştirilinceye dek 9-10 saat geçmiş, işkencenin devam ettiği gözaltı araçlarında elleri kelepçeli bir şekilde bekletilmişlerdi. Buna rağmen moraller yerinde, devletin yaratmaya çalıştığı “suçlu/terörist” algısına uygun hava dağıtılmıştı bile. Hücrelere yerleşildiğinde ise artık sıra sesi güzel olanları tespit edip, şarkıların-türkülerin-marşların söylenmesine gelmişti.

Avukat görüşlerinin engellendiği, gözaltı sürecine dair belirsizlik ortamının yaratıldığı, “mülakat” adı altında ajanlaşma girişimlerine gidildiği gözaltı süreci boyunca karakolda bir çeşit hummalı çalışma vardı. “Suç” inşa edilmeli; aşağı bakmayan, moralleri bozulmayan, sloganlar-şarkılar-türküler-marşlar-şiiirler eşliğinde saatleri deviren eylemciler ne yapıp edilip tutuklanmalı idi. Eylem görüntüleri incelemek işe yaramayınca sosyal medya

hesapları delik deşik edildi; “yeterli suç delili” yaratamayan polis bu kez devreye savcılık izniyle telefonlara el koyma kararı konuldu.

Polis koridorlarında bunlar yaşanırken gözaltı hücrelerinin olduğu koridor da ise dayanışma ve tartışma ortamları yaratılıyor, parmak izi bahanesiyle darp edilenler için devletin işkenceci tutumuna karşı sloganlar koridorları inletiyor, günün en sıkıcı saatleri ise “Yaşasın birleşik mücadelemiz”, “Bijî berxwedana zindana” sloganları ile parçalanıyordu. Sağlık kontrolüne her gidiş gelişi bir işkenceye, kameralar eşliğinde bir şova çevirmeye çalışan polisin tavrı “Baskılar bizi yıldırılmaz”, “Faşizm yenilecek, mücadelemiz kazanacak” sloganları ile boşa çıkarılıyordu. En önemlisi de, yıllar öncesinde çeşitli girişimlerle başlayan ama kesintiye uğrayan, son aylardaki tartışmalar sonucu bir yan yanlığa erişen birleşik mücadele ruhu bu koridorda, hücreler arasında geliyordu.

4 gün emniyet, bir gün de mahkeme ile toplam beş gün sürdürülen gözaltı sürecinin sonunda kimse tutuklanmadı. Onlarca ev hapsi, onlarca imza ile denetimli serbestlik ve yurtdışı yasakları ile aslında kimse serbest de bırakılmadı. Ancak mücadele ile başlayan yan yana geliş, birleşik mücadele ruhu Gezi İsyanı’ndan feyiz aldı, Boğaziçi direnişinin gölgesinde dinlendi, gözaltı koridor ve hücrelerinde kök saldı, güçlendi. Devletin bu eyleme dönük saldırısı ile elde edilen en büyük “başarı” bu olsa gerek!

Esnaf ve Çalışanlar #kapatmayadasahipçik Diyor

Covid-19 ülkeye girdikten hemen sonra “önlemler” de devreye girdi. İlk başta yoğun bir karantina sürecine girildi, işletmeler kapatıldı insanlara “Hayat Eve Sığar” denildi! Fakat hayat eve hiç sığmadı! Hayatın eve sığmaması için birçok neden var, mesela geçim sıkıntısı! Örneğin bu süreçte işletmeleri kapatılan ve hala kapalı olan küçük esnaf ve çalışanları için hayat eve hiç sığmıyor. Hayat yoksulluk, iflaslar ve intiharlarla geçiyor!

Pandeminin ilk zamanlarında küçük büyük bütün işletmeler kapatılmış ve “önlemler” en azından daha “eşit” bir şekilde alınmıştı. Fakat sonrasında yaz ayları gelince, büyük otel ve turizm şirketleri ile AVM’ler zarara girmesin diye halk sağlığı görmezden gelinerek, hiçe sayılarak açıldı. Peşinden kafe, bar ve restoranlar da açıldı. Vaka sayılarında patlama yaşanınca yeni bir ‘yasaklar’ sürecine daha girildi ama bu sefer oteller, turizm işletmeleri ve AVM’ler açık kalırken, esnafa illallah dedirten bir kısıtlama kararı ile kafe, bar ve restoranlar tekrar kapatıldı! O süreçten beri de kapalılar.

Pandeminin başından beri kapalı olanlar ve ikinci dalgadan bu yana tekrar kapatılmış olan işletmelerin sahipleri ve çalışanları ise ciddi maddi sıkıntılar içerisindedir. Esnafın bir kısmı battı, her gün bir intihar haberi geliyor, çalışanlar ise pandemi döneminde başka bir iş bulamıyor ve yoksulluk içerisinde!

İşte bu çifte standart ve ekonomik çıkmazlara karşı Ankara’da Kafe, Bar, Restoran Çalışanları ve İşletmecileri Dayanışma Platformu (KaBaRe) kuruldu. Çeşitli eylemlilikler ve sosyal medya aracılığıyla seslerini duyurmaya, kendilerine uygulanan bu çifte standarda karşı durmaya çalışıyorlar.

Kısa süre önce kurulan ve o günden beri ellerinden geldiğince seslerini duyurmaya çalışan KaBaRe Platformu’ndan, Neylan Solmaz Saçılık ile sohbet ettik ve bu platformu ona sorduk, ondan dinledik.

-Merhabalar Neylan sohbetimize öncelikle seni tanıyarak başlayalım dersen.

Merhaba, ben Neylan Solmaz Saçılık. Evliyim bir kızım var. Aslında drama öğreteniyim fakat son iki yıldır yeni açtığımız kafeyi işletiyorum.

-KaBaRe Platformu’nun içerisinde olan esnaflardan birisin, öncelikle şunu sormak istiyorum bu platform fikri nasıl ve neden ortaya çıktı?

Kafe, Bar ve Restoran işletmecileri ve çalışanları olarak, ortak sorunlarımız

öncesinde de vardı. Pandemi süresince uygulanan yasaklar bu sorunları artık dayanılmaz hale getirdi. Bizler de ortak mağduriyetlerimizi ve taleplerimizi daha gür sesle ifade edebilmek ve çözüm bulabilmek için bir araya gelerek KaBaRe Platformu’nu kurduk.

-Bir ihtiyacın ürünüydü fakat kuruluşu ve örgütlenmesi biraz gecikti sanki. Sizce bu gecikmenin nedeni neydi?

Pandemi nedeniyle işletmelerimiz kapatıldığında, hastalığın yayılımını engellemek konusunda hepimiz sorumluluk aldık ve yasalara uyduk. Sonrasında devletten, hem işletme sahiplerinin hem de işletmelerde çalışarak geçimini sağlayan personellerin mağduriyetini giderecek destek paketleri bekledik. Platformu kurma ve eyleme geçme konusundaki gecikmenin nedeni de sanıyorum bu beklentiydi.

Hem bu beklentinin boşa çıkması, hem de kapalı tutulan işyerlerimizin kira, fatura, vergi gibi borçlarının katlanarak çoğalması bizi iflasın eşiğine getirdi. Bir çok işletme kapatmak zorunda kaldı, bizlerse birlikte hareket ederek ayakta kalmaya çalışıyoruz.

-Bize biraz KaBaRe’nin içeriğini anlatır mısın? Nasıl bir bileşen?

KaBaRe; kafe, bar ve restoran çalışanları ile işletmecilerinin kurmuş olduğu bir platform. Herhangi bir siyasi yapı ya da yasal üyelik söz konusu değil. Tamamen hak arama amaçlı kuruldu ve katılımcıları da gönüllülerden oluşan esnaf ve çalışan topluluğu.

-Belli eylemlilikleriniz var ve bizler de bu eylemlilikleri takip ediyoruz, sesinizi duyurmaya çalışıyoruz. Bu eylemlilik süreci ve çalışmalarınız nasıl gidiyor, nasıl devam ettirmeyi düşünüyorsunuz?

İlk etapta, haftanın ilk ve son günü yani pazartesi ve cuma günü, saat 18:00-19:00 arasında işyerlerimize gelerek ışıklarımızı açıp sessizce bekledik. Son beş dakika kala, alkışlarımızla eylemimizi sonlandırdık. Sosyal medya hesaplarımızdan eylemlerimizi ve taleplerimizi paylaşarak kamuoyuna, basına ve tabii ki yetkililere sesimizi duyurmaya çalıştık. Sizler de bize ulaştığımız göre sanıyorum başarılı da olduk.

-Son olarak KaBaRe Platformu’nun kurulma amacı olan birçok sorununuz var ve bunun yansımaları olarak da belli somut talepleriniz var. Bu talepler neler?

Öncelikle uygulanan ayrımcı tutuma itiraz ediyoruz. Şuan pandemi nedeniyle

Esnafın dayanacak gücü kalmadı, bu işletmelerde çalışarak geçimini sağlayan; müzisyen, garson, ahçı, komi ve diğer personelin dayanacak gücü kalmadı!

le kısıtlama getirilen tek sektöür. Bu da sanki hastalığın yayılımında birinci derece faktörmüşüz izlenimi yaratmaktadır. Bizler her türlü hijyen, mesafe ve maske kurallarına dikkat ederek işlediğimiz işyerlerimizin bu şekilde günah keçisi ilan edilmesini kabul etmiyoruz!

Yasaklar nedeniyle işletmelerimiz kapalı, hiçbir gelir elde edemiyoruz, fakat; kira, vergi, fatura ve diğer borçlarımız katlanarak artmakta. Yeniden açıldığımızda, hepimiz öncesinde yığılan borçlarımız nedeniyle büyük zorluklar yaşayacağız. Kira borçlarımız nedeniyle mülk sahiplerinin vicdanına bırakılmak istemiyoruz! Kapalı tutulduğumuz süre boyunca bu tür ödemelerden muaf tutulmak, işletmelerimize ve çalışanlarımıza da devletten ciddi anlamda bir destek bekliyoruz.

Esnafın dayanacak gücü kalmadı, bu işletmelerde çalışarak geçimini sağlayan; müzisyen, garson, ahçı, komi ve diğer personelin dayanacak gücü kalmadı! Bir çok işletme iflas nedeniyle kapandı, bir çok yerden geçim sıkıntısı nedeniyle intihar haberleri geliyor! Bu anlamda yetkililerden acil destek ve işletmelerimizin yeniden açılmasına dair, somut adımlar atılmasını talep ediyoruz.

Biz KaBaRe Platformu olarak, #kapatmayadasahipçik diyoruz.”

Türkiye’nin birçok ilinde sokaklara çıkan, taleplerini ve sorunlarını dile getiren esnaf ve çalışanlar artık ciddi anlamda yaşamlarını sürdüremez haldeler. Kafe ve bar çalışanlarının büyük bir kısmını

da üniversite öğrencileri oluşturuyor ve bu durum özellikle devletten burs veya kredi alamayan öğrencileri büyük bir ekonomik zorluk içerisinde bırakıyor. Öğrenciler dışında bu işletmelerde çalışarak geçimlerini sağlayan ahçılar, müzisyenler, garsonlar var. İçerisinden geçilen süreçte evlerine ekmek götüremiyor ve hemen hiç birisi böbürlenilerek duyuruları yapılan, prim amaçlı kullanılan, devlet ödeneklerinden de yararlanamıyor!

Devlet ve şu anki iktidar sahipleri, her zaman olduğu gibi varoluş amacını yerine getirerek; gençleri, küçük esnafı, işçiyi, halkı değil şirket sahiplerini, zenginleri, büyük burjuvaziyi koruma altına almış durumda!

Buna karşılık tıpkı bu süreçte mağdur olan, görmezden gelinen her kesim gibi kendi öz örgütlülük ve platformlarını kullanan kafe, bar ve restoran işletmecileri ile çalışanları ciddi bir çalışma öüyorlar. Ankara’da özellikle Çankaya ilçesinde kafanızı ne tarafa çevirseniz KaBaRe’nin bir afişi ile karşılaşıyorsunuz, sosyal medya üzerinde görsellerini ve sokak eylemliliklerini duyuyor, görüyorsunuz ... Şimdilik sadece Ankara içerisinde bir oluşum, fakat platform çok kısa sürede ciddi bir görünürlük kazandı ve haklı talepleriyle seslerini yükseltti. Farklı illerden (Adana, Antalya gibi), eylemlere eş zamanlı katılımlar oluyor. Platformun ilerleyen süreçlerde daha da genişlemek gibi bir düşüncesi de mevcut.

Türkiye Ekonomisi, Yoksulluk, Devrimci Durum ve Görevlerimiz-1

...İşçi-emekçilerin asgari ücret konusunda kılı kırk yararak hesap yapmaya çalışan, işçileri açlığa mahkum eden AKP iktidarının yandaş müteahhitlere sıra gelince ne denli bonkör davrandığına tanıklık ediyoruz.

AKP iktidara geldiği 2002'de kendisinden önce "Kemal Derviş Reformları" olarak tanımlanan politika doğrultusunda, devleti küçültüp, harcamaları kısaltarak daha verimli bir yapı oluşturma iddiasını taşıyordu. Kamu şirketleri satılacak, işçiler ise özel sektör tarafından istihdam edilecekti. Ama ne yazık ki gerçeklik böyle olmadı. 2003 yılında kamuda çalışan işçi sayısı 2 milyon 190 bin civarındaydı. 2019 yılında bu sayı azalacak yerde 4 milyon 600 bini buldu. Böylece kamuda çalışanların sayısı % 100 artmış oldu. Kamuda kadrolar da AKP yandaşlarıyla dolduruldu.

2002-2019 döneminde gerçekleştirilen özelleştirmelerde 11 liman, 98 elektrik santrali, 50 tesis ve işletme, 11 otel, 3 bin 917 taşınmaz özelleştirildi. Bunlardan bazıları Paşabahçe Cam Sanayi, Ereğli Demir Çelik, PETKİM, TÜPRAŞ, TEKEL, İskenderun Demir Çelik, Seydişehir Eti Alüminyum, OYAKBANK, Şeker fabrikaları, SEKA'dır...

Bu özelleştirmeler yoluyla kamu malı olmaktan çıkarılıp özel kuruluşlar tarafından satın alınan tesis ve işletmelerin çoğunda üretimden vazgeçildi. Örnek olarak SEKA'yı verebiliriz. 8 ilde üretim tesisi bulunan SEKA Kağıt Fabrikası, kağıt ihraç eden bir durumdayken SEKA satıldığı için üretim yapmadığından- gazete basacak, kitap yapacak, temizlik ürünü kağıt bulunamıyor. Daha doğrusu ithal ediliyor.

1986 yılından AKP'nin iktidara geldiği döneme kadar 8.2 milyar dolarlık özelleştirme yapılırken, 2002'den günümüze kadar 62 milyar dolarlık satış gerçekleştirilmiş durumdadır. Bu rakam AKP'nin neo-liberal politikalar doğrultusunda nasıl bir özelleştirme saldırısına başvurduğunu da göstermektedir.

1995 yılında ülkedeki kamu işletmelerinin sayısı 278'di. Özelleştirmelerle birlikte 2000'li yılların başında bu sayı 240'a düştü. AKP döneminde ise devlete ait sadece 71 kurum kaldı. "Zarar ediyor" denilerek ülkenin doğusundan batısına ne var ne yok sattılar. Satılacak kamu yapıları, işletmeler kalmayınca AKP iktidarı toprağın altındaki altın, gümüş vb. değerli madenleri yabancı şirketlere satmaya başladı. AKP iktidarı "yerli ve milli" politika(!) güttüğü, kendisi de "yerli ve milli" olduğu için ülkenin yeraltı zenginliklerini emperyalistlerin şirketlerine peşkeş çekip satmış durumdadır.

AKP önceki özelleştirme saldırılarından arta kalan KİT'leri tıpkı daha önceden propaganda edildiği şekilde "devleti küçültüp, harcamaları kısaca-

ğız" bahanesiyle yandaş firmalara yok fiyatına sattı. Böylelikle aslında üretimden vazgeçti. Ekonomik krizin ana sebeplerinden biri budur.

Geçmediğimiz yolun, kullanmadığımız havalimanının, kalmadığımız hastanenin parasını ödemek!

Bugün yaşadığımız ekonomik krizin sebeplerinden biri de AKP'nin öve öve bitiremediği "yap-işlet-devret" modelidir. 3. Havalimanı, Yavuz Sultan Selim Köprüsü, Osman Gazi Köprüsü, Avrasya Tüneli, Şehir Hastaneleri başta olmak üzere "yap-işlet-devret" modelinde projelerde işletici firmalarla yapılan sözleşmelerde günlük veya yıllık olmak üzere yolcu, araç ve hasta sayısı garantisi verildi. Planlanan sayıda kullanım olmazsa da -köprüden geçen araç sayısı, hastaneye yatan hasta sayısı, havalimanından uçacak yolcu sayısı vb.- 25 yıl boyunca firmalara toplam 100 milyar dolarlık ödeme yapılacağı vaad edildi. Halktan toplanan vergilerin bu firmalara (5'li çeteye) aktarılması kararı alındı. Tıpkı geçen yılın yüksek ücret ödemek zorunda kaldığı, Osman Gazi, Sultan Selim köprülerine, Avrasya Tü-

neli'ne para ödediğimiz gibi.

Örneğin AKP'nin başı R.T.E.'nin iki yıl önce "devletten tek kuruş çıkmadı" diye açtığı Kütahya Havalimanı'na yılda 1 milyon yolcu garantisi verilmiş ama bu havalimanından bir yılda uçan yolcu sayısı ise 100 bini bile bulmamıştır. Kısacası dokuz yüz bin yolcunun parası halkın vergilerinden karşılanmıştır.

Daha yakıcı bir örnek olarak 3. Havalimanı'nı verelim; 3. Havalimanı'nı yapan firmaya 100 milyon yolcunun uçacağı garantisi veriliyor. Uçmayan yolcuların parası hazineye bu firmaya verilecek yani. Aslında devlet bizim ödediğimiz vergilerden karşılayacak bu gideri.

Böylelikle işçi-emekçilerin asgari ücret konusunda kılı kırk yararak hesap yapmaya çalışan, işçileri açlığa mahkum eden AKP iktidarının yandaş müteahhitlere sıra gelince ne denli bonkör davrandığına da tanıklık etmiş oluyoruz. Yandaş müteahhitlerin zengin edilmesi, AKP'nin kasasının dolması(!) ve AKP zenginlerinin yaratılması amacıyla hareket edilince bu gerçeklik ortaya çıkıyor.

Kamu-Özel işbirliği ile yaptırılan projelere verilen garanti kapsamında 2018 yılında 6.2 milyar liralık ödeme yapıldı. 2019 ve 2020 yıllarında 3. Havalimanı ve şehir hastaneleri sayısındaki artışla birlikte ödemeler katlanacaktır. Bu ödemeler her geçen yıl artıyor/ artacak. Bu ise ekonomiye büyük yük olarak ortaya çıkmaktadır. Krizin bir başka yönü de budur.

2002 yılında kişi başı 600 dolar vergi toplayan devlet şimdi 1.750 dolar vergi toplamaktadır. AKP iktidarı, halktan topladığı vergiyle üretime yönelik fabrikalar kurma, tarım ve hayvancılığa önem verme, maddi olarak destekleme yerine şirketlere yaptırdığı köprü, havalimanı, yol yapımı, hapishane, yazlık-kışık saraylar yapımına harcanması ve bu şirketlere (5'li çete) kazandırması, halktan toplanan vergilerin betona gömülmesi ekonomik bir problemdir.

AKP'nin 19 yıllık iktidarı döneminde bugün yaşadığımız ekonomik krizin nedeni bu ekonomi politikalarında aranmalıdır.

Tarımsal üretim bitme noktasında
Tarım ve hayvancılıkta izlenen ekonomik politikalar yönünden de hayvan yetiştiriciliği bitme, tarım da durma noktasına gelmiştir. Dünyada ve ülkemizde Koronavirüs salgınının etkisiyle sağlık emekçilerinin emeği nasıl öne çıktıysa tarım ve gıdanın önemi de bir kez daha öne çıktı. Ama ülkemizde sağlık emekçilerinin emeğine nasıl değer verilmiyorsa, üreten köylünün emeğine de değer verilmiyor. Yani sağlıkta olduğu gibi tarımda da köylülerin çabasına, emeğine, üretimine AKP iktidarı sırtını dönmüş durumdadır.

2020 yılı boyunca gümrük vergileri düşürülerek ithalat desteklendi. Arpa, buğday, mısır, ayçiçeği, pirinç, soğan, patates vb. ürünlerde gümrük vergileri düşürülerek bu ürünlerin ithalatını yapan yandaş tüccarlar zenginleştirildi. AKP iktidarının aldığı her karar üreticiyi küstürdü. İç savaş içindeki Suriye'den bile ithal edilen ürünler oldu.

2021 yılında köylünün en yaygın yararlandığı mazot, gübre, hayvancılık desteklerinde toplam 787 milyon lira kesinti olacak. 2020 yılında da tarım ve hayvan yetiştiriciliği için köylüye destek sağlanması konusunda AKP iktidarı sınıfta kalmıştı. Tarım kredi kooperatifleri köylülerin traktörünü, üre-

AKP iktidarının uygulamış olduğu saldırı ve savaş harcamaları politikası nedeniyle TC devletinin hazinesi kevgire dönmüş durumdadır. AKP iktidara geldiği 2002 yılında Merkez Bankası'nın kasasında 27.1 milyar dolarlık rezervi varken bugün ilk kez eksiye, kasa tamtağıdır.

tim araçlarını, hayvanlarını haczettiler. Bankalar ise köylünün ödeyemediği kredilerinden dolayı tarlalarına el koyup satışa çıkardı.

2020 yılı hayvancılık yapanlar için zor bir yıl oldu. Salgınla birlikte kısıtlamalar, dövizdeki artışa bağlı olarak yem fiyatlarındaki artış % 60'a ulaştı. Çiğ süt ve etin fiyatı artmadığı gibi zaman zaman da geriledi. Yem fiyatlarındaki artışa rağmen süt fiyatlarının artmaması üreticinin zarar etmesine sebep olunca besi hayvancılığı yapanlar da süt ineklerini kesmek zorunda kaldılar. Devlet eliyle hayvancılık desteklerinde artış olmadığı gibi 2021'de % 9.6 kesinti olacak.

T. Kürdistanı'nda hayvancılık açısından önemli yetiştirme alanları olan yaylaların, dağların yasaklanması, bombalanması, ekili alanların yakılması hayvancılığın yok edilmesinin birinci derecede nedenidir.

Tarım ve hayvancılıkta üretime, üretime destek sunmaya değil de itha-

lata önem verilmesi ekonomik krizin ana nedenleri arasındadır...

İtibardan tasarruf etmeyip savaş politikasına sarılanlar halkı krizle başbaşa bıraktılar

AB ve ABD'den gelen/alınan sıcak parayı AKP iktidarı üretime yatırmak yerine otoyol, AVM, "TOKİ gecekondu"larının yapımına harcayarak betona gömmenin yanında lüks düşkünlüğüyle kışık-yazlık saraylar inşa ettirdiler. Ayrıca çok sayıda özel uçaklar ve 3 bin korumaya zırhlı araçlar aldılar. Bu savurgan ve "itibardan taviz vermeyen" politikalar sonucunda ekonomik kriz daha da derinleşti.

Başta gerilla güçlerine karşı olmak üzere, sınır dışındaki işgal ve ilhak savaşları için Rusya'dan S-400, İngiltere, Fransa, Almanya'dan uçak, helikopter, tank, füze... satın alınmalarının yüksek yatırım ve borçlanma yaratması da krizi farklı bir yönden geliştirmiştir. En önemlisi de komşu ülkelerle çatışma ve savaşlardır. Aynı zamanda "te-

rörizmle mücadele" adı altında ülke içerisinde devrimci örgütlere, Kürt ulusal özgürlük savaşçılarına karşı şehirlerin ve dağların tanklarla, uçaklarla, uzun menzilli toplarla bombalanması yetmezmiş gibi Irak Kürdistanı'nda gerillaya yönelik uçaklarla havadan bombalama ve kara hareketleri gerçekleştirildi/gerçekleştiriliyor.

Ülke içerisinde devrimci örgütlere, içeride ve dışarıda da Kürt halkına-kazanımlarına yönelik saldırılar ekonomik krize ayrı bir davetiye olmuş durumdadır.

AKP iktidarı, Suriye devletiyle 2011 yılından bu yana ilan edilmemiş bir savaş politikası yürütülüyor. Kürt düşmanlığı üzerinden kendini var etme çabasıyla sürdürülen savaş politikasıyla ekonomi zora sokuldu. Rojava'da YPG ve Suriye devletine karşı savaşan bütün cihatçı çeteler, AKP iktidarı tarafından eğitilip donatıldı, maaşları verildi/veriliyor. AKP iktidarı, Suriye ve Suriye Kürdistanı toprakları Rojava'da Cerablus, Afrin, Til Rıfat ve Serekaniye'yi işgal etti. Pençe hareketleriyle Irak Kürt bölgelerini İHA ve SİHA'larla bombalıyor.

AKP, Libya'da iç savaşa Sarrac'ın UMH'nin yanında dahil oldu. 15 bin cihatçı İdlib'den Libya'ya taşındı. Son olarak da Azerbaycan ile Ermenistan arasındaki Dağlık Karabağ nedeniyle çatışmada Azerbaycan'ın yanında savaşa aktif bir şekilde katıldı. Azerbaycan'a İHA, SİHA ve Suriye'den cihatçıları gönderdi. Suriye'de konuşlandırılan, Libya ve Azerbaycan'a götürülen cihatçı çetelerin maaşları dolar olarak R.T.E.'nin denetimindeki örtülü ödenekten ödenmektedir.

AKP iktidarının uygulamış olduğu saldırı ve savaş harcamaları politikası nedeniyle TC devletinin hazinesi kevgire dönmüş durumdadır. AKP iktidara geldiği 2002 yılında Merkez Bankası'nın kasasında 27.1 milyar dolarlık rezervi varken bugün ilk kez eksiye, kasa tamtağıdır (Eksi 45.5 milyar dolar). Öte yandan ülkenin 2002'deki 113.9 milyar dolar dış borcuna karşılık bugün 453 milyar dolar dış borcu var.

TL, tarihinin en değersiz seviyesinde ve Türkiye'de ekonomi iflas etmiş durumdadır. Üstelik 128 milyar dolarla Hazine ve Maliye eski Bakanı Damat kayıptır(!)

(Devam edecek)

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 231

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

YENİ BİR SÜRECİN KAPISI AÇILIYOR; DAHA KARARLI, DAHA ÖRGÜTLÜ!

Boğaziçi öğrencilerinin kayyum atamasına karşı başlattıkları direniş bir aydır, kararlı bir şekilde devam ediyor.

Geçtiğimiz haftalarda Boğaziçi Öğrencileri tarafından okul içinde gerçekleştirilen bir sergiden dolayı direniş yeniden hedef alınmış öğrencilere ÖGB saldırmış, akşamında 5 öğrenci gözaltına alınmıştı. Gözaltı işleminin başından sonuna kadar devletin çeşitli mercileri tarafından LGBTİ+ hedef gösterilmiş, adeta bir linç kampanyası gerçekleştirilmişti.

Sürecin başından bu yana direnişin motor gücü olarak nitelendirebileceğimiz öznesi bulunan LGBTİ+'lara yönelik saldırı, direnişin çeşitli öğrenci kesimlerinin birlikteliğine ve kararlılığına yönelik gerçekleştirilmişti. Gezi İsyanı sürecinde de gördüğümüz üzere Kabataş yalanına bir yenisi eklenerek LGBTİ+'lara ve Boğaziçi öğrencilerine yönelik bir saldırı furyası başlatılmıştı. Sürecin devamında iki kişi ev hapsi alırken, iki kişinin tutuklanması ve buna karşı sokakta ortaya konulan direniş süreci farklı bir noktaya taşımış oldu.

Boğaziçi Üniversitesi önünde, çevresinde, ülkenin dört bir yanında direnişin geniş kitlelerce sahiplenildiği, dayanışmanın, direnişin her alanda yükseltildiği bir süreci yaşadık. LGBTİ+'lar üzerinden parçalanmaya çalışılan direnişin gelinen aşamada toplumun çeşitli kesimleri tarafından sahiplenildiği bir tablo ortaya çıktı. İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir, Adana ve birçok kentte basın açıklamaları, yürüyüşler gerçekleştirildi. Bu açıklamalar devlet tarafından engellenmeye çalışıldı. Yüzlerce genç işkenceyle gözaltına alındı.

Düşman saldırıyor!

Faşizmin AKP-MHP iktidarının kurmaylığında gerçekleştirdiği saldırıların toplum nezdinde büyük oranda teşhir olduğu gelişen tepkinin gözaltı, tutuklama ve ev hapsi saldırılarıyla bastırılmaya çalışıldığı bir sürecin içerisindeyiz. Bugün kayyum eylemlerine katıldığı, Boğaziçi'yle

Saldırıların boyutu ve direnişin geleceği göz önünde bulundurulduğunda üzerimize düşen sorumluluk, ortaya çıkan enerjile birlikte örgütlülüklerimizi büyütme

dayanıştığı, kendi üniversitesine atanan kayyumu protesto ettiği, devletin faşist uygulamalarına karşı sokağa çıktığı için 9 öğrencinin tutuklu bulunduğu, onlarca insanın ev hapsinde tutulduğu bir süreci yaşıyoruz. Devletin sokağa yansıyan öfkeyi bastırmak üzere faşizmi turmandıracağı-turmandıracağı açık. Bunun karşısında bugün toplumun tüm direnen kesimlerinin ortak ses çıkarması devletin korkularını adeta kabusa çeviriyor.

Devletin saldırıları toplumsal çelişkiler derinleştikçe sokağa, politik mücadeleye yansıdığı oranda artarken geçtiğimiz dönemde direnişlerin sınırlı kesimler tarafından sürdürüldüğü, devlet tarafından yalnızlaştırılmaya çalışıldığı bir süreci geride bırakmış olduk. Bu süreci göz önünde bulundurduğumuzda Boğaziçi öğrencilerinin yalnızlaştırılmaya çalışıldığı, gerçekleştirilemediği takdirde yeni saldırılarla kitlelerin odağının dağıtılmaya çalışılması muhtemel görünüyor.

Boğaziçi direnişinden, özgürlük ve demokrasi direnişine!

Bu çerçevede Boğaziçi direnişinin niteliği de büyük oranda değişim göstermeye başlamış bulunuyor. Boğaziçi ve 4 üniversiteye atanan kayyumla başlayan süreç, tüm üniversitelere atanan kayyumları ve belediyelere atanan kayyumları hedefine oturtmuş durumda. Bununla paralel öğrencilerin, işçilerin, emekçilerin, köylülerin kendi sorun, talep ve istemleri üzerinden yürüttükleri her direniş pratik olarak birbirini besleyen bir form kazanmış durumda. Bu çerçevede direnişin bulunduğumuz her alana yayılması, halk kitlelerinin kendi sorun, talep ve istemleri çerçevesinde mücadeleye sevk edilmesi önemli bir noktada bulunuyor.

Devletin saldırıları toplumsal çelişkiler derinleştikçe sokağa, politik mücadeleye yansıdığı oranda artarken geçtiğimiz dönemde direnişlerin sınırlı kesimler tarafından sürdürüldüğü, devlet tarafından

yalnızlaştırılmaya çalışıldığı bir süreci geride bırakmış olduk. Bu süreci göz önünde bulundurduğumuzda Boğaziçi öğrencilerinin yalnızlaştırılmaya çalışıldığı, gerçekleştirilemediği takdirde yeni saldırılarla kitlelerin odağının dağıtılması muhtemel görünüyor. Gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklamalarla kitlelerde açığa çıkan cesaretin kırılmaya çalışıldığı da göz önünde bulundurulursa birlikteliğin cesaretiyle egemenlerin korkularını büyütebiliriz.

Melih Bulu AKP-MHP iktidarının bekaa sorunu!

Bu anlamda direnişin geleceğini tayin edecek olanın birlikteliğimizin ve kararlılığımızın sürdürülüp büyütülmesidir. Erdoğan'ın istifa çağrısıyla ifade ettiği Melih Bulu'nun, kayyumların kaderiyle kendi kaderinin iç içe geçmesine dairdir. Bugün AKP-MHP iktidarı geri adım atmayı bekaa sorunu olarak görmektedir. İstanbul Sözleşmesi karşısında kadınların gösterdikleri direnişle atılan geri adımın tekrar tekrar ısıtılıp sunulması buna dairdir. Bu gerçeklikle Melih Bulu ve diğer kayyumların gönderilmesi faşizmin geriletilmesi üniversitelerde oluşturulan dayanışmalarla sürecin daha örgütlü bir biçimde yürütülmesi, ezilen tüm kesimlerin yürüttükleri mücadele kanallarının birleştirilmesine bağlı gözükmektedir.

Saldırıların boyutu ve direnişin geleceği göz önünde bulundurulduğunda üzerimize düşen sorumluluk, ortaya çıkan enerjile birlikte örgütlülüklerimizi büyütme ve kararlılıkla direniş yükseltmektir. Boğaziçi'nde yanan kıvılcım yayılmaya devam etmektedir. Bu bağlamda yeni yangınlara, kitlelerin kabaran öfkesinin açığa çıkaracağı fırtınaya hazırlanmak kolektifin kendisini örgütlemesi açısından kritik bir yerde durmaktadır. Bugüne yanıt olmak geleceğe hazır olanların başarabileceği bir görevdir. Fırtınaya hazır olan, geleceği kazanabilir.